

Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ

Ο Σιωνισμός
εξθρός
του κράτους

Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ

Ο Σιωνισμός
εχθρός
του Κράτους

Κεντρικός εκδοτικός οίκος του NSDAP, Φραντς Έερ Νάχφολγκερ, Μόναχο

Περιεχόμενα

Πρόλογος	3
Εβραϊκές Οργανώσεις	4
Σιωνιστικό Ξεκίνημα	6
Διακήρυξη Μπάλφουρ	8
Αγγλία και ο αντιγερμανικός Σιωνισμός	14
Σιωνιστές στην Παλαιστίνη	19
Το αγγλικό κοινοβούλιο και το εβραϊκό ζήτημα	22
Το Συνέδριο της μεγάλης Επιτροπής Δράσης το 1920	27
Το Ετήσιο Συνέδριο του Λονδίνου 1920	31
Ημέρα Αντιπροσώπων των Γερμανών Σιωνιστών	35
Η Κοινωνία των Εθνών και ο Σιωνισμός	40
Αντιγερμανικές παραλείψεις, Σιωνισμός και Μπολσεβικισμός	44
Το «Keren-Hajessod»	56
Ο Σιωνισμός εχθρός του κράτους	60
Οι Ηνωμένες Πολιτείες και ο Σιωνισμός	64
Παν-Εβραϊκή Ενότητα	70
Συνέπειες	73

Πρόλογος

Το 1937 η βρετανική κυβέρνηση ανακοίνωσε μια πρόταση διαχωρισμού της Παλαιστίνης σε ένα εβραϊκό και ένα αραβικό κράτος με την Ιερουσαλήμ σαν βρετανικό προτεκτοράτο. Με αυτόν τον τρόπο, παραιτήθηκε από τη Διακήρυξη Μπάλφουρ και την εντολή της Κοινωνίας των Εθνών, επειδή, όπως εξήγησε, η ειρήνευση μεταξύ Εβραίων και Αράβων στην επιθυμητή μορφή είχε αποδειχθεί αδύνατη. Η Παλαιστίνη, ο Σιωνισμός, έγιναν για άλλη μια φορά προβλήματα της παγκόσμιας πολιτικής, αλλά κυρίως τα αμφιλεγόμενα ζητήματα της Μέσης Ανατολής. Για να τα καταλάβει κανείς πρέπει να γνωρίζει τα γεγονότα και τις δηλώσεις από την εποχή του σιωνιστικού θριάμβου. Τα παρουσίασα σε αυτό το έγγραφο το 1921. Πιστεύω ότι σήμερα αντιπροσωπεύει και πάλι μια απαραίτητη βάση για την ανατροπή των παγκόσμιων πολιτικών τάσεων του Εβραϊσμού, ειδικά του Σιωνισμού, γιατί κανείς προηγουμένως δεν είχε κάνει τον κόπο να συλλέξει τις φωνές του θριάμβου του παγκόσμιου εβραϊσμού. Ακόμη και όσα ειπώθηκαν και γράφθηκαν κατά της Γερμανίας εκείνη την εποχή δεν πρέπει ποτέ να ξεχαστούν και πρέπει μια μέρα να περάσουν στα σχολεία του Ράιχ, στο εκπαιδευτικό έργο όλου του εθνικοσοσιαλιστικού κινήματος.

Βερολίνο, Οκτώβριος 1937

Εβραϊκές Οργανώσεις

Ο εβραϊκός λαός επέζησε μέσα στις χιλιετίες με τη μεγαλύτερη ανθεκτικότητα. Λόγω της αυστηρής ενδογαμίας, που καθοριζόταν από την Τορά, το Ταλμούδ και το πνεύμα τους, η διασπορά αποδείχθηκε ότι δεν ήταν μειονέκτημα αλλά πλεονέκτημα για την εθνική ενότητα των Εβραίων. Σαν σταθερός πυρήνας ανάμεσα σε όλους τους λαούς, ήταν πάντα διεθνώς συνδεδεμένοι, κρατήθηκαν σταθερά ενωμένοι ενάντια σε όλες τις άλλες φυλές και έθνη, εκμεταλλεύτηκαν την αρχική καλή θέληση των κρατών με τόσο ενεργητικό τρόπο, που το εβραϊκό ζήτημα έγινε απτός παράγοντας στη ζωή των λαών στους οποίους ζούσαν τα παιδιά του Ισραήλ.

Σχεδόν όλοι οι ραβίνοι παραδέχονται ότι η εβραϊκή πίστη ήταν ταυτόχρονα μια βάση για το εθνικό συναίσθημα. Ο Σιωνιστής ηγέτης Δρ. Άρθουρ Ρούπιν έγραψε μια πολύ εύστοχη κρίση για αυτό. «Ο Ορθόδοξος εβραϊσμός από την αρχή ήταν πολύ λιγότερο θρησκευτικά αλλά περισσότερο μια πολεμική οργάνωση ντυμένη με θρησκευτικό ένδυμα για τη διατήρηση του εβραϊκού λαού.» («Οι Σημερινοί Εβραίοι» „Die Juden der Gegenwart“, 1904, σελ. 17.)¹

Κάθε εβραϊκή ένωση πρέπει να θεωρείται ως μια τέτοια μαχητική οργάνωση. Η Παγκόσμια Ισραηλιτική Συμμαχία (Alliance israélite universelle), η οποία περιλαμβάνει ανθρώπους όλων των δογμάτων, είναι μια Ισραηλιτική συμμαχία, που σημαίνει ότι πρέπει να διοικείται από Εβραίους. Ο ιδρυτής Αντόλφ Κρεμιό δήλωσε ωμά, όταν είπε ότι πρέπει «να διεισδύσουν σε όλες τις θρησκείες», προσθέτοντας: «Οι εθνικότητες πρέπει να εξαφανιστούν! Οι θρησκείες πρέπει να χαθούν! Αλλά ποτέ το Ισραήλ δεν θα πάψει...» (Αρχ. Ισρ. 1861, XXV, σ. 514-515, 600, 651.)

Η Αγγλοεβραϊκή Ένωση (Πρόεδρος Όζμοντ Ντ' άβιγκντορ-Γκόλντσμιντ) είναι ικανή να καλλιεργεί την περίεργη τρέλα ορισμένων αγγλικών κύκλων, που αγαπούν την Παλαιά Διαθήκη, να θεωρούν τους εαυτούς τους ακόμη και απόγονους αυτών των εξόριστων, που δεν μπορούν να φανταστούν ότι, μετά από όλες τις πομπώδεις προφητείες, ο ένδοξος λαός του Ισραήλ (οι δέκα φυλές) χάθηκαν χωρίς ίχνος.²

1. Φυσικά, αν τονίσει κανείς το γεγονός της ύπαρξης εβραϊκού έθνους, οι ορθόδοξες εφημερίδες και η γνωστή Κεντρική Ένωση, αλλά και η Ένωση των Εθνικά Σκεπτόμενων Εβραίων, έχουν την τάση να τονίζουν το αντίθετο. Αυτή η αναλήθεια σήμερα πλέον δεν ισχύει, πολύ περισσότερο που τα ίδια τα όργανα αυτών των συλλόγων διαψεύδουν τους ίδιους τους παραπλανητικούς ισχυρισμούς. Για παράδειγμα, ο ορθόδοξος «Israëlité» γράφει (αρ. 192):

Με αφορμή τη δημοσίευση από τον Σιμόν Ντούμπνοφ της ιστορίας του εβραϊκού λαού, η ίδια εφημερίδα έλεγε (αρ. 32, 1921): «Ο ιστορικός Ντούμπνοφ, ο οποίος έχει θερμό συναίσθημα για το λαό του, έγραψε το βιβλίο του με την καρδιά και την ψυχή του, σε νευρική κατάσταση».

2. Το πνεύμα της ένωσης φωτίζεται άριστα από την ακόλουθη αναφορά του «Ισραηλίτη»: Στην Αγγλία, ως γνωστόν, υπάρχει μια θρησκευτική αίρεση που φέρει το όνομα «Βρετανοί Ισραηλίτες» και η οποία ισχυρίζεται ότι οι Άγγλοι μοιάζουν πάρα πολύ με τις χαμένες δέκα φυλές του βόρειου εβραϊκού βασιλείου.

Είναι γεγονός, που δεν μπορεί πλέον να αμφισβητηθεί, ότι ο Τεκτονισμός σε όλες τις χώρες διοικείται εν μέρει σε εξάρτηση από Εβραίους τραπεζίτες και εν μέρει απευθείας από Εβραίους. Και είναι αυτονόητο ότι η καθαρά εβραϊκή «B'nai B'rith International»³ που έχει πάνω από 450 στοές, είναι κάτι περισσότερο από μια απλή εταιρεία ασφάλισης υγείας. Περιγράφει τον στόχο της σαν την «Ενότητα της ισραηλιτικής οικογένειας» με τον «πλησιέστερο» δυνατό τρόπο.⁴

Εκτός από αυτές τις λίγο-πολύ μυστικές μαχητικές οργανώσεις, η τρομπέτα του εβραϊσμού, που έχει γίνει υπερβολικά αλαζονική και αναιδής σήμερα και τραβάει τα βλέμματα όλων πάνω του, είναι ο Σιωνισμός. Οι παρακάτω εφημερίδες θα πρέπει να ασχοληθούν με αυτόν και τη σχέση του με το γερμανικό Ράιχ.

(συνέχεια) Αυτός ο βρετανοϊσραηλινός σύλλογος, ο οποίος έχει τοπικά παραρτήματα σε όλες τις αγγλόφωνες χώρες, διοργάνωσε πρόσφατα μια συνέλευση στο King George' s Hall σύμφωνα με ρεπορτάζ της λονδρέζικης «Zeit», με πρόεδρο τον Λόρδο Γκίνσμποροου. Η συνδιάσκεψη έστειλε πρώτα στον βασιλιά Γεώργιο ένα τηλεγράφημα διαβεβαιώνοντάς τον ότι «κάθεται στον θρόνο του βασιλιά Δαβίδ» και μπορεί να είναι σίγουρος για την πίστη της «Βρετανο-Ισραηλινής Ομοσπονδίας». Στη συνέχεια, ο Πρόεδρος έκανε μια μακροσκελή ομιλία στην οποία εξήγησε ότι όλη η θέση της Αμερικής και της Αγγλίας στον κόσμο ήταν σύμφωνη με τις υποσχέσεις που δόθηκαν από τους Εβραίους προφήτες και τις διαβεβαιώσεις του Θεού στον Αβραάμ. Οι δέκα φυλές λέγεται ότι είναι οι αιώνιοι φορείς του θρόνου του Δαβίδ· κυβέρνησαν τις «πύλες των ωκεανών», ήταν αυτοί που «δάνειζαν χρήματα στους λαούς και έπρεπε αυτοί να τους δανείζουν» (όμορφη «θεική» προφητεία). Αυτό και πολλά άλλα δικαιολογούν τον ισχυρισμό ότι η Αγγλία και η Αμερική είναι οι λαοί στους οποίους ταιριάζουν οι προφητείες των προφητών και που μπορούν επομένως (!) να θεωρούν τους εαυτούς τους απόγονους των δέκα φυλών. (Ο «Ισραηλίτης» No. 29, 1921)

3. Η B'nai B'rith International είναι μια εβραϊκή υπηρεσία παροχής υπηρεσιών. Ο B'nai B'rith δηλώνει ότι δεσμεύεται για την ασφάλεια και τη συνέχεια του εβραϊκού λαού και του κράτους του Ισραήλ και την καταπολέμηση του αντισημιτισμού και άλλων μορφών φανατισμού.

4. Με περισσότερες λεπτομέρειες έχω ασχοληθεί στο γραπτό μου: «Μασονική παγκόσμια πολιτική».

Σιωνιστικό Ξεκίνημα

Αρκετά περίεργος είναι ο λόγος που ώθησε τον Τέοντορ Χερτσλ (τον ιδρυτή του πολιτικού Σιωνισμού) να τον ενθαρρύνει με όλες του τις δυνάμεις. Ο Χέρμαν Μπαρ φίλος των Εβραίων, και άρα αμερόληπτος μάρτυρας, αναφέρει για τη γέννηση του Σιωνισμού: «Ήταν στο Παρίσι όταν ο Ντρέιφους ο προδότης, υποβιβάστηκε. Του συμπαραστάθηκε. Τότε και αυτός δεν είχε καμία αμφιβολία για την ενοχή του λοχαγού. Ταρακουνήθηκε μόνο από το γενικό μίσος που υπήρχε ενάντια στον προδότη: “Εκεί ήμουν κι εγώ, λέει ο Χερτσλ, λες και η θέση μου ήταν μαζί του δίπλα του, εκεί με τον προδότη, ό,τι κι αν είχε προδώσει.”» («Welt», 3 Ιουλίου 1914)⁵.

Πέρα από την ηθική αξία, δεδομένου του γεγονότος, που επιβάλλεται σε έναν άνδρα να υπερασπιστεί χωρίς όρους έναν αξιοθρήνητο προδότη ενάντια σε όλους τους άλλους ανθρώπους μόνο και μόνο επειδή είναι της φυλής του, εδώ βλέπουμε και ένα ασυγκράτητο εθνικό αίσθημα τέτοιου μεγέθους (όπως απέδειξε η πράξη) που πρέπει να θεωρούμε τον Σιωνισμό σαν φυσικό φαινόμενο. Ως εκ τούτου, θα είμαι όσο το δυνατόν πιο προσεκτικός στις ηθικές εκτιμήσεις, ακόμα κι αν δεν μπορούν να κατασταλούν.

Ο Σιωνισμός σίγουρα υπήρχε πριν από τον Χερτσλ. Λεφτά σιωνιστών μαζεύτηκαν σε όλες τις χώρες, όμως αυτή η φιλανθρωπία χωρίς να χρειάζεται εργασία δυσφημούσε το κίνημα. Ο καθηγητής Χέινριχ Γκρετς μίλησε ανοιχτά για την ηθική διαφθορά αυτής της υποστήριξης και ο Μπ. Ρούμπενς έγραψε για την «Απερισκεψία στην Παλαιστίνη». («Ο Ταλμουδικός Εβραϊσμός», Ζυρίχη 1893, σελ. 69). Οι Σιωνιστές πολλαπλασιάστηκαν κάνοντας κερδοσκοπία στη γη με τα χρήματα που έδιναν στους Άραβες και – συχνά επέστρεφαν στην Ευρώπη. Με ορισμένα μέτρα που έλαβε το κίνημα, το οποίο φούντωσε μετά την εμφάνιση του Χερτσλ, οι λόγοι της κερδοσκοπίας ανεστάλησαν και ο Σιωνισμός δεν τοποθετούνταν πλέον σε φιλανθρωπική αλλά σε πολιτική βάση.

Ιδρύθηκαν τοπικές σιωνιστικές ομάδες σε όλο τον κόσμο, δημιουργήθηκαν περιοδικά και εφημερίδες για την προπαγάνδα του Σιωνισμού.

Σύμφωνα με το πώς σκέφτονταν οι Εβραίοι των διαφόρων κρατών για τη δυνατότητα πραγματοποίησης του απαιτούμενου «επίσημου-νόμιμου

5. Η υπόθεση του υψηλόβαθμου τέκτονα Εβραίου Ντρέιφους, που ήταν τόσο ενοχλητική για τους Εβραίους, αντιμετωπίστηκε φυσικά με όλη της την απάτη από τον εβραϊκό παγκόσμιο Τύπο. Είναι καλό να θυμόμαστε ότι όλοι οι μάρτυρες κατηγορίας πέθαναν με έναν περίεργο θάνατο. Ο ένας βρέθηκε νεκρός στις ράγες, ο δεύτερος δηλητηριασμένος στο βαγόνι· στον δεσμοφύλακα της φυλακής, ο Ντρέιφους είχε φωνάξει μετανιωμένος: «Φταίω, αλλά δεν φταίω μόνο εγώ.» Πέθανε κι αυτός ο άνδρας.

κράτους για τον εβραϊκό λαό», προπαγάνδιζαν είτε τη σταδιακή εξαγορά της χώρας, την αυτονομία εντός της Τουρκικής Αυτοκρατορίας και ήλπιζαν σε πιέσεις από τη Γερμανία, μετά από την Αγγλία.

Όταν ξέσπασε ο πόλεμος, οι Εβραίοι έβλεπαν τους εαυτούς τους και στα δύο εχθρικά στρατόπεδα. Για το λόγο αυτό δεν ήταν αναμενόμενος ένας ενιαίος τόνος των Σιωνιστών συγγραφέων, αφού οι Εβραίοι ήταν φυσικά πολύ πονηροί πολιτικοί για να μην έχουν τουλάχιστον δύο σίδερα στη φωτιά. Κάθε σιωνιστικό τμήμα της παγκόσμιας οργάνωσης κινητοποίησε βιαστικά κάθε εβραϊκή επιρροή προκειμένου να επιτύχει τις μεγαλύτερες δυνατές παραχωρήσεις από τις ενδιαφερόμενες κυβερνήσεις. Και ενώ εκατοντάδες εκατομμύρια των λαών διακινδύνευαν τη ζωή και τα σώματά τους για την πατρίδα τους, έβλεπαν ταυτόχρονα τους εαυτούς τους αναγκασμένους να ασχολούνται με τα παζαρέματα με τους Εβραίους του χρηματιστηρίου για χρόνια. Οι Εβραίοι δεν προσαρμόστηκαν στη πλευρά των λαών που τους φιλοξενούσαν, αλλά έβλεπαν ότι σαν μεγιστάνες του χρυσού που ήταν, έπρεπε να τους κάνουν όλο και περισσότερες παραχωρήσεις.

Σαν επικεφαλής των Κεντρικών Δυνάμεων, η Γερμανία βρέθηκε στη δυσκολότερη θέση. Επειδή τώρα η Τουρκία ήταν σύμμαχος, το όλο ζήτημα μπορούσε να αντιμετωπιστεί μόνο στο πλαίσιο της παλαιστινιακής αυτονομίας. Και ούτε οι γερμανοί εβραίοι μπορούσαν να απαιτήσουν την απόσχιση της Συρίας, αφού το ενδεχόμενο μιας γερμανικής νίκης ήταν συχνά εφικτό. Έτσι, όλη η σιωνιστική δουλειά στη Γερμανία μπορεί να χαρακτηριστεί σαν διπλωματικός ελιγμός.

Όμως προκειμένου να ενισχυθεί η εμπιστοσύνη των γερμανικών κύκλων στην πολιτική των Σιωνιστών στη Γερμανία, η οποία προφανώς υπαγορευόταν από τα γερμανικά συμφέροντα, οι ηγέτες, ιδιαίτερα ο δικηγόρος Δρ. Άρτουρ Μενάχεμ Χάντκε στο Βερολίνο, δέχτηκαν επίσης επιθέσεις από ουδέτερες χώρες. Ο «Γερμανός» σιωνιστής Λαζάρ Φέλιξ Πίνκους κατηγορεί τον Χάντκε, ότι είναι εντελώς «θαμπωμένος από τη γερμανική νοοτροπία» («Πριν από την Ίδρυση του Εβραϊκού Κράτους», Ζυρίχη 1918, σ. 20) και λέει, ότι οι Γερμανοί Σιωνιστές «αντί να προωθούν την εβραϊκή εθνική πολιτική, ενδιαφερόταν για την τουρκική πολιτική».

Ένα φυλλάδιο από τη «Σιωνιστική Ένωση του Τέοντορ Χερτσλ» στη Ζυρίχη αναφέρεται στη φαινομενική γερμανική αντίσταση στον προσανατολισμό της Αντάντ: «Τι ντροπή που βρίσκουμε και τη “Σιωνιστική Ένωση για τη Γερμανία” στις τάξεις των νεοσύστατων οργανώσεων! Πώς θα βρουν τώρα το θάρρος οι Γερμανοί Σιωνιστές μας να πολεμήσουν ενάντια στην προδοτική (!) αφομοίωση στη Γερμανία, αφού οι ηγέτες τους είναι σύμμαχοι με τους Μεγάλους Μογγόλους της γερμανικής αφομοίωσης του εβραϊσμού».

Στη Γερμανία οι Σιωνιστές δεν παρέλειψαν να αυτοχαρακτηριστούν δημόσια σαν γνήσιοι Γερμανοί και καλοί Τούρκοι (Κουρτ Μπλούμενφελντ, Μόριτζ Χέιμαν κ.λπ.). Υποστηρίχθηκαν από Γερμανούς ομοίους του ταγματάρχη Φραντς Καρλ Έντρες, που τόλμησαν να ισχυριστούν ότι οι «γερμανοσιωνιστές μας» είχαν γίνει «αρκετά Γερμανοί» ώστε να ενεργούν σαν «Γερμανοί ιδεολόγοι» στην κρίση της

βρετανικής πολιτικής στην Παλαιστίνη. Οι Σιωνιστές που θα μετανάστευαν στην Τουρκία θα είχαν «τις λιγότερες εθνικές μνήμες από όλους τους ξένους λαούς». («Σιωνισμός και Παγκόσμια Πολιτική», Μόναχο 1918, σ. 87). Το αφήνω ανοιχτό αν και σε ποιο βαθμό ο κ. Έντρες και οι Γερμανοί σύντροφοί του υπηρετούσαν συνειδητά τα εβραϊκά συμφέροντα· αντικειμενικά, με τις δραστηριότητές τους, καθιέρωσαν και ενίσχυσαν την εμπιστοσύνη στον Σιωνισμό σαν ένα «επίσης γερμανικό» κίνημα μεταξύ των αφελών Γερμανών. Ακόμη και η σιωνιστική κεντρική εφημερίδα, «Εβραϊκή Επιθεώρηση», έπαιζε κατά καιρούς ένα πατριωτικό τραγούδι.

Η Διακήρυξη Μπάλφουρ

Η σχέση της Αγγλίας με τους Σιωνιστές ήταν πολύ πιο απλή. Η Αγγλία ήλεγχε την Αίγυπτο, ήλεγχε την Ινδία και τον Περσικό Κόλπο. Πολεμούσε για την κυριαρχία στη Μεσοποταμία. Η απόκτηση της Παλαιστίνης σήμαινε την επισφράγιση της αλυσίδας των χωρών από την Ινδία μέχρι την Αίγυπτο. Η υπόσχεση να δοθεί αυτή η γη στους Εβραίους σαν αγγλικό προτεκτοράτο, θα σήμαινε την εξασφάλιση της συμπάθειας ισχυρών ανθρώπων του χρυσού και των παθιασμένων Ισραηλιτών. Και αφού η Τουρκία πολεμούσε σαν εχθρός της Μεγάλης Βρετανίας, το γεγονός αυτό αφαίρεσε και το τελευταίο εμπόδιο. Υποσχέθηκαν στους Εβραίους όλη την Παλαιστίνη. Εμφανίστηκε η περίφημη Διακήρυξη του Μπάλφουρ, που απευθυνόταν στον Λόρδο Λάιονελ Ουόλτερ Ρότσιλντ.

Η ιστορία αυτού του ιστορικού πλέον εγγράφου είναι τόσο ενδιαφέρουσα όσο και άγνωστη. Γιατί είναι πολύ λάθος να υποθέσουμε, ότι η ίδια η βρετανική κυβέρνηση έγραψε το κείμενο μετά από κάποιες υποσχέσεις στους σιωνιστές ηγέτες και μετά το ανακοίνωσε στους μεγάλους στο Ισραήλ.

Σε όλες τις αξιολογήσεις από τη γερμανική πλευρά για τα μέτρα της βρετανικής πολιτικής, εξακολουθεί να θεωρείται ως επί το πλείστον εκ προοιμίου, ότι αυτά καθορίζονται μόνο από τα αγγλικά εθνικά συμφέροντα. Επομένως, κανένας δεν μπορούσε να εξηγήσει τη συμπεριφορά των Βρετανών απέναντι στη Σοβιετική Ρωσία (για αυτό αργότερα), εξ ου και η έκπληξη για τα διάφορα μέτρα που έλαβε η Μεγάλη Βρετανία έναντι της Γερμανίας.

Ο Αγγλικός λαός με τις στέρεες εθνικές του παραδόσεις, είναι πραγματικά καιρός να κάνει εδώ μια διόρθωση των απόψεών του και να καταλάβει, ότι παρόλα αυτά σήμερα είναι αποδεδειγμένα επηρεασμένος από τους Εβραίους τραπεζίτες και τους δημοσιογράφους, που κατευθύνουν τη μοίρα του.

Η φράση ότι ο Εβραίος είναι Άγγλος στην Αγγλία, Γάλλος στη Γαλλία και πολίτης του κόσμου στη Γερμανία είναι παραπλανητική. Ο Εβραίος

παντού είναι πρώτα απ' όλα Εβραίος· το πολύ-πολύ να μπορεί να ταυτίσει τα συμφέροντά του τη μια φορά με εκείνο το λαό και την άλλη με κάποιον άλλο. Μετά από 3.000 χρόνια εβραϊκής ιστορίας, το να μιλάμε ακόμα για αφομοίωση σήμερα είναι απλώς έγκλημα, σήμερα, όταν ο εβραϊκός λαός και ο εβραϊκός σοβινισμός συμπεριφέρονται τόσο ξεδιάντροπα όσο σχεδόν ποτέ άλλοτε στην «ευλογημένη» Ισπανία.

Είναι γνωστό ότι η εβραϊκή επιρροή στην Αγγλία χρονολογείται από την εποχή των ελιγμών του απατεώνα Νάθαν Ρότσιλντ μετά το Βατερλό· έγινε ιδιαίτερα σημαντική επί Εδουάρδου Ζ', ο οποίος πουλούσε τους τίτλους του βαρονέτου και του λόρδου σε Εβραίους τραπεζίτες για βαρύ χρυσό. Με το Άμπραχαμ Σασούν και τον Έρνεστ Κασέλ ο Εδουάρδος έκανε την αγγλική πολιτική· με τους ευφείς Εβραίους Άλφρεντ Μπάιτ και Τζούλιους Βέρνερ, κατέκτησε το Τράνσβααλ (Νοτιοαφρικανική Δημοκρατία).

Δεν είναι τυχαίο, ότι η περήφανη Αγγλία είχε πέντε Εβραίους δημάρχους εκλεγμένους για την πρωτεύουσά της από το 1900 (Ρότσιλντ, Λόουσον, Φίλιπς, Κάστον, Ζάμουελ), ότι έχει Εβραίους Λόρδους που κάθονται στη Βουλή των Λόρδων, ότι μια αμιγώς εβραϊκή τράπεζα έχει ολόκληρη τη διαχείριση της Παλαιστίνης στα χέρια της, ότι στη γη της επαγγελίας τοποθετήθηκε ένας Εβραίος αντιβασιλέας, ότι ο υπουργός για την Ινδία (Μόνταγκιου) συνδέεται στενά με τη μεγάλη εβραϊκή τράπεζα **Samuel Montague** (Έντγουιν Ζάμουελ Μόνταγκιου), ότι ο Υπάτος Αρμοστής για την Ινδία είναι Εβραίος (Ουίλιαμ Στίβενσον Μάιερ), ότι ο κυβερνήτης της Βομβάης Ντέιβιντ Σασούν, ο υπουργός Οικονομικών Λάιονελ Μπάρνερ Άμπραχαμς και τέλος ο Αντιβασιλέας αυτού του μαργαριταριού της Βρετανικής Αυτοκρατορίας, ο Ίσαακ Ρούφους μαρκήσιος του Ρίντινγκ, επίσης.

Ακόμα κι αν υποθέσουμε, ότι ο Ντέιβιντ Λόιντ Τζορτζ ήθελε να αξιοποιήσει τους Εβραίους για τον εαυτό του, αυτό δείχνει τη δύναμη που παραχώρησε στις τράπεζές τους, τις εφημερίδες τους, κ.λπ., προκειμένου να θέσει όλη την αξιοπρέπεια της χώρας του στα χέρια των πλουσίων: γιών της ερήμου. Όταν διευθετήθηκαν οι απαιτήσεις για το Σπα, ο Λόιντ Τζορτζ, ο μετέπειτα μισο-Εβραίος Πρόεδρος της Γαλλίας Αλεξάντρ Μιλιεράν και ο εξ ολοκλήρου Εβραίος υπουργός στρατηγός Φερντινάν Φος, πήγαν στο Χάιτ (Hythe), στο εξοχικό κτήμα του Φίλιπ Σασούν, του Εβραίου «φίλου» του Λόιντ Τζορτζ. Καθώς επρόκειτο να παρουσιαστεί στη Σύνοδο Ειρήνης του Παρισιού (1919), ο Βάλτερ Ζίμονς, ο ίδιος ο Λόιντ Τζορτζ και ο Αριστίντ Μπριάν συμβουλευτήκαν ξανά τον Φίλιπ Σασούν! Συμπωματικά τον Φίλιπ Σασούν, τον «προσωπικό γραμματέα» του Λόιντ Τζορτζ. Υπάρχει λοιπόν το περίεργο γεγονός ότι ο πρωθυπουργός της Μεγάλης Βρετανίας πηγαίνει στο γραμματέα του για να αποφασίσει για τη μοίρα του κόσμου! Προσθέστε ότι ο «σερ» Μάθιου Νέιθαν είναι Κυβερνήτης του Κουίνσλαντ, ο Τζον Μόνας είναι διοικητής του στρατιωτικού σώματος της Αυστραλίας, ο Φίλιπ Μάγκκνους είναι εκπρόσωπος του Πανεπιστημίου στη Βουλή (εφημερίδα «Εμπρός» (Vorwärts) No. 277, 1921) και η εικόνα γίνεται ακόμα πιο ξεκάθαρη. Ωστόσο, η ακόλουθη αναφορά από τη Σιωνιστική «Εβραϊκή Επιθεώρηση» (Jüdischen Rundschau) είναι ιδιαίτερα χαρα-

κτηριστική.

«Ο σιωνιστής ηγέτης **Ίσραελ Κοέν** είχε ταξιδέψει στην Άπω Ανατολή για την Εβραϊκή εθνική παγκόσμια ένωση (Keren Hayesod)⁶ και περιέγραψε τις εντυπώσεις του από την κατάσταση των Εβραίων στη σιωνιστική εφημερίδα «Χάαρετς» (Haaretz): “Η υλική τους κατάσταση είναι γενικά πολύ (!) ευνοϊκή, αν και φυσικά και αυτοί υποφέρουν από τη γενική παγκόσμια κρίση. Ο τρόπος ζωής είναι αγγλοεβραϊκός, το ενδιαφέρον για το έργο (!) των Εβραίων στον κόσμο είναι πολύ ζωντανό. **Η πολιτική κατάσταση είναι εξαιρετική. Ο πρόεδρος του κοινοβουλίου στην πολιτεία της Νέας Νότιας Ουαλίας είναι Εβραίος. Κάποτε ακόμη και η συνεδρίαση για το Γιουμ Κιπούρ έπρεπε να ακυρωθεί επειδή και ο πρόεδρος και ο αντιπρόεδρος βρίσκονταν στη συναγωγή...**” («Εβραϊκή Επιθεώρηση» 1921, αρ. 33/34.)⁷

Από αυτή την κατάσταση (περισσότερες λεπτομέρειες αργότερα) γίνεται κατανοητό όταν μαθαίνει κανείς ότι η λεγόμενη «Διακήρυξη Μπάλφουρ» της «Κυβέρνησης της Αυτού Μεγαλειότητας» δεν γράφτηκε καθόλου από Άγγλους, αλλά από Εβραίους. Στις 7 Φεβρουαρίου 1917, οι Σιωνιστές ηγέτες Λόρδος Ρότσιλντ, Χέρμπερτ Σάμιουελ, Τζέιμς ντε Ρότσιλντ, Ναχούμ Σοκόλοβ, Καΐμ Βάιζμαν, Τζόζεφ Κόουεν, Χέρμπερτ Μπέντουιτς και ο κύριος Χάρρυ Ζάχερ συγκεντρώθηκαν στο διαμέρισμα του συνταγματάρχη σερ Μαρκ Σάικς (μετά από μακρές προκαταρκτικές διαπραγματεύσεις). Ο Δρ. Μόουζες Γκάστερ άνοιξε τη συνεδρίαση, δηλώνοντας ότι οι Σιωνιστές ήθελαν «ένα βρετανικό προτεκτοράτο στην Παλαιστίνη με το δικαίωμα της ελεύθερης εθνικής ανάπτυξης για τους Εβραίους». Η μετανάστευση για τους Εβραίους όλου του κόσμου πρέπει να παραμείνει ελεύθερη. Ο σερ Μαρκ Σάικς υποσχέθηκε να κάνει αυτό που του αναλογεί και να επικοινωνήσει με τη γαλλική κυβέρνηση. Σαν εκπρόσωπος των Σιωνιστών εκλέχθηκε ο Ναχούμ Σοκόλοβ. Τότε άρχισε η σύνταξη ενός κειμένου για την διακήρυξη που θα ακολουθούσε, που έγραψε ο σερ Μαρκ Σάικς. Στις 18 Ιουλίου 1916, ο Λόρδος Ρότσιλντ έστειλε το κείμενο στον Άρθουρ Μπάλφουρ. Εδώ παρενέβησαν και άλλες Εβραϊκές προσωπικότητες, οι οποίες περίμεναν ενοχλήσεις από την ανοιχτή δέσμευση στην εβραϊκή εθνική παγκόσμια πολιτική, έτσι ώστε ο Μπάλφουρ να μην ήξερε πραγματικά τι να κάνει. Στη συνέχεια ζήτησε συμβουλές από εξέχοντες Εβραίους «ενόψει των διαφορών απόψεων που υπάρχουν μεταξύ των ίδιων των Εβραίων σχετικά με αυτό το ζήτημα». Έλαβε αυτήν την επιστολή: Ο Σερ Στούαρτ Σάμιουελ (Πρόεδρος του «Εβραϊκού Συμβουλίου Αντιπροσώπων»), ο Λίοναρντ

6. Το Keren Hayesod (εβραϊκά στην κυριολεξία «Ταμείο του Ιδρύματος») είναι ένας επίσημος οργανισμός συγκέντρωσης κεφαλαίων για το Ισραήλ με παραρτήματα σε 45 χώρες.

7. Ας σημειωθεί ότι στο Γιουμ Κιπούρ (Ημέρα της Εξιλέωσης) λέγεται η περιβόητη προσευχή Kol Nidre (όλοι οι όρκοι) η οποία «θρησκευτικά» απαλλάσσει τους Εβραίους εκ των προτέρων από όλους τους όρκους που δίνουν σε μη Εβραίους. Αυτό, βέβαια, το αρνούνται οι Εβραίοι (όπως αρνούνται ευθαρσώς ό,τι τους βολεύει). Το Kol-Nidre λένε ότι είναι μια ιερή προσευχή για τη άφεση των αμαρτιών.

Ωστόσο, το Ισραήλ δεν φαίνεται να σέβεται ιδιαίτερα αυτήν, την πιο ιερή έκφραση της ψυχής του, αφού ο ευσεβής «Ισραηλίτης» διαφημίζει συνεχώς μια σπερέτα στο διαφημιστικό του τμήμα, που ονομάζεται «Kol-Nidre» (1921, αρ. 18). Αυτό θα ήταν σαν να φτιάχνεις ένα τραγουδάκι από την προσευχή του Κυρίου.

Και επειδή οι Εβραίοι προσεύχονται με το Kol Nidre, η κυβέρνηση ενός κράτους γιορτάζει: την εβραϊκή ντροπή της εποχής μας.

Κόεν (Πρόεδρος του «Εβραϊκού Συμβολίου Κηδεμόνων»), ο Κλωντ Γιόζεφ Γκόλντσμιντ Μοντεφιόρε, ο Φίλιπ Μάγκνους (Μέλος του Κοινοβουλίου), ο Δρ. Χερτς (Αρχιραβίνος της Μεγάλης Βρετανίας), ο Ναχούμ Σοκόλοβ (εκπρόσωπος του Σιωνιστικού Εκτελεστικού), ο Δρ. Καΐμ Βάιζμαν (Πρόεδρος της Αγγλικής Σιωνιστικής Ομοσπονδίας).

Ακολούθησε η δραστηριότητα του Εβραίου δικαστή Λούις Μπράντεις (μέλος του Ανωτάτου Δικαστηρίου των Ηνωμένων Πολιτειών Αμερικής) στη Νέα Υόρκη, που έκανε τον Γούντροου Ουίλσον να στείλει μια φιλοσιωνιστική δήλωση στο Λονδίνο. Στη συνέχεια ο Μπάλφουρ υπέγραψε την τελική «Διακήρυξη Μπάλφουρ» («Εβραϊκή Επιθεώρηση» Νο. 70, 1921) που γράφτηκε από τους Εβραίους.

Πολύ κοντά σε αυτή τη συγκέντρωση ήταν και «ο προφήτης μας Αχάντ Χαάμ (ο Άσερ Τσβι Χιρς Γκίνσμπεργκ, ο οποίος ισχυρίζεται ότι είναι ο συγγραφέας των πρωτοκόλλων των «Μυστικών των Σοφών της Σιών»). Η πρώτη έκδοση της Διακήρυξης του Μπάλφουρ έγραφε: «Η κυβέρνηση της Αυτού Μεγαλειότητας χαιρετίζει ευνοϊκά την ίδρυση μιας εθνικής εστίας για την εβραϊκή φυλή στην Παλαιστίνη και θα προσπαθήσει να διευκολύνει την επίτευξη αυτού του στόχου, κατανοώντας ξεκάθαρα ότι δεν πρέπει να γίνει τίποτα που μπορεί να βλάψει τα πολιτικά και θρησκευτικά δικαιώματα των υφιστάμενων μη εβραϊκών κοινοτήτων στην Παλαιστίνη ή τα δικαιώματα και το πολιτικό καθεστώς, που απολαμβάνουν σε οποιαδήποτε άλλη χώρα εκείνοι οι Εβραίοι που είναι απόλυτα ικανοποιημένοι με την τρέχουσα εθνικότητα και την υπηκοότητά τους».

Αυτή τη διατύπωση τηλεγράφησε τον Δρ. Καΐμ Βάιζμαν, ο Άγγλος Σιωνιστής ηγέτης, στους Αμερικανούς ηγέτες το φθινόπωρο του 1917. Πρότειναν κάποιες αλλαγές: η λέξη «φυλή» θα έπρεπε να αντικατασταθεί από τη λέξη «λαός», και θεώρησαν επίσης ότι ήταν πολιτικά ακατάλληλο να παρουσιάζουν ανοιχτά τον Σιωνισμό σαν γεννημένο από τη δυσαρέσκεια και σε αντίθεση με πολλά κράτη. Η αιτιολόγηση αυτής της επιφύλαξης είναι μάλλον ραβουλιστική (τέχνη του εκλεπτυσμένου συλλογισμού): Ο παλαιστινιακός εθνικισμός είναι αυτονόητος, αλλά ο εθνικισμός της διασποράς δεν είναι. Το συμπέρασμα του αμερικανικού μνημονίου μετά από αυτή τη «δήλωση» είναι ιδιαίτερα διασκεδαστικό:

«Αλλά δεν μπορούμε να επαναλαμβάνουμε αρκετά συχνά, ότι νιώθουμε τον δεσμό της φυλής, της θρησκείας, του πολιτισμού και της παράδοσης, που κληρονομήσαμε μαζί, τις δόξες του παρελθόντος, τα καθήκοντα του παρόντος, την ελπίδα του μέλλοντος, σαν κοινό στοιχείο με τους Εβραίους του κόσμου». («Ο Ισραηλίτης» Νο.33, 1921.)

Αφού τώρα, τα παιδιά του Ισραήλ είχαν συμφωνήσει στη διατύπωση του μανιφέστου τους, όπως ειπώθηκε, υποβλήθηκε στον κ. Μπάλφουρ για υπογραφή, ο οποίος στη συνέχεια το έστειλε πίσω στον Λόρδο Ρότσιλντ. Τώρα η «Διακήρυξη Μπάλφουρ» αναφέρει στην τελευταία της έκδοση της 2ας Νοεμβρίου 1917: «Η Κυβέρνηση της Αυτού Μεγαλειότητας αντιμετωπίζει με καλοσύνη τη δημιουργία μιας εθνικής πατρίδας στην Παλαιστίνη για τον εβραϊκό λαό και θα καταβάλει τις μεγαλύτερες προσπάθειες (!) για να επιτύχει αυτόν τον σκοπό, από

όπου είναι ξεκάθαρα κατανοητό ότι δεν πρέπει να γίνει τίποτα που θα μπορούσε να βλάψει τα ατομικά και θρησκευτικά δικαιώματα των υπαρχουσών κοινοτήτων των μη-Εβραίων στην Παλαιστίνη, ή τα δικαιώματα και την πολιτική θέση των Εβραίων σε οποιαδήποτε άλλη χώρα...»

Η μορφή αυτής της δήλωσης ισοδυναμεί με συνθηκολόγηση από την αγγλική κυβέρνηση. Σημειώστε ότι οι ηγέτες ενός από τα ισχυρότερα κράτη στον κόσμο υπόσχονται να καταβάλουν «την μέγιστη δυνατή προσπάθεια» για τους Εβραίους και ταυτόχρονα αναλαμβάνουν την υποχρέωση να φροντίζουν σε όλες τις χώρες ότι η «πολιτική θέση» και τα «δικαιώματα» των Εβραίων θα είναι σεβαστά και δεν θα αγγιζόταν πουθενά!

Αυτό συνέβη κυρίως επειδή ορισμένες μη Σιωνιστικές οργανώσεις διαισθάνθηκαν τις πιθανές απαιτήσεις για ξεχωριστούς νόμους για τους Εβραίους. Αυτό λοιπόν αποτράπηκε και καθορίστηκε ότι ο Εβραίος, και μόνο αυτός, θα μπορούσε να είναι πλήρης πολίτης ενός κράτους και ταυτόχρονα πλήρης πολίτης ενός άλλου. Αυτό το εξωφρενικό, επίσημα διαπιστωμένο γεγονός, νομίζω, ρίχνει ένα κραυγαλέο φως στην τρέχουσα κατάσταση του εβραϊκού ζητήματος.

Οι Σιωνιστές ηγέτες της Αντάντ ταξίδεψαν πλέον σε όλες τις χώρες ως πολιτικοί πληρεξούσιοι. Το Παρίσι, η Νέα Υόρκη και η Ρώμη συμφώνησαν να βοηθήσουν, κάτι που δεν ήταν περίεργο, χάρη στην εξουσία του εβραϊκού χρηματιστηρίου. Ο Χιρς Μοργκεντάου, ο «αμερικανός» πρεσβευτής στην Κωνσταντινούπολη, φρόντιζε με ζήλο τους εγκαταλειμμένους Εβραίους της Τουρκικής Αυτοκρατορίας και έβαλε τα κράτη της Αντάντ να φέρουν με αμερικανικά πολεμικά πλοία τους Ισραηλίτες από τη Γιάφα σε ασφαλή λιμάνια. Οι Αμερικανοσιωνιστές, από την άλλη πλευρά, ήταν τόσο ισχυροί που ο Ναχούμ Σοκόλοβ, μια από τις ηγετικές προσωπικότητες, δήλωσε αργότερα ότι είχαν αναλάβει το όλο θέμα. Το πόσο ισχυροί ήταν οι Αμερικανοεβραίοι φαίνεται από το γεγονός ότι ο Γούντροου Ουίλσον ανέθεσε στους τρεις Σιωνιστές Μαρκ Σάικς, Λούις Μάρσαλ και Λούις Μπράντεις να ρυθμίσουν ολόκληρη την ανατολική πολιτική της Αμερικής. Και αργότερα, όταν το Αμερικανικό Σιωνιστικό Κογκρέσο συνεδρίασε στο Σικάγο, στο δημαρχείο αυτής της πόλης δεν κυμάτιζε η αμερικανική αλλά η γαλανόλευκη σιωνιστική σημαία. Σε κυβερνητικό κτίριο!

Η Αγγλία εν τω μεταξύ είχε ήδη προετοιμάσει στρατεύματα για μια εκστρατεία στην Παλαιστίνη. Κατάφεραν να καταλάβουν την Ιερουσαλήμ. Μετά τους Άγγλους, το εβραϊκό σύνταγμα υπό τον Ζέεβ Γιαμποτίνσκι εισήλθε στην Ιερουσαλήμ. Η εφημερίδα «Εβραϊκός Κόσμος» (Jewish World) έγραψε σχετικά: «Η πτώση της Ιερουσαλήμ και η διακήρυξη της κυβέρνησης (του Μπάλφουρ) κατέστησαν την Αγγλία τη μεγαλύτερη εβραϊκή (!) δύναμη στη γη.» Ο Νείθαν Στράους, ένας χρυσοφόρος Εβραίος πέρα από την μεγάλη λίμνη, είπε ότι η Αγγλία είχε εκπληρώσει όλες τις επιθυμίες του εβραϊκού λαού. (Καρλ Χάις: Αντάντ – Μασονισμός και Παγκόσμιος Πόλεμος, σελ. 68)⁸.

8. Ο Νείθαν Στράους, ένας γερμανικής καταγωγής Εβραίος, ήταν ένας από τους πιο ένθερμους πολεμο-

Ο «γερμανός» σιωνιστής Πίνκους, φώναξε με ενθουσιασμό: «Εμείς οι Σιωνιστές δεν μπορούμε να τρομάξουμε από το γεγονός ότι η γερμανοτουρκική επίθεση θα μπορούσε να διώξει τον αγγλικό στρατό πέρα από τα βουνά της Ιουδαίας! Τότε θα ακουστεί μια μόνο κραυγή αγανάκτησης από τα εκατομμύρια του εβραϊκού λαού και δεν θα σταματήσει στα σύνορα των κεντρικών δυνάμεων.»

Το Εβραϊκό Εθνικό Ταμείο, που είχε μεταφερθεί από την Κολωνία στη Χάγη, (ήταν, σύμφωνα με τον Πίνκους, «θεσμός νομιμοποιημένος στην Αγγλία»), υπηρετούσε πλέον το αγγλικό κράτος φανερά (προηγούμενως φυσικά, κρυφά). Υποστηρίχτηκε, σύμφωνα με τη μαρτυρία του ίδιου του Λαζάρ Φέλιξ Πίνκους που θα έπρεπε να γνωρίζει, σε όλη τη διάρκεια του πολέμου από τους Γερμανούς Σιωνιστές!!! Η Μεγάλη Βρετανία προχώρησε ακόμη περισσότερο. Σύμφωνα με τους «Times» στις 4 Φεβρουαρίου 1918, ανέθεσε στη θυγατρική τράπεζα του «Εβραϊκού Αποικιακού Καταπιστεύματος» (Jewish Colonial Trust), την «Anglo Palestine Compagnie», να αναλάβει όλες τις οικονομικές δραστηριότητες στην Αγγλία και να διαχειριστεί τις στρατιωτικές (!) επιχειρήσεις των αρχών. Αποτέλεσμα αυτού, μια εξ ολοκλήρου εβραϊκή τράπεζα έγινε ο επίσημος εκπρόσωπος της Βρετανικής Αυτοκρατορίας.

Και όταν αργότερα έπρεπε να επιλεγεί κυβερνήτης για την Παλαιστίνη, επιλέχθηκαν οι Εβραίοι του χρηματιστηρίου του Λονδίνου, οι δεκάδες Εβραίοι λόρδοι στην αγγλική Βουλή των Λόρδων (Γουόλτερ Ρότσιλντ, Ίσαακ Ρούφους του Ρίντινγκ, Έντγουιν Μόνταγκκιου, Τζακ Λόσον, Τέοντορ Χέρτσλ κ.λπ.) – ο Εβραίος δήμαρχος του Λονδίνου, Χέρμπερτ Σάμιουελ.

Αυτά τα γεγονότα χαρακτηρίζουν επίσης επαρκώς τη θέση του Ιουδαϊσμού στη σημερινή παγκόσμια πολιτική.

Ωστόσο, υπήρχαν δυνάμεις που δούλευαν για να το αντιμετωπίσουν. Εμείς οι σύγχρονοι δεν ξέρουμε τι συνέβαινε στα παρασκήνια, μόνο μερικά παράπονα από Εβραίους για απροσδόκητες αναταραχές μας δείχνουν ότι η αντίσταση έπρεπε να ξεπεραστεί. Αλλά τα κατάφεραν και η απόφαση του «Ανωτάτου Συμβουλίου» στο Σαν Ρέμο, που επιβεβαιώνει τη Διακήρυξη Μπάλφουρ, σημαίνει για τους Σιωνιστές σήμερα ότι η υπόσχεση της 2ας Νοεμβρίου 1917 τηρήθηκε. Σε κάθε περίπτωση, στο Σαν Ρέμο υπήρξε μια έντονη συζήτηση για τα δικαιώματα των μειονοτήτων, όπως φαίνεται από μια εκλογική προσφυγή των Βιεννέζων Σιωνιστών – υπογεγραμμένη από τη Σιωνι-

κάπηλους κατά της Γερμανίας κατά τη διάρκεια του Παγκοσμίου Πολέμου. Σε επιστολή του προς τον Γάλλο πρεσβευτή στις Ηνωμένες Πολιτείες, δήλωσε ότι η ομοφωνία των Εβραίων για την Αντάντ ήταν πλήρης. Μετά την «ειρηνευτική συμφωνία» μεταξύ Γερμανίας και Αμερικής, αυτός ο Εβραίος έστειλε το ακόλουθο εγκωμιαστικό τηλεγράφημα από το τηλεγραφείο του Μπέρνχαρντ Βολφ: «Μακάρι η ειρήνη που μόλις συνήφθη μεταξύ της Γερμανίας και των Ηνωμένων Πολιτειών να είναι διαρκής. Μακάρι να βασίζεται στην αμοιβαία κατανόηση που οδηγεί στην ελευθερία των λαών. Πλέον (!) δεν θέλουμε οι κάθε είδους προκαταλήψεις, θρησκευτικές, οικονομικές ή πολιτικές, να εμποδίζουν την πορεία του πολιτισμού. Η αδελφοσύνη είναι το βασικό σκεπτικό, και μακάρι όλα τα έθνη, ενωμένα, να αποκτήσουν τη δύναμη να αγωνιστούν για ειρήνη και ευημερία». Η «Ισραηλινή εβδομαδιαία εφημερίδα» (Israelitische Wochenblatt), που δεν κουράζεται να μας διαβεβαιώνει για τη γερμανικότητά της, χαρακτηρίζει αυτόν τον άνθρωπο που έστειλε αυτό τον χλευασμό της Γερμανίας στον κόσμο, σαν τον «γνωστό Νεοϋορκέζο φιλάνθρωπο» (!), που εδώ και «πολλά χρόνια ενδιαφέρεται ιδιαίτερα για τη βελτίωση της παιδικής διατροφής». (Αρ. 37, 1921.)

Ο Ιμάνουελ Καντ αποκάλυψε τους Εβραίους «λαό εμπόρων και απατεώνων», ο Άρτουρ Σοπενχάουερ τους περιέγραψε σαν «μεγάλους δασκάλους του ψέματος». Και οι δύο είχαν δίκιο.

στική Εθνική Επιτροπή και από το Εβραϊκό Εθνικό Συμβούλιο για την Αυστρία. Είναι σαφές από τις διατάξεις για τα δικαιώματα των μειονοτήτων ότι οι Σιωνιστές, αν και θέλουν πρώτα και κύρια να είναι πολίτες του εβραϊκού κράτους που πρόκειται να ιδρυθεί, θα απολαμβάνουν και όλα τα άλλα δικαιώματα σε όλες τις χώρες. Αυτή η δέσμευση που ανέλαβε ο Μπάλφουρ αναγνωρίστηκε από 26 κράτη της Αντάντ. Το παραπάνω κάλεσμα λέει επί λέξει: «Το συνεχώς και συνεχώς επαναλαμβανόμενο ψέμα, ότι οι εθνικοί Εβραίοι θέτουν σε κίνδυνο τα ίσα δικαιώματα απαιτώντας νομική προστασία για την εβραϊκή μειονότητα ακυρώνεται από όλα τα δεδομένα. Οι εθνικοί Εβραίοι (στο Σαν Ρέμο) πολέμησαν για αυτόν τον (μειονοτικό) νόμο.» [«Η Εβραϊκή εφημερίδα» (Jüdische Zeitung) 25 Ιουνίου 1920.]

Αυτή η δήλωση δίνει και μια εικόνα της σημερινής πολιτικής κατάστασης.

Η Αγγλία και ο αντιγερμανικός Σιωνισμός

Η Αγγλία – η μεγάλη ναυτική και αποικιακή δύναμη – θεωρείται ο προστάτης άγιος του Σιωνισμού εδώ και πολύ καιρό. Ο Τέοντορ Χερτσλ, που πάντα συμπεριφερόταν πολύ ψύχραιμα στον Γουλιέλμο Β', είπε στο Σιωνιστικό συνέδριο στο Λονδίνο στις 13 Αυγούστου 1900: «Η Αγγλία, η πανίσχυρη, ελεύθερη Αγγλία, που το βλέμμα της αγκαλιάζει τον κόσμο, θα καταλάβει και εμάς και τις φιλοδοξίες μας. Με αφετηρία την Αγγλία, μπορούμε να είμαστε σίγουροι (!) ότι η σιωνιστική ιδέα θα ανέβει πιο δυνατά και ψηλότερα από ποτέ.» (Πίνκους σελ. 60).

Ένας άλλος «Γερμανός», ο ήδη αναφερόμενος Λαζάρ Φέλιξ Πίνκους, εκφράστηκε ως εξής: «Η απόφαση για το πεπρωμένο της επιθυμίας του εβραϊκού λαού για την Παλαιστίνη κρίνεται σήμερα στο Λονδίνο. Η πρακτικά μόνη έγκυρη έδρα του Σιωνιστικού παγκόσμιου οργανισμού είναι η μητρόπολη της Βρετανικής Αυτοκρατορίας.» «Μια εβραϊκή κοινότητα στην Παλαιστίνη δεν μπορεί να γίνει το επίκεντρο των γερμανικών συμφερόντων στην Ανατολή. Το ισχυρό εθνικό αίσθημα του εβραϊκού λαού εγγυάται τον πλήρη αποκλεισμό των ξένων ειδικών συμφερόντων». «Στο πλαίσιο της βρετανικής αυτοκρατορικής ένωσης η πλειοψηφία του εβραϊκού λαού βλέπει την εγγύηση της μέγιστης εθνικής-πολιτιστικής ανεξαρτησίας στην Παλαιστίνη, σε συνδυασμό με το μέγιστο της εθνικής ασφάλειας». (όπως παραπάνω σελ. 53, 55, 58).

Στη Ρωσία τον Μάρτιο του 1917 οι φιλελεύθεροι-σοσιαλιστές Ρώσοι και Εβραίοι προετοιμάζονταν από καιρό για μια επανάσταση που είχε πληρωθεί με αγγλικά χρήματα. Οι Γκεόργκι Γιεβγκένγιεβιτς Λβοφ, Πάβελ Νικολάγιεβιτς Μιλιουκόφ, Αλεξάντρ Κέρενσκι φυσικά, για να διατηρήσουν την εύνοια του παγκόσμιου Εβραϊσμού, έσπευσαν να επιβεβαιώσουν τα «δικαιώματα» των Σιωνιστών στην Παλαιστίνη και να υποσχεθούν τη βοήθειά τους. Και αυτοί με τη σειρά τους έκαναν προ-

σκύνημα στον Άγγλο πρεσβευτή και του παρέδωσαν ευχαριστήρια ομιλία στην οποία εμφανιζόταν το εξής χαρακτηριστικό απόσπασμα: «Θεωρούμε ιδιαίτερη ευτυχία σύμπτωση ότι αυτή την (!) κοσμοϊστορική στιγμή τα συμφέροντα του εβραϊκού έθνους είναι πανομοιότυπα με εκείνα του βρετανικού λαού.» (Πίνκουσ σελ. 29) Το γεγονός ότι οι κύριοι ήταν και πολίτες του ρωσικού κράτους, και ότι μπορεί να είχαν και κάποια συμφέροντα, δεν φάνηκε να έρχεται στο μυαλό του αντιπροσώπου – και των άλλων Εβραίων.

Στη Γερμανία οι Άρτουρ Μεναχέμ Χάντκε και Μαξ Νορντάου, οι καθοδηγητές που ζούσαν στη Γερμανία, επιδόθηκαν σε μια παρωδία με χάρτινα σπαθιά, κάτι που ωστόσο οδήγησε πολλούς «Γερμανούς» σαν τον ραβίνο Μίχαελ Ντόβ Βάισμαντλ να πιστέψουν στον «γερμανικό προσανατολισμό». Κατά καιρούς το εβραϊκό περιοδικό «Εβραϊκή Επιθεώρηση» (Jüdische Rundschau) έπαιζε και κάτι με γερμανικότητα: Δεν μπορούσαμε να ξέρουμε αν...

Αλλά όταν η γερμανική ήττα – που προκλήθηκε από τη δημοκρατική, μαρξιστική, εβραϊκή υπονόμευση - δεν μπορούσε πλέον να αποτραπεί, ο πάγος έσπασε· και ενώ ο γερμανικός λαός ήταν αλυσσοδεμένος με ψέματα, εξαπατημένος και θύμα βιασμού, ενώ η «ειρήνη» των Βερσαλλιών έγινε για να τον καταστήσει ανυπεράσπιστο και χωρίς τιμή, από τον σιωνιστικό Τύπο περνούσε μια αγαλλίαση, μερικές φορές καλυμμένη, όχι σπάνια με μια θρασύδειλη παρρησία. Ξανά και ξανά ο σιωνιστικός Τύπος έκανε περιφρονητικά και γεμάτα μίσος σχόλια για την γερμανικότητα και τη γερμανική φύση, που έφταναν μέχρι την εσχάτη προδοσία και αναμφίβολα θα είχαν σαν αποτέλεσμα μια αυστηρή επέμβαση στο αντιγερμανικό κοπάδι, αν κυβερνούσε τη Γερμανία μια γερμανική κυβέρνηση και όχι οι Εβραίοι σοσιαλδημοκράτες και λοιποί δημοκράτες, που ήταν αδελφοποιημένοι με τους μαυροκόκκινους διεθνιστές όπως ο Ματίας Ερτσμπέργκερ.

Όταν την Άνοιξη του 1920 πραγματοποιήθηκε ένα σιωνιστικό συνέδριο στην Πράγα, εκεί ο σιωνιστής και Γερμανός πολίτης Μάρτιν Μπούμπερ έδωσε μια ομιλία για τον επίτροπο Γκούσταφ Λαντάουερ, που είχε πυροβοληθεί κατά τη συντριβή της σοβιετικής κυβέρνησης του Μονάχου τον Μάιο του 1919. Ο Μπούμπερ μισούσε ότι ο Λαντάουερ είχε πεθάνει κάτω από τη μπότα του Γερμανού στρατιώτη και λυπόταν τον άνθρωπο που ήθελε να εργαστεί για τη βελτίωση του πολιτισμού ανάμεσα σε έναν εχθρικό λαό. Αυτή η διανοητική κατάσταση είναι αρκετά χαρακτηριστική. Μα ποιος ζήτησε από τον καημένο τον Λαντάουερ να ηγηθεί μιας εξέγερσης;

Το περιοδικό «Εβραϊκή Επιθεώρηση» παραπονέθηκε περαιτέρω για τον Χέρμαν Στρουκ και τον Άρνολντ Τσβαίχ ότι «στοχοποιήθηκαν από το σύστημα του γερμανικού милитарισμού» και έγινε «ένα είδος επιτηρητή» έναντι των Εβραίων της Ανατολής. (1920, αρ. 81/82).

Κάπου αλλού διδάσκει, ότι ο Σιωνισμός γεννήθηκε «από το πνεύμα της ιδέας» και φυσικά δεν έχει τίποτα κοινό με τον γερμανικό εθνικισμό, που βλέπει το ιδανικό του στα «υποβρύχια, στα βλήματα αερίων κ.λπ.». Με το πρόσχημα, ότι χτυπούσε την κυβέρνηση που ανατράπηκε, προφανώς κοροϊδεύεται ο Γερμανός. Ο Γερμανός φταίει για όλες τις δυστυχίες των Πολωνών Εβραίων: «Η ίδια γερμανική διοίκηση, που

επαινούσε τους Εβραίους σαν απελευθερωτές όταν εισέβαλαν στην Πολωνία, έκανε τα πάντα για να αποτρέψει την εθνική ενοποίηση των Εβραίων και, μέσω μιας πολύ άσχημης παρέμβασης στις εσωτερικές τους υποθέσεις, προώθησε όλες τις προσπάθειες για την καταστροφή του Πολωνικού Εβραϊσμού, και τον εκμεταλλεύτηκε και τον κατέστρεψε οικονομικά με τρόπο που όμοιος δεν υπάρχει στην ιστορία.» (1919, No. 70).

Η γερμανική κυβέρνηση εδώ, με μεγάλη αναίδεια, θεωρείται σαν ένα εργαλείο που δεν είχε τίποτε άλλο να κάνει από το να φροντίζει τους Εβραίους και να προωθεί την «εθνική τους ενότητα»: όλα τα άλλα είναι απλώς μια «κακή παρέμβαση» για τον εκλεκτό λαό. Ενώ όμως οι γερμανικές συγγενικές φυλές στις επαρχίες της Βαλτικής, που είχαν ληστευθεί και λεηλατηθεί από τους Μπολσεβίκους (λόγω της γερμανικότητάς τους), δεν πήραν ούτε μια δεκάρα από τη γερμανική κυβέρνηση (μόνο από τις Χανσεατικές πόλεις), ο στρατάρχης πρίγκιπας Λεοπόλδος έδωσε χρήματα στους Εβραίους της Λιθουανίας, επειδή η Αμερικανική υποστήριξη έπαψε να υπάρχει λόγω της γερμανικής κατοχής.

Η «Εβραϊκή Επιθεώρηση» συνεχίζει λέγοντας: «Οι Γερμανοί αξιωματούχοι έχουν κλονίσει τόσο πολύ όλες τις ηθικές έννοιες εκεί (στην Πολωνία) με την αδίστακτη απληστία τους για λάφυρα, που ακόμη και η πιο εκτεταμένη αποζημίωση δεν θα αρκούσε για να αποκαταστήσει τη φήμη του γερμανικού ονόματος μεταξύ των Πολωνών Εβραίων.» «Στη Ρηνανία, οι πιο Γερμανοί (!) από τους Γερμανούς ξεπουλάνε το μέλλον της Γερμανίας κάθε μέρα και κάθε ώρα. Για την αστυνομία όμως είναι πιο βολικό φυσικά να συλλαμβάνει τους λίγους Εβραίους της Γαλικίας και της Πολωνίας, που αναγκάζονται, ας πούμε, χάρη στις παράφρονες ρυθμίσεις του Γραφείου Αποστράτευσης, που όλοι οι κοινωνικοί πολιτικοί βρίσκουν σχεδόν απίστευτες, να αναζητήσουν το εισόδημά τους στο λαθρεμπόριο». «Ό,τι κι αν έκανε ο πόλεμος, δεν προήλθε από ένα εβραϊκό πνεύμα», μπορεί να προήλθε από κάποιον από τη φτωχή, ορμητική μάζα, «γι' αυτό επιτρέψτε μας να πούμε ότι σήμερα περισσότερο από ποτέ η Γερμανία έχει λόγους να μην κλείνει τις πόρτες της απέναντι στην ηθική, την ευσέβεια, τους δεσμούς με αυτά τα απεριόριστα χαρακτηριστικά, που ζουν ακόμα στον συνηθισμένο Εβραϊσμό» (1919, No. 70).

Αυτή η αναίδεια είναι απολαυστική. Κατά ειρωνικό τρόπο, οι πιστοί οπαδοί του Ταλμούδ (βλέπε το γραπτό μου «Ανηθικότητα στο Ταλμούδ» (Unmoral im Talmud), Μόναχο, Γερμανική εκδοτική εταιρεία) πρέπει να μας διδάξουν ήθη και πίστη στο Θεό, ο λαός, για τον οποίο το ψέμα, η εξαπάτηση, γίνεται «θρησκευτική» επιταγή όταν έχει να κάνει με μη Εβραίους. Και αν το γραφείο αποστράτευσης ήταν άχρηστο, ποιος κυβερνούσε στην Πρωσία; Δεν ήταν οι φιλοσιωνιστές σοσιαλδημοκράτες στους υψηλότερους θρόνους, δεν ηγήθηκαν των διαπραγματεύσεων χρηματοδότησης και προμηθειών με την Αντάντ ο Εβραίος τραπεζίτης Πολ Βάρμπουργκ και ο σιωνιστής ηγέτης Καρλ Μέλχιορ (μαζί με τους Εβραίους Γιάκομπ Βάσερμαν, Άρτουρ Ζάλομονζον, Πολ Νάθαν, Έντγκαρ Σπάουερ κ.λπ.), δεν καθόταν στην καρέκλα του πρωθυπουργού

της Πρωσίας ο Εβραίος Πολ Χιρς και ο Εβραίος Ερνστ Μάγιερ δεν ήταν ο επικεφαλής του γραφείου αποστράτευσης; Ο αυλικός πρωσικός «μιλιταρισμός», που άφηνε ελάχιστα περιθώρια για τοκογλυφία, είχε ανατραπεί. Στη θέση του κυβερνούσε το Ισραήλ, αλλά πόσο αλαζονικό είναι από τα υποδεέστερα υπολείμματα να πιάνουν τους αγίους από τη Γαλικία και την Πολωνία που προωθούσαν διαμάντια, αντί να τους βγάζουν το καπέλο! Υπάρχουν ακόμα σάπιοι απόγονοι του παλιού συστήματος!

Για τα παιδιά του Ισραήλ που ζουν «χαμένα στην απολιτισμικότητα αμέτρητων πολιτισμών» [«Η Εβραϊκή Ηχώ» (Das jüdische Echo) 1920, No. 46/47, «Εβραϊκή Επιθεώρηση» (Jüdischen Rundschau) 1920, No 81/82] δεν είναι εύκολο. Πρέπει να αμυνθούν από όλες τις πλευρές. Και αν κάποιος προσπαθεί να θολώσει τη διαχωριστική γραμμή [Κονσταντίν Μπρούνερ (πραγματικό όνομα Άριε Γιεχούντα Βερτχάιμερ)], θα του απαντηθεί: «Λίγα ακόμα γραπτά του τύπου Μπρούνερ, και ο νέος εβραϊκός Τύπος του Βερολίνου θα είναι: ο Χριστός με φράκο σίγουρα θα δημιουργήσει προηγούμενο... Ο εβραϊσμός μας δεν διαμορφώνεται σύμφωνα με την εικόνα του κυρίου Μπρούνερ, του φιλόσοφου από το Πότσνταμ που γράφει βιβλία για το Χριστό για τον γερμανικό λαό... Λίγο-πολύ για εμάς είναι Χριστιανός, ο μάρτυρας Μπρούνερ.» (1920, No. 67/68)

Αν ο Εβραίος δεν ήθελε τίποτα άλλο από το να διατηρήσει την εθνικότητα του, κανένας Γερμανός δεν θα είχε τίποτα εναντίον του. Αλλά αυτός ανάμεσα, στους φιλοξενούμενους των Γερμανών, πετάχτηκε ρίχνοντας τις βρωμιές του πάνω στον οικοδεσπότη του και περιφρονεί όλους τους μη Εβραίους. Εδώ χρειάστηκε να παρέμβουμε.

Και δεν σταμάτησε εκεί, αλλά ανακοίνωσε μέσα στη Γερμανία και κατέχοντας όλα τα γερμανικά πολιτικά δικαιώματα ότι αναγνώριζε ΜΟΝΟ τα εβραϊκά συμφέροντα και αρνείται (!) ότι θα έπρεπε να αναμένεται να αποδεχτεί και τα γερμανικά συμφέροντα...

Στην Πράγα «βασιλεύει» ο μεγάλος προστάτης των Εβραίων Τόμας Μάζαρικ. Η «Εβραϊκή Επιθεώρηση» γραμμένη από Γερμανούς πολίτες, δεν παρέλειψε ποτέ να επικαιροποιήσει τους καταδυναστευόμενους Γερμανούς στην Τσεχοσλοβακία. Για παράδειγμα, όταν πυροβολήθηκαν Γερμανοί από Τσέχους λεγεωνάριους στο Έγκερ στα τέλη του 1920, η εφημερίδα από το κράτος με επικεφαλής «έναν από τους πιο σοφούς και ευγενικούς πολιτικούς στον κόσμο σήμερα» ανέφερε: «Στο Έγκερ Τσέχοι λεγεωνάριοι κατέστρεψαν το μνημείο του Κάιζερ Ιωσήφ. Γερμανοί εθνικιστές το έστησαν ξανά, οργάνωσαν μια πανγερμανική (!) διαδήλωση, γκρέμισαν το τσέχικο σχολείο και έκοψαν τα μαλλιά όλων των κοριτσιών που βρέθηκαν σε μια χορευτική εκδήλωση που διοργάνωσε ο Τσέχικος στρατός... Την επόμενη μέρα οι Τσέχοι λεγεωνάριοι κατέλαβαν όλα τα γερμανικά θέατρα στην Πράγα, τα γερμανικά θέατρα αναγκάστηκαν να παίξουν στα τσέχικα, τα σχολεία ερευνήθηκαν και οι εγκαταστάσεις βανδαλίστηκαν.» Εάν κάποιος πίστευε ότι η «Εβραϊκή Επιθεώρηση» θα κατηγορούσε τους Τσέχους για την καταστροφή του γερμανικού μνημείου, θα έκανε μεγάλο λάθος. Ο Εβραίος βλέπει τα πράγματα διαφορετικά (αν και οι Τσέχοι αργότερα

στράφηκαν εναντίον των ίδιων των Εβραίων): «Το μάθημα των γεγονότων είναι απλό. Οι Γερμανοί (!) οργανώνουν τσέχικο πογκρόμ στο Έγκερ, οι Τσέχοι απαντούν στην Πράγα με αντιγερμανικά έκτροπα...» («Εβραϊκή Επιθεώρηση» 1920, Νο. 83)

Από το πογκρόμ της Γερμανίας, που ονομάστηκε γερμανική επανάσταση, η Γερμανία είχε πλημμυρίσει από ορδές Εβραίων από την Ανατολή. Πού και πού, λαμβάνονταν δειλά μέτρα κατά αυτής της πανούκλας και στήθηκε στρατόπεδο εγκλεισμού στο Στάργκαρντ. Οι αξιωματούχοι που δεν βρίσκονταν άμεσα κάτω από την εβραϊκή χρηματιστηριακή δικτατορία είδαν τους εαυτούς τους αναγκασμένους να επέμβουν δυναμικά ενάντια στους τολμηρούς και πεισματάρηδες μετανάστες. Ήταν ακριβώς την εποχή που στη Λειψία διαδραματιζόταν μια γερμανική ταπείνωση που δεν είχε προηγούμενο όταν η «Εβραϊκή Επιθεώρηση» έγραφε: «Την ώρα που στη Λειψία λογοδοτούν οι Γερμανοί εγκληματίες πολέμου (!) για κακομεταχείριση αιχμαλώτων, για θηριωδίες (!) και για κτηνώδεις πράξεις (!), που διέπραξαν εναντίον ανυπεράσπιστων κρατουμένων, την ίδια στιγμή διαπράττονται εγκλήματα στη Γερμανική Δημοκρατία, που δεν χρειάζεται να φοβούνται τη σύγκριση με αυτά των εγκληματιών (!).» (Αρ. 44, 1921) Και αμέσως μετά η εφημερίδα απείλησε με τον πιο αναιδή τρόπο: «Ο δρόμος που πρέπει να ακολουθήσουμε εμείς οι Σιωνιστές είναι ξεκάθαρα καθορισμένος. Δεν μπορούμε και δεν θα ανεχτούμε τη δίωξη των Εβραίων της Ανατολής στη Γερμανία (!), μπορεί να το γνωρίζουν οι κυβερνήσεις της Πρωσίας και του Ράιχ. Δεν θα επιτρέψουμε γεγονότα όπως συνέβησαν πρόσφατα και αρχίζουν τώρα». (Αρ. 52, 1921)⁹

Σύμφωνα με αυτές τις γενικές περιγραφές, τα αδιαμφισβήτητα γεγονότα των τελευταίων ετών έχουν σκοπό να δείξουν λεπτομερέστερα ότι η Σιωνιστική Ένωση στη Γερμανία δεν είναι τίποτα άλλο από μια οργάνωση που επιδιώκει μια νομιμοποιημένη υπονόμηση του γερμανικού κράτους.

Οι ίδιοι οι Σιωνιστές μας δείχνουν ότι παρακολουθούν σχεδόν αποκλειστικά ρεπορτάζ από την επίσημη σιωνιστική «Εβραϊκή Επιθεώρηση» στο Βερολίνο.

9. Όταν το δημοτικό συμβούλιο στο Μπρεσλάου, το οποίο ήταν γεμάτο με Εβραίους της Ανατολής, συζητούσε πώς να βγάλουν από τη χώρα αυτούς τους κυρίως χωρίς διαβατήριο, ένας κυβερνητικός εκπρόσωπος έφυγε από το Βερολίνο και ανακοίνωσε ότι αν εγκρίνονταν τα αντιεβραϊκά ψηφίσματα, τότε η αμερικανική δανειακή βοήθεια ήταν εντελώς εκτός θέματος! Όταν στη φτωχή Βιέννη – όπου κάθε τρίτο άτομο είναι Εβραίος – συζητούνταν μέτρα παρόμοια με αυτά που επιχειρήθηκαν στο Μπρεσλάου, η «Εβραϊκή Επιθεώρηση» προειδοποίησε και τόνισε ότι ο Ομοσπονδιακός Καγκελάριος «ήξερε καλά τις διεθνείς επιπτώσεις του ζητήματος των Εβραίων της Ανατολής» (αρ. 7, 1921). Όταν αργότερα η πόλη της Βιέννης προσπάθησε να αθωωθεί, ήρθε από τη Νέα Υόρκη η ίδια απειλή όπως και πριν στο Βερολίνο. Έτσι η διαδικασία αποσύνθεσης συνεχίστηκε.

Σιωνιστές στην Παλαιστίνη

Τα αγγλικά στρατεύματα είχαν καταλάβει την Παλαιστίνη· οι Σιωνιστές όλου του κόσμου ζητωκραύγαζαν. Το εβραϊκό σύνταγμα υπό τον Ζέεβ Γιαμποτίνσκι πίστευε ότι ήταν κυρίαρχο στην Ιερουσαλήμ, δεν έδινε πλέον σημασία στις αγγλικές στρατιωτικές διαταγές και ο Γιαμποτίνσκι συνέχισε – σε αντίθεση με τα πολεμικά διατάγματα – να εξοπλίζει τους Εβραίους της Ιερουσαλήμ. Αυτή η αυθάδη συμπεριφορά και η φανερή κοροϊδία και περιφρόνηση των νόμων του πολέμου προκάλεσαν την παρέμβαση των αγγλικών στρατιωτικών αρχών: ο Γιαμποτίνσκι συνελήφθη, κατηγορήθηκε και καταδικάστηκε σε 15 χρόνια φυλάκιση. Αυτό συνέβη όταν, χάρη στην εβραϊκή πρόκληση, ξέσπασαν μαζικές ταραχές στην Ιερουσαλήμ (οι Εβραίοι φυσικά τις αποκαλούσαν «πογκρόμ»).

Και ύστερα ακολούθησε αυτό που είναι χαρακτηριστικό της σημερινής εποχής! Αν ο Γιαμποτίνσκι ήταν Άγγλος, θα παρέμενε στη φυλακή για στρατιωτική περιφρόνηση. Αλλά ήταν Εβραίος και Σιωνιστής ηγέτης. Εξοργισμένα τηλεγραφήματα έφταναν στο Λονδίνο, ακούγονταν κατηγορίες για την σκληρότητα των στρατιωτικών από κάθε εφημερίδα. Η ποινή του Γιαμποτίνσκι μειώθηκε αρχικά σε φυλάκιση ενός έτους· λίγες εβδομάδες αργότερα ελευθερώθηκε εντελώς. Το αποτέλεσμα ήταν ένας θρίαμβος ολόκληρου του Εβραϊσμού έναντι αυτής της επιτυχούς παραβίασης του νόμου.

Ο καθηγητής Καΐμ Βάιζμαν, ο αναγνωρισμένος δραστήριος ηγέτης όλου του Σιωνισμού, είπε σχετικά με αυτό το περιστατικό: «Η ετυμηγορία για τον Γιαμποτίνσκι είναι ανήκουστη. Είναι ενδεικτικό της δίψας για εκδίκηση (!) του λαού. Σημαίνει δικαστικό έγκλημα. Είναι νομικά ένοχος (!), φυσικά. Οργάνωσε την εβραϊκή αυτοάμυνα εν αναμονή των γεγονότων... Αν είχε στηθεί προ πολλού μια πιστή (!) διοίκηση, θα είχε αποφευχθεί η φοβερή αναταραχή. Αλλά η πλειοψηφία των Άγγλων αξιωματικών που στάθμευαν εκεί ήταν ενδόμυχα αντίθετη σε αυτήν την πολιτική· ποτέ δεν προσπάθησαν να μας καταλάβουν ή να κάνουν τους άλλους να καταλάβουν τις ιδέες μας!» (εφημερίδα «Manchester Guardian», 26 Απριλίου 1920).

Οι Άγγλοι αξιωματικοί ήταν απλώς αφελείς που νόμιζαν ότι εκπροσωπούσαν τα αγγλικά συμφέροντα. Η απαίτηση ότι έπρεπε να κάνουν προπαγάνδα για τους Εβραίους δεν αφήνει τίποτα περιττό όσον αφορά την αναίδεια.

Ο ίδιος ο Γιαμποτίνσκι μίλησε σε εντελώς διαφορετικούς τόνους. Είπε σε έναν επισκέπτη: «Δεν ντρέπομαι για την ποινή που μου επιβλήθηκε, αντιθέτως, είμαι περήφανος που εμείς οι Εβραίοι μπορούμε να δείξουμε στους άλλους (!) ότι δεν μπορούν να κάνουν μαζί μας ό,τι θέλουν... Ποτέ δεν γνώρισα μια διοίκηση που να συμπεριφέρεται τόσο άσχημα και δειλά όσο η διοίκηση αυτής της χώρας... Χαίρομαι που θα έχω την

ευκαιρία να εκθέσω τα πάντα δημόσια μπροστά σε όλο τον κόσμο. Αυτοί οι δικαστές δεν θα με δικάζουν πλέον, αλλά θα μπορώ να τους δικάζω εγώ.» («Εβραϊκή Επιθεώρηση» 1920, αρ. 31).

Ο Γιαμποτίνσκι είναι το πιο τρομερό νήπιο της σιωνιστικής οργάνωσης και, προς απογοήτευση των άλλων σοφών της Σιών, μιλάει πιο ανοιχτά από ό,τι αισθάνονται άνετα με αυτό που σκέφτονται όλοι. Κατά τη διάρκεια του Συνεδρίου του Κάρλσμπατ τον Σεπτέμβριο του 1921, ανέφερε μεταξύ άλλων την πεποίθησή του. Δήλωσε ότι μετά την αθώωσή του, που έγινε ταυτόχρονα με εκείνη ενός Άραβα, τηλεγράφησε στον κυβερνήτη της Παλαιστίνης: «Μην κάνεις αυτό το λάθος, μη με βάζεις στο ίδιο επίπεδο με αυτόν τον μαύρο». («Ο Ισραηλίτης» αρ. 37, 1921).

Η υψηλή χρηματιστηριακή πολιτική του Λονδίνου τότε πολύ σύντομα αποστράτευσε τους ανυπάκουους Στρατηγούς και, όπως ήδη αναφέρθηκε, έστειλε τον Εβραίο δήμαρχο του Λονδίνου στη γη της επαγγελίας σαν «Υπατο Αρμολή», Αντιβασιλέα της Παλαιστίνης. Ο «μεγάλος Εβραίος», όπως τον αποκαλούσε ο Βάιζμαν, έγινε δεκτός σε ειδικό ακροατήριο από τον Άγγλο βασιλιά, ανέβηκε στον βαθμό του Άγγλου ιππότη, τιμήθηκε με το υψηλότερο παράσημο, έπλευσε με ένα αγγλικό θωρηκτό, επισκέφτηκε τον βασιλιά της Ιταλίας, μετά τον Πάπα για μισή ώρα και, εν μέσω των κανονιοβολισμών των πυροβόλων του πλοίου και του λιμανιού, έπλευσε προς τη Γιάφα σαν εκπρόσωπος της Αγγλικής Αυτοκρατορίας. Έζησε στην Ιερουσαλήμ (τι συμβολισμός) στο πιο όμορφο κτίριο: στο πρώην γερμανικό ευαγγελικό νοσοκομείο στο Όρος των Ελαιών.

Όταν έκλεισε τα πενήντα, χαιρετίστηκε σαν «το σύμβολο» και ο «ιστορικός απεσταλμένος του νέου Ιουδαϊσμού». Έγινε μεγάλος Εβραίος πολιτικός «γιατί είχε έρθει η ώρα για την εβραϊκή παγκόσμια πολιτική» και γιατί «οι δύο κόσμοι, ο αγγλικός και ο εβραϊκός, είχαν συγχωνευθεί σε μια αρμονική ενότητα μέσα του» (Σαλόμη Γκλούεκσον-Βαέλς στην εφημερίδα «Χααρέτζ»). Με παρόμοιο τρόπο εκφράστηκαν και οι άλλοι Σιωνιστές συγγραφείς. Και όχι μόνο αυτά, αλλά και ο ορθόδοξος «Ισραηλίτης» αισθανόταν τις «καρδιές να χτυπούν πιο γρήγορα» όταν ο αντιβασιλέας της Παλαιστίνης, για τις κοινωνικές δραστηριότητες του οποίου εξέδιδε καθημερινά δελτία (!), εμφανιζόταν σε λειτουργίες συναγωγών ή δεχόταν τις τιμές (!) του αραβικού, του εβραϊκού και του χριστιανικού πληθυσμού. (1921, Νο. 4).

Με την ανακήρυξη του Χέρμπερτ Σάμουελ δόθηκε πλήρης ελευθερία στον Ιουδαϊσμό. Όλες οι αραβικές διαμαρτυρίες που στρέφονταν κατά του βίαιου εξιουδαϊσμού της Παλαιστίνης δεν βοήθησαν.^{10α}

Η Παλαιστίνη, μια χώρα με 500.000 μουσουλμάνους, 65.000 χριστιανούς και – 63.000 Εβραίους,^{10β} δεν απέκτησε καμιά αυτοδιοίκηση, αλλά παραδόθηκε ανελέητα στις επιθυμίες των Σιωνιστών. Στις 20 Μαρτίου 1921, το «Ρόιτερ» ανέφερε από τη Χάιφα ότι το Αραβικό Εργατικό Κογκρέσο είχε διατυπώσει τις ακόλουθες απαι-

10α. Το 1936 ανέβηκε στην τάξη των λόρδων. Σήμερα αυτοαποκαλείται Λόρδος Ζάμουελ του Όρους Κάρμηλος!

10β. Φυσικά, αυτοί οι αριθμοί έχουν αλλάξει τώρα, το 1937 ζουν στην Παλαιστίνη περίπου 240.000 Εβραίοι.

τήσεις στον Βρετανό Υπουργό Αποικιοκρατίας Τσόρτσιλ:

1. Την ακύρωση της Διακήρυξης Μπάλφουρ,
2. Τον σχηματισμό μιας εθνικής αραβικής κυβέρνησης.

Διάφορες οργανώσεις στην Παλαιστίνη υποστήριξαν με τηλεγραφήματα αυτά τα αιτήματα. Χωρίς επιτυχία. («Εβραϊκή Επιθεώρηση» αρ. 25/26, 1921).

Στη συνέχεια, οι Άραβες οργάνωσαν μια αντιπροσωπεία για την Ευρώπη, με επικεφαλής τον πρόεδρό τους Μούσα Κάσιμ Πασά-Χουσεϊνί. Η αντιπροσωπεία ήθελε να επισκεφθεί τον Μπάλφουρ στη Γενεύη. Δεν έγινε δεκτή· ο Μπάλφουρ έβαλε το γραμματέα του να τους πει ότι οι Άραβες δεν θα ήθελαν να τα βάλουν με τον ηγέτη των Σιωνιστών, τον καθηγητή Βαίτζμαν! [«Εβραϊκή Τάιμς» (Jewish Times), 11 Σεπτεμβρίου 1921].

Την άνοιξη του 1921 είχαν σημειωθεί σοβαρές αναταραχές στη Γιάφα, την Ιερουσαλήμ και άλλα μέρη. Οι Άραβες, σχεδόν ανυπεράσπιστοι απέναντι στην εβραϊκή πολιτική και τις αγγλικές ξιφολόγχες, εξεγέρθηκαν όταν αναγκάστηκαν από Εβραίους κομμουνιστές να λάβουν μέρος σε μια διαδήλωση της Πρωτομαγιάς.

Λόγω των εθνικών εξεγέρσεων σε πολλά μέρη της Ουκρανίας και της Ανατολικής Γαλικίας, πολλοί από τους μπολσεβίκους κομισάριους αισθάνθηκαν αναγκασμένοι να εγκαταλείψουν τη χώρα. Στην Παλαιστίνη οι Εβραίοι έπρεπε να βιώσουν ότι οι μπολσεβίκικες μέθοδοί τους, οι οποίες ήταν τόσο επιτυχημένες κατά των μη Εβραίων, απέτυχαν και προκάλεσαν εξέγερση. Οι εβραϊκές εφημερίδες προσπάθησαν να αρνηθούν αυτό το γεγονός, όμως ήταν τόσο καλά πιστοποιημένο, που ούτε ο Χέρμπερτ Σάμουελ δεν μπορούσε να το αρνηθεί. Το σχετικό απόσπασμα της έκθεσής του έγραφε: «Μεταξύ εκείνων που ήρθαν πρόσφατα στην Παλαιστίνη υπήρχε ένας συγκεκριμένος αριθμός ανθρώπων και, όπως μου είπαν, αυτός ήταν μόνο ένας πολύ μικρός αριθμός σε σχέση με όλους (!) τους κατοίκους που διαδίδουν το επιβλαβές δόγμα του μπολσεβικισμού, δόγμα, που γενικά προκαλεί καταστροφή στις χώρες που εισβάλλει... Θα πρέπει να είμαστε πολύ προσεκτικοί ώστε άνθρωποι αυτού του είδους να μην φτάσουν στην Παλαιστίνη» («Εβραϊκή Επιθεώρηση» Νο. 51, 1921).

Πολύ ενδιαφέρουσες είναι οι δηλώσεις που έκανε ο Ουίνστον Τσόρτσιλ μετά από αίτημα της Αγγλικής Βουλής των Λόρδων. Πρώτα δήλωσε ότι ήταν υπέρ της εβραϊκής διακήρυξης του Μπάλφουρ: «Είμαστε απόλυτα (!) υποχρεωμένοι να κάνουμε μια έντιμη, ειλικρινή και υπομονετική (!) προσπάθεια να τηρήσουμε την υπόσχεσή μας και είτε αυτό είναι δημοφιλές είτε αντιδημοφιλές, είναι ο μόνος (!) δρόμος που μπορεί να ακολουθήσει η βρετανική κυβέρνηση και η Βουλή των Κοινοτήτων». Αναφερόμενος στις ταραχές, ο Τσόρτσιλ είπε: «Ο λόγος για τις ταραχές στην Παλαιστίνη – ο μοναδικός λόγος – βρίσκεται στο κίνημα των Σιωνιστών και στις υποσχέσεις που δώσαμε. Αν δεν ήταν για χάρη αυτών των υποσχέσεων, δεν υπάρχει (!) αμφιβολία ότι η φρουρά που διατηρείται στην Παλαιστίνη σε βάρος της Αγγλίας θα μπορούσε να μειωθεί ανάλογα.¹¹ Η δυσκολία με αυτή την υπόσχεση για μια πατρίδα

11. Το κόστος, όπως δήλωσε ο σερ Αλεξάντερ Ουίλιανσον εκ μέρους της κυβέρνησης του (...)

στην Παλαιστίνη είναι ότι έρχεται σε αντίθεση με την τακτική μας πολιτική, να συμβουλευείται τις επιθυμίες του πληθυσμού σε μια εντεταλμένη περιοχή και να τους παρέχει αντιπροσωπευτικά όργανα μόλις κριθούν κατάλληλα. Σίγουρα θα χρησιμοποιούσε ένα τέτοιο αντιπροσωπευτικό σώμα για να ασκήσει βέτο σε οποιαδήποτε εβραϊκή μετανάστευση». «Η εξέγερσή τους (των Αράβων) προκαλείται όχι τόσο από τα νούμερα (7.000 Εβραίοι σε ένα χρόνο) όσο από τις συνεχείς και δυναμικές δηλώσεις της σιωνιστικής οργάνωσης σε όλο τον κόσμο για την ελπίδα και τον στόχο τους να κάνουν την Παλαιστίνη μια κατεξοχήν εβραϊκή χώρα («Εβραϊκή Επιθεώρηση» No. 49, 1921. «Ο Ισραηλίτης» No. 25, 1921).

Ο Τσόρτσιλ, ο οποίος δεν είναι απαλλαγμένος από τα αντιεβραϊκά αισθήματα, υποδεικνύει με αυτόν τον τρόπο αναμφισβήτητα πώς μπορεί να επιτευχθεί ειρήνη στη γη της Χαναάν, αλλά αισθάνεται υποχρεωμένος να ενδώσει στην πίεση του εβραϊκού χρηματιστηρίου και, ενάντια στη θέληση σχεδόν ολόκληρου του πληθυσμού, να παραδώσει την Παλαιστίνη στην εβραϊκή κυριαρχία.

Το αγγλικό κοινοβούλιο και το εβραϊκό ζήτημα

Από την παρακολούθηση των συζητήσεων στο βρετανικό κοινοβούλιο έχει προκύψει μια περίεργη εικόνα. Εδώ και χρόνια δεν έχει περάσει σχεδόν ούτε μια βδομάδα χωρίς ένας προσηλωμένος βουλευτής να υψώσει τη φωνή του για το Ισραήλ γενικά και για τους Σιωνιστές ειδικότερα. Τα αντιεβραϊκά ερωτήματα ως επί το πλείστον παραμερίζονται ή αφήνονται άλυτα. Μερικά παραδείγματα.

Τον Ιούλιο του 1919, η Εβραϊκή Επιτροπή στο Λονδίνο απηύθυνε ψήφισμα διαμαρτυρίας στο υπουργείο εξωτερικών κατά των «πογκρόμ» στην Πολωνία. Ακολούθησε αμέσως μια απάντηση: το ζήτημα των Εβραίων στην Πολωνία λάμβανε «τη σοβαρότερη εξέταση της βρετανικής κυβέρνησης» και θα εξακολουθούσε να την λαμβάνει. («Daily Herald», 16 Ιουλίου 1919). Ο βουλευτής Τζόζεφ Κενγουόρθι στις 15 Ιουλίου του τρέχοντος έτους ρώτησε την κυβέρνηση εάν είχε λάβει έκθεση από τον πρεσβευτή στη Βαρσοβία για τα πογκρόμ στο Βίλνιους και στο Πίνσκ, εάν αυτή η αναφορά βασιζόταν σε προσωπικές έρευνες του πρεσβευτή ή άλλων Βρετανών αξιωματούχων, εάν οι Εβραίοι εκπρόσωποι και στις δύο πόλεις είχαν επιτραπεί να μιλήσουν ελεύθερα για τις παραχές, τέλος, εάν η βρετανική κυβέρνηση θα δημοσίευε το πλήρες κείμενο της έκθεσής του. Ο Σέσιλ Χάρμσγουορθ, ο υφυπουργός εξωτερικών, απάντησε, ότι ο πρέσβης στη Βαρσοβία ήταν επιφορτισμένος με την προετοιμασία μιας λεπτομερούς έκθεσης για τη

(...) Ηνωμένου Βασιλείου, είναι 500.000 λίρες το μήνα! («Εβραϊκή Επιθεώρηση» No. 17, 1921). Για να μπορέσουν οι Εβραίοι να προσαρτήσουν μια χώρα χωρίς καμία ανησυχία, ο Άγγλος φορολογούμενος μπορεί – απλώς να πληρώσει.

μεταχείριση των Εβραίων στην Πολωνία. Η βρετανική κυβέρνηση είχε ζητήσει από την αμερικανική κυβέρνηση εάν ένας εκπρόσωπος της βρετανικής κυβέρνησης θα συμμετείχε στην αμερικανική ειδική αποστολή για τη διερεύνηση της κατάστασης στην Πολωνία. (ο Στούαρτ Σάμιουελ, αδελφός του Αντιβασιλέα της Παλαιστίνης, πήγε πράγματι στην Πολωνία. Η Αμερική εκπροσωπήθηκε από τον Χένρυ Μόργκενταου.) Τότε ένα μέλος του Εργατικού Κόμματος (Ρόμπερτ Ρίτσαρντσον) ρώτησε αν αληθεύει ότι ο ναύαρχος Αλεξάντρ Κολτσάκ στρατολογούσε Εβραίους στο στρατό του αλλά δεν τους προήγαγε σε αξιωματικούς, αν η Ιερά Σύνοδος μοίραζε αντισημιτικά φυλλάδια και αν είχε ανατεθεί στον Άγγλο πρεσβευτή να λάβει μέτρα για να αποτρέψει τον διωγμό των Εβραίων. Ο Σέσιλ Χάρμσγουορθ είπε ότι δεν πίστευε τίποτα από αυτά για τον Κολτσάκ, αλλά «Οι Βρετανοί εκπρόσωποι θα χρησιμοποιούσαν πάντα (!) την επιρροή τους προς την υποδεικνυόμενη κατεύθυνση». («Εβραϊκή Επιθεώρηση» Νο. 50, 1919).

Αυτά τα μικρά δείγματα από μόνα τους δείχνουν ξεκάθαρα την πίεση που κρύβεται πίσω από το Κοινοβούλιο της Αγγλίας και την κυβέρνηση, γιατί οι Βρετανοί πρεσβευτές δεν θα ανακατευόντουσαν στις εσωτερικές υποθέσεις των ξένων χωρών από αγάπη για τους Εβραίους.

Σε μια άλλη περίπτωση ένα άλλο βρετανικό προπύργιο του παγκόσμιου Εβραϊσμού, το μέλος του Βρετανικού Εργατικού Κόμματος, ο συνταγματάρχης Γιοσάια Γουέτζγουντ, ρώτησε τι είχε κάνει η βρετανική κυβέρνηση για να προστατεύσει τους Εβραίους σε σχέση με τον «λευκό τρόμο» στη Βουδαπέστη. Ο Άντριου Μπόναρ Λω απάντησε, ότι το Συμβούλιο Ειρήνης στο Παρίσι είχε ήδη λάβει εκείνα τα μέτρα που, ενόψει της κατάστασης στην Ουγγαρία, φαινόταν τα καταλληλότερα. Ο βουλευτής Ρόμπερτ Άρμιταζ ρώτησε την κυβέρνηση εάν γνώριζε ότι ο στρατός του στρατηγού Γιούζεφ Χάλερ (Πολωνικού στρατού) είχε λάβει μέρος στα αντισημιτικά έκτροπα στη Βαρσοβία στις 26 Ιουνίου (1919) και εάν η βρετανική κυβέρνηση σκεφτόταν να αποσύρει την περαιτέρω υποστήριξη στον Πολωνικό Στρατό εάν δεν έπαυε τη βία του εναντίον των Εβραίων! («Εβραϊκή Επιθεώρηση» Νο. 64, 1919).

Μια μεγάλη συζήτηση για την Παλαιστίνη πραγματοποιήθηκε στη Βουλή των Λόρδων της Αγγλίας στις αρχές του Ιουλίου. Αιτία ήταν οι αναταραχές στην Παλαιστίνη. Τη συζήτηση άνοιξε ο αντισιωνιστής λόρδος Τζορτζ Σίντεναμ Κλαρκ, ο οποίος ρώτησε ποια μέσα θα χρησιμοποιηθούν για να προασπιστούν τα δικαιώματα της μη εβραϊκής πλειοψηφίας στην Παλαιστίνη. Ο κ. Μπάλφουρ υποσχέθηκε να το κάνει· δεν το έκανε γι' αυτό έθεσε το αίτημα. Οι Μωαμεθανοί είχαν ήδη δηλώσει ανοιχτά ότι θέλουν να επιστρέψουν στην κυριαρχία των Τούρκων. Οι συνέπειες από τη συνέχιση της σιωνιστικής διοίκησης της χώρας θα ήταν πολύ σοβαρές. Ο Λόρδος Τσαρλς Λάμινγκτον, που μόλις είχε επιστρέψει στην Αγγλία από την Παλαιστίνη, τόνισε ότι η βρετανική κυβέρνηση είχε δώσει συγκεκριμένες υποσχέσεις στους Άραβες. «Εμείς όμως (οι Άγγλοι) αθετήσαμε τον λόγο μας στους Άραβες!» Η Αγγλία ανέλαβε ένα βάρος στην Παλαιστίνη μόνο προς το συμφέρον των Εβραίων, όχι των Άγγλων. Την κατάσταση δυσκόλευαν ακόμη περισσότερο οι ακραίοι Σιωνιστές. Ο λόρδος Τζον Ντίκσον Ίσλινγκτον, τόνισε ότι η τρέχουσα κατάσταση στην Παλαιστίνη θα μπορούσε να έχει

τις χειρότερες συνέπειες για τη Βρετανία στην ανατολική πολιτική. Ο διορισμός του Χέρμπερτ Σάμιουελ ήταν ένα από τα πιο εντυπωσιακά παραδείγματα για το πόσο η Αγγλία είχε απομακρυνθεί από την κοινοβουλευτική κυβέρνηση. Κάθε μέρα έδειχνε πόσο αδύνατο ήταν για τη Βρετανία να αντέξει τα στρατιωτικά βάρη και τις οικονομικές υποχρεώσεις που προέκυπταν από τις ενέργειές της στην Ανατολή.

Σε αυτά τα χτυπήματα ο αναπληρωτής Υπουργός Εξωτερικών λόρδος Τζωρτζ Κάρζον [γαμπρός του Λέβι Ζίγκλερ Λάιτερ (αληθινό όνομα Ισαάκ Τσεντέκια) επικεφαλής των εξαγωγών κρέατος σε μεγάλο βαθμό στο Σικάγο], απάντησε: Γενικά πιστεύεται ότι η Αγγλία είναι το κατάλληλο έθνος για να διατηρήσει την τάξη (!) στους ιερούς τόπους. Η αγγλική κυβέρνηση δεν επιθυμούσε ρητά ένα προτεκτοράτο στην Παλαιστίνη, αλλά για το λόγο αυτό το αποδέχτηκε με απροθυμία. Μόνο οι Εβραίοι μπορούσαν να σώσουν τη χώρα, που είχε παραμεληθεί από τους Τούρκους. **Δεν υπάρχει άλλο μέρος στον κόσμο όπου να απαιτείται μεγαλύτερη προσοχή από ό,τι στην Παλαιστίνη.** Πρέπει να έχουμε πλήρη εμπιστοσύνη στον Χέρμπερτ Σάμιουελ, που ήλπιζε ότι και οι δύο Αγγλικές βουλές θα υπερασπίζονταν την εβραϊκή εθνική εστία. **Εξέφρασε τη λύπη του που δεν μπόρεσε να συμμορφωθεί με το αίτημα του λόρδου Τζωρτζ Σίντεναμ Κλαρκ για πρόσβαση στα πολιτικά έγγραφα.** Η αναφορά του σερ Χέρμπερτ Σάμιουελ είναι προσωπική και δεν προορίζεται για δημοσίευση.

Ο λόρδος Σίντεναμ σημείωσε την εισήγηση του λόρδου Τζωρτζ Κάρζον και έμεινε ικανοποιημένος. («Εβραϊκή Επιθεώρηση» Νο. 45, 1920). Μια νέα κρούση από τον λόρδο Άρθουρ Στάνλεϊ Σέφιλντ σχετικά με τις «υπερβολικές προσδοκίες μιας φυλής διασκορπισμένης σε όλο τον κόσμο, που ανυπομονούσε να συνωπιστεί σε μια χώρα όπου δεν είναι επιθυμητή», έμεινε αναπάντητη. Η Αγγλία και ο Ιούδας ήταν «αδέλφια και συμπολεμιστές».

Την 1η Δεκεμβρίου 1920, ο Ιουδαϊσμός γνώρισε έναν νέο θρίαμβο στη Βουλή των Λόρδων. Αφού ο λόρδος Γουώλτερ του Τρόουεν ρώτησε εάν τα εβραϊκά, που μιλιούνται από λιγότερο από το 2% του συνολικού πληθυσμού, είχαν αναγνωρισθεί σαν επίσημη γλώσσα, ο **κόμης του Κρόφορντ**, Ντέιβιντ Αλεξάντερ Ένουαρτ Λιντσεϊ, απάντησε εκ μέρους της βρετανικής κυβέρνησης ότι αυτό ήταν πράγματι «ένα πρώτο βήμα για την εκτέλεση της δήλωσης της 2ας Νοεμβρίου 1917, ότι η Παλαιστίνη έπρεπε να γίνει η εθνική πατρίδα των Εβραίων». («Εβραϊκή Επιθεώρηση» Νο. 88, 1920). «Όπως είναι γνωστό», συνέχισε ο κόμης του Κρόφορντ, «η Διακήρυξη της 2ας Νοεμβρίου έγινε για να ικανοποιήσει τις φιλοδοξίες των Σιωνιστών σε όλο τον κόσμο,¹² στο βαθμό που η Κυβέρνηση της Αυτού Μεγαλειότητας κρίνει επιθυμητό και πρακτικό... Ο αριθμός του εβραϊκού πληθυσμού που μιλά τη συγκεκριμένη εβραϊκή γλώσσα (κλασική εβραϊκή) είναι πιθανώς 60 έως 70%.¹³» («Εβραϊκή Επιθεώρηση» Νο. 89, 1920).

Σχεδόν ένα χρόνο αργότερα, οι λίγοι αντισιωνιστές λόρδοι έκαναν μικρές προόδους ενάντια στην εβραϊκή επιρροή στη βρετανική πολιτική.

12. Η «Εβραϊκή Επιθεώρηση» δεσμεύει αυτές τις λέξεις σαν ένδειξη της συμφωνίας της!

13. Άρα το 1921 μόνο περίπου 35.000 άτομα!

Ο λόρδος Τσαρλς Λάμινγκτον παρατήρησε ότι οι επιθυμίες του γηγενούς πληθυσμού της Παλαιστίνης δεν είχαν εισακουστεί καθόλου κατά τη σύνταξη των υποχρεωτικών διατάξεων. Το σιωνιστικό κίνημα ήταν μόνο ο εβραϊκός μανδύας για την κατάκτηση. Η Κοινωνία των Εθνών πρέπει να γνωρίζει ότι οι ανησυχίες του πληθυσμού, βάσει του άρθρου 22 του καταστατικού της Κοινωνίας των Εθνών, δεν είχαν ληφθεί υπόψη. Ο λόρδος Τζορτζ Σίντεναμ Κλαρκ εξέφρασε την ίδια άποψη: στην Παλαιστίνη είχε εγκατασταθεί μια αυταρχική κυβέρνηση, ο Χέρμπερτ Σάμιουελ ήταν ένας άριστος εκπρόσωπος της ισχυρής σιωνιστικής οργάνωσης. Οι Άραβες αντιμετωπίζουν ένα εβραϊκό αυταρχισμό κάνοντας τη γλώσσα μια μικρής μειοψηφίας επίσημη γλώσσα και αυτή η μειοψηφία και οι Σιωνιστές απέκτησαν αυξανόμενη επιρροή στη διοίκηση της χώρας. Αν συνεχιζόταν η μετανάστευση, ήταν θέμα χρόνου να κυριαρχήσουν πλήρως οι Σιωνιστές και η Αγγλία να ήταν υπεύθυνη για όλη αυτή τη μικτή κοινωνία, **αφού όλοι αυτοί οι άνθρωποι θα γίνονταν αυτόματα Βρετανοί πολίτες** και οι πραγματικοί Παλαιστίνιοι δεν θα είχαν λόγο. «Φαίνεται», κατέληξε ο λόρδος Σίντεναμ, «ότι όταν ο Μπάλφουρ έκανε τη μοιραία δήλωσή του, είχε μια πολύ αόριστη ιδέα για τα χρόνια της σιωνιστικής δραστηριότητας που κρύβονταν πίσω από τη δήλωση που έκανε. Από τότε που έφτασε ο Ύπατος Αρμοστής στην Ιερουσαλήμ, ήταν δύσκολο να ληφθούν πληροφορίες από την Παλαιστίνη...» («Εβραϊκή Επιθεώρηση» Νο. 33/34, 1921).

Στις 9 Ιουνίου 1921, ο ίδιος λόρδος Τζορτζ Σίντεναμ ζήτησε από την κυβέρνηση να δημοσιεύσει την έρευνα του στρατηγού Φίλιπ Πέιλιν για τις ταραχές του 1920 στην Παλαιστίνη. Ο κυβερνητικός εκπρόσωπος απάντησε ότι οι εργασίες δεν έχουν ακόμη ολοκληρωθεί. Και στη συνέχεια πρόσθεσε: «Οι συνθήκες κάτω από τις οποίες λειτουργούμε σε αυτές τις χώρες είναι **μοναδικού χαρακτήρα** και η έκθεση μπορεί να έχει συνταχθεί έτσι ώστε να είναι αντίθετη προς το δημόσιο συμφέρον η δημοσίευσή της. Όσον αφορά την έκθεση του στρατηγού Πέιλιν, ζητήθηκε η γνώμη του Χέρμπερτ Σάμουελ αμέσως μετά τον διορισμό του. Ο Σάμουελ θεώρησε ότι η δημοσίευση δεν ήταν πρακτική αυτή τη στιγμή και θα μπορούσε να προδικάσει τη μελλοντική κυβερνητική πολιτική. Εφόσον συμβούλευε να μην δημοσιευθεί, η κυβέρνηση ακολούθησε τη συμβουλή του» («Εβραϊκή Επιθεώρηση» Νο. 48, 1921). Σε μια άλλη κρούση του λόρδου Λάμινγκτον, ο Κάρζον δήλωσε λακωνικά: «Αναμφίβολα είναι αλήθεια ότι οι Άραβες θα προτιμούσαν να μην έχουν καθόλου τους Σιωνιστές στη χώρα. Ωστόσο, αποφασίστηκε ως **μείζον πράξη της κρατικής πολιτικής** σε παλαιότερο στάδιο του πολέμου να εκδοθεί η λεγόμενη Διακήρυξη Μπάλφουρ, η οποία, δικαίως ή αδικώς, έγινε αποδεκτή από τις άλλες δυνάμεις. Είναι μόνιμα ενσωματωμένη στις διατάξεις της Συνθήκης των Σεβρών και επομένως αντιπροσωπεύει όχι μόνο τη βρετανική πολιτική, αλλά και τη συμμαχική πολιτική.» («Εβραϊκή Επιθεώρηση» Αρ. 25/26, 1921).

Την ίδια στιγμή που ο Κάρζον απαντούσε στους λόρδους Σίντεναμ και Λάμινγκτον, ο Άσκουιθ έδινε μια ομιλία «με μεγάλη αποφασιστικότητα» για την «εξωφρενική μεταχείριση των μειονοτήτων στην Ουγγαρία». Ο Μπάλφουρ τόνιζε ότι μόνο η πίεση της κοινής γνώμης σε όλο τον κόσμο θα μπορούσε να σταματήσει την εθνική αλαζονεία ορισμένων εθνικιστι-

κών λαών. Η Κοινωνία των Εθνών καλείται να κινητοποιήσει αυτήν την κοινή γνώμη. («Ο Ισραηλίτης» αρ. 18, 1921).

Δεδομένου ότι η Παλαιστίνη τώρα πρόκειται να μετατραπεί σε «εβραϊκή κατοικία» με κάθε κόστος, είναι αυτονόητο ότι οι εβραϊκές τράπεζες και άλλοι κερδοσκόποι σκοπεύουν να ανοίξουν μεγαλύτερες επιχειρήσεις στη γη της Χαναάν υπό ασφαλή πολιτική προστασία και προνομιακή μεταχείριση. Για παράδειγμα, στην Πολωνία (όπως αναφέρει η Ευαγγελική τριμηνιαία εφημερίδα «Ο Αγγελιοφόρος της Σιών») ιδρύθηκε μια ανώνυμη εταιρεία με σκοπό να μιμηθεί το όστρακο που βρέθηκε στη Θάλασσα της Γαλιλαίας και πουλήθηκε σε χριστιανούς προσκυνητές στην Ιερουσαλήμ...

Στην Αγγλική Βουλή των Κοινοτήτων στις αρχές Νοεμβρίου του 1921 εκτυλίχθηκε ένα οδυνηρό θέαμα. Το μέλος σερ Ουίλιαμ Τζόινσον-Χικς ρώτησε εάν η Παλαιστινιακή Κυβέρνηση είχε συνάψει σύμβαση με τον κύριο Πίνχας Ρούτενμπεργκ, έναν Ρώσο Εβραίο, για την ανέγερση ενός μεγάλου σταθμού ηλεκτρικής ενέργειας, εάν είχαν ληφθεί προσφορές από άλλες εταιρείες και εάν προοριζόταν να απασχολήσει μόνο Εβραίους εργάτες σε σχέση με αυτή την επιχείρηση, με την πλήρη εξάλειψη του παλαιστινιακού εργατικού δυναμικού. Από την απάντηση του κυβερνητικού εκπροσώπου του κυρίου Γουντ, προέκυψε [όπως ανέφεραν και τα «Καθημερινά Χρονικά» (Daily Chronicle)], ότι η τεράστια παραχώρηση είχε δοθεί από τη Σιωνιστική οργάνωση, ότι δεν έγινε κανένας διαγωνισμός, ότι έτσι ο μηχανικός Πίνχας Ρούτενμπεργκ είχε μονοπώλιο της χρήσης των υδάτινων δυνάμεων του Ιορδάνη, του Γιαρμούκ και άλλων ποταμών! («Εβραϊκή Επιθεώρηση» Νο. 91, 1921)¹⁴.

Όπως φαίνεται εύκολα από αυτές τις σύντομες αναφορές (θα μπορούσαν να πολλαπλασιαστούν κατά βούληση), το Ισραήλ στέλνει συνεχώς τα πρωτοπαλικάρα του στη μάχη για τον εκλεκτό λαό και η «βρετανική» κυβέρνηση μάχεται με όλα τα μέσα ενάντια στους απομονωμένους αμαθείς, που δεν θέλουν να αποδεχτούν την ολοκληρωτική δικτατορία του εβραϊκού χρηματιστηρίου.

Ιδιαίτερα ακούραστοι είναι ο συνταγματάρχης Γιοσάια Γουέτζγουντ (θα επανέλθω σε αυτόν αργότερα), ο Ταγματάρχης Ουίλιαμ Όρμσμπυ-Γκορ, ο οποίος δήλωσε στο Κοινοβούλιο ότι υποστήριζε τον Σιωνισμό, «γιατί οι Εβραίοι είναι ο λαός της Βίβλου και οι Άγγλοι είναι λαός που αγαπά τη Βίβλο» («Εβραϊκή Επιθεώρηση» Νο. 48, 1921), και ο βουλευτής Τζόζεφ Κενγουόρθι, ο οποίος δήλωσε επί λέξη: «Το αποτέλεσμα του πολέμου είναι μια τρύπα στο νερό. Το μόνο καλό αποτέλεσμα είναι η εφαρμογή της Διακήρυξης Μπάλφουρ στην Παλαιστίνη. Από όσο μπορώ να πω, αυτή είναι η μόνη μη υλική επιτυχία του Παγκόσμιου Πολέμου.» («Εβραϊκή Επιθεώρηση» Νο. 46, 1921). Από την πλευρά της κυβέρνησης, ο λόρδος Κάρζον, στο πλευρό του Άρθουρ Μπάλφουρ, αγωνιζόταν συνεχώς για τις εβραϊκές θέσεις στη βρετανική παγκόσμια πολιτική. Δίπλα τους ο Ντέιβιντ Λόιντ Τζορτζ και ιδιαίτερα ο λόρδος Ρόμπερτ Σέσιλ. Ο Βάιζμαν γνώριζε για τον Λόιντ Τζορτζ που του έλεγε: «Γνωρίζω το μέτωπο της Παλαιστίνης πολύ

14. Σημειώνω, ότι αυτός ο Ρούτενμπεργκ ήταν αρχηγός της αστυνομίας της Πετρούπολης υπό την επαναστατική κυβέρνηση του Αλεξάντρ Κέρενσκι-Αντρέι Κίρμπις. Από αυτή τη θέση φαίνεται να έχει αποσυρθεί, πάμπλουτος...

καλύτερα από το γαλλικό, γιατί κάθε χωριό και κάθε κολπίσκος μου είναι οικείο από τη Βίβλο. Για την Αγγλία, η Παλαιστίνη είναι πάνω από όλα θέμα της Βίβλου. Οι Άγγλοι πιστεύουν στη Βίβλο πολύ περισσότερο από ορισμένες τάξεις του Ιουδαϊσμού.» («Εβραϊκή Επιθεώρηση» Νο. 4. 1919). Και ο λόρδος Σέσιλ τηλεγράφησε στο Εβραϊκό Γραφείο Αλληλογραφίας στις 2 Νοεμβρίου 1921: «Πολλά συγχαρητήρια για την τέταρτη επέτειο της Διακήρυξης του Μπάλφουρ. Είθε η σοφία και η εγκράτεια να συγκεντρώσουν τον καρπό από το δέντρο που με τόση επιτυχία φύτεψε ο ζήλος και η ιδιοφυΐα (!) των Σιωνιστών πριν από τέσσερα χρόνια».

Σε ποιο βαθμό αυτοί και άλλοι συνεργοί του Ισραήλ είχαν ήδη εμμονή με την τρέλα που ανέφερε στην αρχή η Αγγλοεβραϊκή Ένωση, σε ποιο βαθμό πιστεύουν ότι ασκούν ιδιαίτερα έξυπνη παγκόσμια πολιτική, σε ποιο βαθμό έχουν υποκύψει συνειδητά στον Ιουδαϊσμό ή διατηρούνται άμεσα από αυτόν, αυτό φυσικά μπορεί να αποδειχθεί λεπτομερώς. Αλλά το γεγονός παραμένει ότι η αγγλική πολιτική σήμερα είναι εξαρτημένη από την ευεργεσία του Εβραϊσμού, ότι οι Βρετανοί απεσταλμένοι σε όλες τις χώρες πρέπει να επηρεάσουν τις κυβερνήσεις τους για να εξασφαλίσουν την απρόσκοπτη δραστηριότητα των Εβραίων – που μπορεί να είναι, όποια θέλουν αυτοί – και μάλιστα, ότι η στάση της Βρετανίας στην εξωτερική πολιτική εξαρτάται πολύ συχνά από αυτήν.

Το Συνέδριο της μεγάλης Επιτροπής Δράσης το 1920

Στην αρχή είχα σημειώσει κάποιες επιθέσεις εναντίον των Γερμανών Σιωνιστών ηγετών, που φαινόταν να έχουν θολωθεί από τη γερμανική νοοτροπία, όπως εμφανίστηκαν στα χρόνια του πολέμου. Ακόμα κι αν αυτές, για όποιον τις είδε, στην αρχή ήταν ένα ψευτοδίλλημα, οι μεταγενέστερες εξελίξεις το έχουν αποδείξει ακόμη και στο πιο χαζό. Ενώ οι Γερμανοί επιχειρηματίες δεν μπορούσαν να βρουν ξενοδοχείο στο Λονδίνο για να μείνουν, οι Σιωνιστές ηγέτες και οι Γερμανοί εκπρόσωποί τους ούγγροι πολίτες Μαξ Σάιμον Νορντάου, Λούντβιγκ Λίχτχαϊμ, Άρτουρ Μεναχέμ Χάντκε κινούνταν πέρα δώθε μεταξύ Αγγλίας και Γερμανίας σαν να μην υπήρχαν σύνορα και τιμήθηκαν ιδιαίτερα από τους μεγάλους του Λονδίνου: Οι πιο θανάσιμοι εχθροί της Γερμανίας ήταν οι φίλοι των Γερμανών σιωνιστών.

Στις 28 Φεβρουαρίου 1920 πραγματοποιήθηκε στο Λονδίνο η συνεδρίαση της μεγάλης Επιτροπής Δράσης του Σιωνισμού. Σε αυτή τη διαβούλευση ο «Γερμανός» Μαξ Σάιμον Νορντάου είπε: «Μπορώ να πω με βαθιά ικανοποίηση και με συγκίνηση ότι οι εντυπώσεις μου είναι ό,τι καλύτερο μπορεί να φανταστεί κανείς. Αυτό που έχω πει αλλού μπορώ να το επαναλάβω εδώ: ήταν μια πράξη της πρόνοιας, ότι στην πιο κρίσιμη στιγμή της εβραϊκής ιστορίας δύο άνδρες έπρεπε να βρίσκονταν στο μέρος όπου μπορούσαν να προσφέρουν τη μεγαλύτερη υπηρεσία

στον εβραϊκό λαό. Ο δρ. Καΐμ Βάιζμαν και ο κύριος Ναχούμ Σοκόλοβ έχουν πετύχει σπουδαία πράγματα.» Ο Σοκόλοβ απάντησε: «Μετά από πολλά χρόνια ξανασυναντιόμαστε. Εδώ κάθεται ο καθηγητής Όττο Βάρμπουργκ, εδώ ο Βίκτορ Γιάκομπσεν, ο σεμνός, του οποίου τη σιωπή η συνέλευση εκτίμησε όχι λιγότερο από την ομιλία του ομιλητή. Εδώ κάθεται ο Άρτουρ Μεναχέμ Χάντκε, αυτός ο **φανατικός της οργάνωσης**. Πόσο χαρούμενος πρέπει να ήταν που καταφέραμε να ξαναφτιάξουμε την οργάνωση...» Αυτά είναι τα βουνά της οργάνωσής μας, και βλέπω το χιονισμένο κεφάλι του Νορντάου, την κορυφή των βουνών, που είναι σαν τη δροσιά του Ερμώννα (Har Hermon), που στάζει στα βουνά της Ιουδαίας. Κάποιοι θέλουν να φτιάξουν εμπόδια ανάμεσά μας, αλλά δεν υπάρχουν».

Τον λόγο πήρε και ο Καΐμ Βάιζμαν. Αφού επαίνεσε ιδιαίτερα τον ρωσικό και τον αμερικανικό εβραϊσμό, πρόσθεσε μυστηριωδώς: «Πολλοί άλλοι θα μπορούσαν να αναφερθούν εδώ· αλλά ίσως δεν έχει έρθει ακόμη η ώρα να απαριθμήσουμε όλα αυτά τα ονόματα. Είναι Εβραίοι και μη Εβραίοι (!)» («Εβραϊκή Επιθεώρηση» Νο. 18, 1920).

Όλα αυτά τα λόγια δεν αφήνουν τίποτα που να μπορούσε να είναι πιο σαφές: ο αγγλικός προσανατολισμός ήταν το κοινό αξίωμα όλων των Σιωνιστών.

Επιπλέον τα εξής:

Όταν το «Ανώτατο Συμβούλιο» συνεδρίασε στο Σαν Ρέμο για να συζητήσει την παγκόσμια πολιτική, η «Σιωνιστική Ένωση για τη Γερμανία» της έστειλε ένα τηλεγράφημα στα αγγλικά με το ακόλουθο περιεχόμενο: «Ενόψει της επικείμενης συνόδου του Ανωτάτου Συμβουλίου, που θα ασχοληθεί με τη διευθέτηση της Τουρκικής Αυτοκρατορίας, ο οργανισμός μας εκφράζει την άποψή του, ότι απαιτείται η οριστική διευθέτηση του πολιτικού μέλλοντος της Παλαιστίνης και η μεταφορά της εντολής στη Μεγάλη Βρετανία υπό την Κοινωνία των Εθνών σε εκπλήρωση της υποχρέωσης (!!!) των Συμμάχων και σύμφωνα με την ακλόνητη βούληση ολόκληρου του (!) εβραϊκού λαού. (Σιωνιστική οδηγία για τη Γερμανία: Δρ. Άλφρεντ Κλέε).

Ο Καΐμ Βάιζμαν και ο Ναχούμ Σοκόλοβ έλαβαν το ακόλουθο τηλεγράφημα από την ίδια οργάνωση: «Οι Γερμανοί Σιωνιστές σας εκφράζουν τον υψηλότερο θαυμασμό τους προς εσάς και σας ορκίζονται ότι θα είναι οι πιο πιστοί σας οπαδοί στην υπηρεσία του μεγάλου μας έργου. Άλφρεντ Κλέε.» Ο αρχηγός των Αμερικανοσιωνιστών, ανώτατος δικαστής Λούις Μπράντεις, έλαβε το τηλεγράφημα: «Τη στιγμή της εκπλήρωσης των ελπίδων μας, η Σιωνιστική Ένωση για τη Γερμανία ευχαριστεί τη Σιωνιστική Οργάνωση της Αμερικής στο πρόσωπο του άξιου ηγέτη της για το πιστό έργο που επιτελέστηκε στην υπηρεσία του ιδανικού μας, το οποίο έφερε τόσο μεγάλη επιτυχία. Άλφρεντ Κλέε.»

Το τηλεγράφημα που στάλθηκε στον καθηγητή Όττο Βάρμπουργκ, ο οποίος βρισκόταν τότε στην Ιερουσαλήμ, έγραφε: «Δεχθείτε τα συγχαρητήριά μας για την ημέρα του θριάμβου του πολιτικού Σιωνισμού. Από την αρχή της πρακτικής εργασίας ασχολείστε με τη δημιουργική εργασία. Μεταφέρετε τους χαιρετισμούς μας σε όλους τους φίλους μας στη χώρα σας».

Το Βερολίνο γιόρτασε το γεγονός με μια μεγάλη διαδήλωση στην

οποία ο δρ. Κλέε ζήτησε από όλους να πάνε στην «καθαρή Παλαιστίνη» με «καθαρά χέρια» και να αφήσουν όλη τη σκουριά «εδώ» (στη Γερμανία). Τότε εκφράστηκε «ομόφωνα» η αγγλική προστασία και με «μεγάλη αγαλλίαση». («Εβραϊκή Επιθεώρηση» Νο. 29, 1920). Στο Λονδίνο στις 24 Απριλίου 1920 πραγματοποιήθηκε με αυτή την ευκαιρία μια εορταστική συνεδρίαση στην οποία οι Σοκόλοβ και Βάιζμαν συγκρίθηκαν με το Έζρα-Νεεμία και όπου ο δρ. Νορντάου ξεκίνησε την ομιλία του για την Αγγλία με τα λόγια: «Ήρθε η μέρα της δόξας» (Le jour de gloire est arrive).

Στις 7 Μαΐου πραγματοποιήθηκε στο Λονδίνο υπό την προεδρία του ίδιου του Νορντάου μια δεξίωση από τους Σοκόλοβ και Βάιζμαν. Ο Στούαρτ Σάμιουελ (ο Πρόεδρος του Συμβουλίου των Αντιπροσώπων) τόνισε την ανάγκη για ενότητα, ο Χέρμπερτ Σάμιουελ (Λόρδος Δήμαρχος του Λονδίνου) εξέφρασε την «απόλυτη πεποίθηση» για τη δυνατότητα πραγματοποίησης του Σιωνισμού. Άλλοι ομιλητές μίλησαν για τον αγγλικό και τον ρωσικό σιωνισμό. Ο Τζέιμς Ρότσιλντ ανέφερε τη χαρά του, ο λόρδος Ρότσιλντ είπε: «Κάθε Εβραίος, ανεξάρτητα από την άποψή του, πρέπει τώρα να βοηθήσει στην οικοδόμηση της εβραϊκής πατρίδας.» Και ο «Γερμανός» δικηγόρος Άρτουρ Μεναχέμ Χάντκε, εκ μέρους της επιτροπής δράσης, επαίνεσε τους δύο ηγέτες για τα «θαυμαστά επιτεύγματά τους». («Εβραϊκή Επιθεώρηση» Νο. 31, 1920).

Και όταν έγινε μια γιορτή για το Σαν Ρέμο στη Νέα Υόρκη, έφτασε ένα τηλεγράφημα από τον Λόιντ Τζορτζ που κάθε Γερμανός πρέπει να μάθει από έξω:

«Η επικύρωση της Διακήρυξης του Μπάλφουρ από το Ανώτατο Συμβούλιο και η μεταφορά της εντολής για την Παλαιστίνη στη Βρετανία σηματοδοτεί έναν μεγάλο θρίαμβο για την προώθηση της Εβραϊκής υπόθεσης. Δεν έχω καμία αμφιβολία (!) ότι οι Εβραίοι όλου του κόσμου (!) θα συνεργαστούν με τη Βρετανία για να κάνουν την Παλαιστίνη όχι μόνο ένα ευτυχισμένο σπίτι για τους Εβραίους, αλλά και μια χώρα ελευθερίας και ευημερίας για όλους τους άλλους κατοίκους.» («Εβραϊκή Επιθεώρηση», 1920, αρ. 33).

Δύσκολα μπορούμε να μιλήσουμε πιο ξεκάθαρα. Η φράση με την οποία κλείνει είναι φυσικά η τελευταία ένδειξη της ντροπιαστικής συμπαράστασης. Η κατηγορηματική δήλωση του Βάιζμαν σε εκπρόσωπο του Εβραϊκού Γραφείου Αλληλογραφίας στο Λονδίνο δείχνει πόσο ενωμένοι ένιωθαν όλοι οι Εβραίοι: «Δεν περιμένω δυσκολίες. Η μετανάστευση θα ελέγχεται από μια εβραϊκή εταιρεία. Δεν θα υπάρχουν περιορισμοί στη μετανάστευση Εβραίων από πρώην εχθρικές χώρες.» («Εβραϊκή Επιθεώρηση», 1920, αρ. 32).

Ο επικεφαλής του σιωνιστικού περιοδικού «Χάολαμ» (Haolam) της 30ης Απριλίου, ο Μαξ Νορντάου, έγραψε: «Το πιο ουσιαστικό μέρος του προγράμματος της Βασιλείας έχει πλέον υλοποιηθεί με τον πιο ιδανικό τρόπο».

Και όλη η Σιωνιστική Επιτροπή της Γερμανίας απηύθυνε έκκληση στην οποία υπογραμμίστηκαν και πάλι όλα τα παραπάνω και στην οποία η επιτυχία των ηγετών αποδόθηκε στην «αδιάσπαστη εθνική αλληλεγγύη!» («Εβραϊκή Επιθεώρηση», 1920. Νο. 29).

Στην υπ' αριθμό 86 του 1919, η «Εβραϊκή Επιθεώρηση» έγραφε: ότι οι αγγλικές (!) διακηρύξεις δεν είναι μια θαυμάσια σύμπτωση, **αλλά το αποτέλεσμα μιας συστηματικής (!!)** εργασίας είκοσι πέντε χρόνων από τον εβραϊκό λαό και για τον εβραϊκό λαό, και στη συνέχεια ότι οδηγούν τον εβραϊκό λαό για την εθνική του ασφάλεια σε νέες ευθύνες και αλλαγές (!!)

και καλούν σε μια μονόπλευρη προσπάθεια πρωτόγνωρη στην ιστορία μας».

Αυτά τα λόγια μιας κορυφαίας σιωνιστικής εφημερίδας στην πραγματικότητα με απαλλάσσουν από οποιαδήποτε συζήτηση σχετικά με την ύπαρξη ή μη μιας ενοποιημένης εβραϊκής παγκόσμιας πολιτικής. Ο θρίαμβος που επιτεύχθηκε έχει ανοίξει πολλά στόματα που πριν ήταν σιωπηλά και έχει προκαλέσει απρόσεκτα ξεσπάσματα. Όσο κι αν διαμαρτύρονται τώρα οι Εβραίοι ότι δεν έχουν διεθνείς δεσμούς, τέτοιες δηλώσεις δείχνουν το ψέμα σε όλους τους ελιγμούς απόκρυψης. Στον Χένρυ Φορντ οφείλουμε ένα ιδιαίτερα ενδιαφέρον έγγραφο. Αναπαράγει μια ομιλία του Μαξ Νορντάου (αληθινό όνομα Μαξιμίλιαν Σάιμον Σύντφελντ), που έχει ήδη αναφερθεί αρκετές φορές, και την οποία έδωσε σε ένα εβραϊκό ακροατήριο στο Παρίσι μετά το 6ο Σιωνιστικό Συνέδριο. Τώρα, μετά την επίτευξη του στόχου, πίστευαν ότι μπορούν να μιλήσουν ελεύθερα. Ένας στενός φίλος του Νορντάου, ο Λίτμαν Ρόζενταλ, δημοσίευσε μια αναφορά στα «Αμερικανικά Εβραϊκά Νέα» (American Jewish News) της 19ης Σεπτεμβρίου 1919, με τίτλο «Όταν μιλούν οι προφήτες», η οποία ξεκίνησε λέγοντας: «Πριν από πολλά χρόνια ο Νορντάου προφήτευσε τη Διακήρυξη του Μπάλφουρ».

Το 1903 η Αγγλία είχε προτείνει την Ουγκάντα στους Σιωνιστές σαν μια πατρίδα για τον εβραϊκό λαό, και προς έκπληξη πολλών Εβραίων, ο Χερτσλ, ο Νορντάου και το 6ο Σιωνιστικό Συνέδριο είχαν αποδεχθεί αυτήν την προσφορά. Ο Νορντάου υπερασπίστηκε αυτή την «προδοσία του ιδανικού». Ο Λίτμαν Ρόζενταλ αναφέρει ότι ο «Μεγάλος Δάσκαλος Νορντάου» (σημειώστε το μασονικό ιδίωμα) είπε, μεταξύ άλλων, τα εξής: «Τώρα η μεγάλη προοδευτική παγκόσμια δύναμη της Αγγλίας σαν ένδειξη συμπάθειας προς τον φτωχό (!) λαό μας έχει προσφέρει την Ουγκάντα στο εβραϊκό έθνος. Τώρα η Ουγκάντα είναι στην Αφρική και δεν είναι η Σιών και δεν θα είναι ποτέ η Σιών, για να χρησιμοποιήσω τα λόγια του Χερτσλ. Όμως ο Χερτσλ ξέρει πολύ καλά ότι τίποτα δεν είναι πιο πολύτιμο για την υπόθεση του Σιωνισμού από τις φιλικές πολιτικές σχέσεις με μια δύναμη όπως η Αγγλία... Η Αγγλία θα έχει την αποφασιστική ψήφο στην τελική λύση του ανατολικού ζητήματος... **Ο Χερτσλ ξέρει (!!)** ότι **βρισκόμαστε μπροστά σε ένα τρομερό τράνταγμα σε όλο τον κόσμο. Ίσως συγκληθεί σύντομα κάποιο Παγκόσμιο Συνέδριο** και η Αγγλία, η μεγάλη, η ελεύθερη και ισχυρή Αγγλία, θα (!) συνεχίσει τότε το έργο που ξεκίνησε με τη γενναιόδωρη προσφορά της στο 6ο Συνέδριο... Θέλω να σας πω τα εξής λόγια, σαν να σας έδειχνα τα σκαλιά μιας σκάλας που οδηγεί όλο και πιο ψηλά: Ο Χερτσλ, το Σιωνιστικό Κογκρέσο, η πρόταση της Αγγλικής Ουγκάντα, ο επερχόμενος παγκόσμιος πόλεμος (!), η διάσκεψη ειρήνης όπου, με τη βοήθεια της Αγγλίας θα δημιουργηθεί μια ελεύθερη (!) και εβραϊκή Παλαιστίνη.»

Αυτά τα λόγια ειπώθηκαν το 1903! Ενώ ολόκληρος ο εβραϊκός Τύπος στη Γερμανία προσπαθούσε να αποκοιμίσει τον γερμανικό λαό, ξεσηκώθηκε ενάντια στους «Πανγερμανιστές», τους «Γιούνκερ»¹⁵, τους «Μιλιταριστές», που κυνηγούσαν μόνο φαντάσματα¹⁶ όταν μιλούσαν για περικόκλωση.

Ο Χερτσλ όμως ήξερε ότι ένας πόλεμος – και ένας παγκόσμιος πόλεμος – ερχόταν, ο Νορντάου το ήξερε, το Σιωνιστικό Συνέδριο το ήξερε και μαζί τους οι μεγάλες τράπεζες του Ισραήλ που στέκονταν πίσω τους. Ακόμη και εδώ, που μιλάμε μόνο για τον σιωνισμό, η διασύνδεση μεταξύ της εβραϊκής παγκόσμιας πολιτικής και της καταστροφής που ερχόταν, είναι προφανής σε κάθε αμερόληπτο. Μια «προγραμματισμένη εργασία εικοσιπενταετίας», όπως το έθεσε η «Εβραϊκή Επιθεώρηση», στέφθηκε από την πορεία του παγκόσμιου πολέμου. Ολόκληρος ο εβραϊσμός ακολούθησε την πολιτική της Αντάντ, στην Αγγλία, τη Γαλλία, την Ιταλία, τη Βόρεια Αμερική ήταν σοβινιστής, στη Γερμανία και την Αυστροουγγαρία κήρυττε τη θέληση για ειρήνη, την παγκόσμια συμφιλίωση, την ειρήνη που βασίζεται στην κατανόηση. Η εξ ολοκλήρου εβραϊκή «Εφημερίδα της Φρανκφούρτης» (Frankfurter Zeitung) πρέπει να γνωρίζει πολύ καλά τι έλεγε όταν αποκάλεσε τη Διακήρυξη του Μπάλφουρ «ζύμωση της (αγγλικής) νίκης».

Αυτός ήταν ο απόηχος του Σαν Ρέμο.

Το Ετήσιο Συνέδριο του Λονδίνου 1920

Στις 7 Ιουλίου 1920, η ετήσια σιωνιστική διάσκεψη στο Λονδίνο εγκαινιάστηκε από τον Ναχούμ Σοκόλοβ. Αρχικά χαιρέτησε τους Εβραίους που ήταν ενωμένοι «αδελφικά κάτω από το ένδοξο λάβαρο της Σιών» επισημαίνοντας ότι «όλοι οι διεθνείς οργανισμοί» που είχαν καταρρεύσει από τον πόλεμο θα μπορούσαν επιτέλους να ξαναρχίσουν τις δραστηριότητές τους. Μετά συνέχισε λέγοντας: «Ο δεύτερος σημαντικός παράγοντας αυτής της συγκέντρωσης είναι ο χώρος που γίνεται. Είμαστε συγκεντρωμένοι στην πρωτεύουσα της Μεγάλης Βρετανίας. Δεν είναι η πρώτη φορά. Πριν από είκοσι χρόνια ο Τέοντορ Χερτσλ άνοιξε το Σιωνιστικό Συνέδριο σε αυτή την πόλη. **Έδειξε πόσο ξεκάθαρο όραμα είχε για το μέλλον του Σιωνισμού...**» «Είμαστε ειλικρινά υποχρεωμένοι για τη συμπάθεια και την υποστήριξη της Γαλλίας. Το μεγάλο γαλλικό έθνος πριν από πολύ καιρό προσέφερε αμέ-

15. Οι «Γιούνκερ» ήταν μέλη της αριστοκρατίας στην Πρωσία. Είχαν μεγάλα κτήματα που συντηρούνταν και εργάζονταν από αγρότες με λίγα δικαιώματα. Υπήρξαν σημαντικός παράγοντας στην Πρωσία και, μετά το 1871, στη γερμανική στρατιωτική, πολιτική και διπλωματική ηγεσία. (Σ.τ.μ.)

16. Στις 14 Μαρτίου 1913, για παράδειγμα, η «Καθημερινή του Βερολίνου» (Berliner Tageblatt) έγραφε: «Είναι πολύ απίθανο η Αγγλία και η Γερμανία να σκεφτούν ποτέ να επιτεθούν η μία στην άλλη με τα όπλα στα χέρια τους», και με αφορμή το αμυντικό νομοσχέδιο του 1913, η ίδια εφημερίδα του εβραϊκού κόσμου έλεγε στις 3 Απριλίου: «Αυτό που αναμένεται από εμάς τώρα δεν είναι πλέον ένα μέτρο ειρήνης, αλλά κινητοποίηση... Πού είναι ο εχθρός της Ευρώπης που απειλεί την ειρήνη, για τον οποίο πρέπει να κινητοποιηθεί η Γερμανία;».

τρητες (!) υπηρεσίες στην υπόθεση της χειραφέτησης των Εβραίων... Τιμούμε και εκτιμούμε επίσης την κυβέρνηση (Ουίλσον) και τον λαό των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής που υπήρξαν προπύργιο του νόμου (!) και της δικαιοσύνης (!) και ανέλαβαν την υπεράσπιση των αδυνάτων έναντι των ισχυρών για να για τη βοήθεια που μας δόθηκε. Και θυμόμαστε με ευγνωμοσύνη και αγάπη την ηθική υποστήριξη της Ιταλίας και την αναγνώριση της Διακήρυξης Μπάλφουρ από όλες σχεδόν τις άλλες κυβερνήσεις και λαούς. Και όχι μόνο οι κυβερνήσεις, αλλά **και οι μεγάλες οργανώσεις των εργαζομένων**... μας έχουν δώσει τη βοήθειά τους.» (Το ίδιο θα μπορούσε να πει ο ηγέτης ενός κινήματος πίσω από το οποίο στέκονται οι πλουσιότεροι δισεκατομμυριούχοι στον κόσμο!) «Ό,τι δυνατό και σεβαστό υπάρχει στον εβραϊκό χαρακτήρα έχει αποκαλυφθεί τα τελευταία χρόνια... Το μέλλον μας είναι στα χέρια μας. Εξαρτάται από τις ικανότητές μας...»

Μετά τον Σοκόλοβ μίλησε ο Βάιζμαν. Αρχικά χαιρέτισε τον Λόιντ Τζορτζ και τον Μπάλφουρ ως τους «διακεκριμένους φίλους της εβραϊκής εθνικής υπόθεσης», στη συνέχεια τίμησε τη μνήμη των «πρόσφατων υπηρεσιών που προσέφερε ο λόρδος Κάρζον», οι οποίες είναι λιγότερο γνωστές. «Αλλά εμείς, που ασχολούμαστε με τις πολιτικές υποθέσεις του Σιωνιστικού κινήματος, γνωρίζουμε και εκτιμούμε τη συνέπεια με την οποία υπερασπίστηκε τα δικαιώματά μας (!) στο Σαν Ρέμο και του εκφράζουμε την ευγνωμοσύνη όλου του εβραϊκού λαού». «Δεν υπάρχει κανένας ανάμεσά μας που δεν θα εκτιμούσε τη βοήθεια που λάβαμε από τη Γαλλία και τις μεγάλες γαλλικές παραδόσεις».

Ο Βάιζμαν είχε καλά νέα να αναφέρει για το μέλλον: «Τα δικαιώματά μας στην Παλαιστίνη αναγνωρίζονται... Έχει ήδη συσταθεί μια κυβέρνηση υπό τον σερ Χέρμπερτ Σάμιουελ, έναν σπουδαίο Εβραίο και διοργανωτή, ο οποίος συμπονά με τη μεγαλύτερη δυνατή συμπάθεια όλες τις προσπάθειές μας και είναι επιφορτισμένος να μας παρέχει κάθε δυνατή βοήθεια. Κανένα εξωτερικό εμπόδιο δεν μας εμποδίζει να βάλουμε τις βάσεις για το έργο της ανοικοδόμησης.» («Εβραϊκή Επιθεώρηση», 1920, αρ. 47).

Αφού ο Βάιζμαν έκανε ακόμα μια οικονομική επισκόπηση και αφού έκανε μερικές επισημάνσεις για την πρώτη αγγλική (στρατιωτική) διοίκηση στην Παλαιστίνη, που είχε «απομονωθεί από το Λονδίνο» και «αγνοούσε τις αποφάσεις και τις πολιτικές της κυβέρνησης του Λονδίνου» («Εβραϊκή Επιθεώρηση», 1920, αρ. 48), άνοιξε τη γενική συζήτηση.

Ο δρ. Οσίας Θων ανέφερε ότι το πρώτο καθήκον είναι «η πλειοψηφία στη γη του Ισραήλ το συντομότερο δυνατό». Ο Νταβίντ Μπεν Γκουριόν είπε ότι κανείς δεν πρέπει να σκέφτεται ότι οι Εβραίοι πήγαν στην Παλαιστίνη «για να υπηρετήσουν οποιαδήποτε κυβέρνηση». Ο Μάγιερ Γκρόσμαν (Κίεβο) είπε ότι ολόκληρος ο εβραϊκός κόσμος βρίσκεται σε μια κατάσταση ευγνωμοσύνης για την Αγγλία και «πέτυχε να χρησιμοποιήσει τις ισχυρές δυνάμεις που διάκινται ευμενώς στη δυσαρέσκεια και τις επακόλουθες απαιτήσεις του εβραϊκού λαού».

Ο αιδεσιμότατος Γιάκομπ Κόππελ Γκόλντμπλουμ δήλωσε: «Οι Άγγλοι Σιωνιστές παρακολούθησαν το έργο του Σοκόλοβ και του Βάιζμαν καθ’

όλη τη διάρκεια του πολέμου και έχουν την πιο απεριόριστη εμπιστοσύνη στον ηγέτη μας. Αν ζούσε ο Τέοντορ Χερτσλ, δεν θα μπορούσε να πετύχει περισσότερο». Ο δρ. Αλεξάντρ Χάουζμαν ζήτησε να ληφθεί μέριμνα ώστε να διασφαλιστεί ότι η γη στην Παλαιστίνη δεν αποκτηθεί από τους μη Εβραίους. Ο Λέβιν Επστάιν ανέφερε ότι πιστεύει ότι μόνο το εβραϊκό κεφάλαιο θα πρέπει να επιτρέπεται να εισέλθει στη χώρα. Η όλη συζήτηση κινήθηκε προς την ίδια κατεύθυνση.

Μετά από όλα αυτά που ειπώθηκαν, είναι ξεκάθαρο με ποιες οδηγίες έστειλαν οι Σιωνιστές της Γερμανίας τους εκπροσώπους τους στην ετήσια σιωνιστική διάσκεψη στο Λονδίνο. Όταν ξεκίνησαν οι προαναφερθείσες ομιλίες, ο **Ρίχαρντ Λίχτχάιμ** σηκώθηκε και δήλωσε εκ μέρους των Γερμανών Σιωνιστών ότι «ο γερμανικός σιωνισμός ήταν ευγνώμων στην ηγεσία» «για το έργο και την επιτυχία». **«Αμέσως μετά τη Διακήρυξη του Μπάλφουρ, οι Γερμανοί Σιωνιστές δήλωσαν ανοιχτά ότι υποστήριζαν αυτή την πολιτική...»** «Πρέπει να διασφαλιστεί ότι οι Σιωνιστές που έχουν εργαστεί στην Παλαιστίνη για χρόνια, δεν θα εμποδιστούν να επιστρέψουν λόγω της γερμανικής υπηκοότητάς τους. Αλλά οι Γερμανοί Σιωνιστές έχουν απόλυτη εμπιστοσύνη στον Βάιζμαν και στον Σοκόλοβ ότι θα κάνουν ό,τι είναι απαραίτητο.» Ο ομιλητής έκανε επίσης έκκληση στη βρετανική κυβέρνηση να άρει τώρα τις προηγούμενες δυσκολίες. **«Πρέπει να κάνουμε πολιτική με την Αγγλία, τους Άραβες και την Κοινωνία των Εθνών»** κ.λπ. («Εβραϊκή Επιθεώρηση», 1920, αρ. 48).

Η διάσκεψη έστειλε ένα τηλεγράφημα συγχαρητηρίων στον Λόιντ Τζορτζ. Αυτός ο Λόιντ Τζορτζ ήταν αυτός που υπαγόρευε την «Συνθήκη» του Σπα στη Γερμανική Αυτοκρατορία την ίδια ακριβώς εποχή!!

Μετά από όλες τις εισηγήσεις, το ετήσιο συνέδριο υιοθέτησε ομόφωνα τα ακόλουθα ψηφίσματα «με βροντερό χειροκρότημα»:

Ψήφισμα I: «Η ετήσια διάσκεψη του Παγκόσμιου Σιωνιστικού Οργανισμού, που συνέρχεται στο Λονδίνο, χαιρετίζει με τη μεγαλύτερη χαρά και ευγνωμοσύνη την απόφαση που ελήφθη στο Σαν Ρέμο να ενσωματωθεί η Διακήρυξη του Μπάλφουρ στη συνθήκη ειρήνης με την Τουρκία και την αποδοχή από τη Μεγάλη Βρετανία της εντολής για την Παλαιστίνη με σκοπό την ίδρυση μιας εθνικής πατρίδας για τον εβραϊκό λαό».

«Η διάσκεψη εκφράζει τη σταθερή της πεποίθηση ότι τα δικαιώματα του εβραϊκού λαού στη γη του, που αναγνωρίζονται από την Αγγλία και τις Συμμαχικές Δυνάμεις, είναι επίσης εγγυημένα από την Κοινωνία των Εθνών».

«Η ετήσια διάσκεψη δηλώνει ότι ο εβραϊκός λαός είναι γεμάτος με τα βαθύτερα αισθήματα ευγνωμοσύνης προς όλα τα έθνη που συμμετείχαν σε αυτό το σπουδαίο έργο, **ειδικά προς τον λαό της Μεγάλης Βρετανίας και τους ηγέτες του**».

Ψήφισμα II: «Η ετήσια σιωνιστική διάσκεψη θεωρεί ότι οι μέχρι τώρα δημόσιες διαβεβαιώσεις αποτελούν τη βάση για τη δημιουργία μιας εβραϊκής Παλαιστίνης και έχει την πεποίθηση ότι οι διαπραγματεύσεις που θα διεξαχθούν ακόμη θα οδηγήσουν στην πλήρη υλοποίηση των Σιωνιστικών φιλοδοξιών».

«Το ετήσιο συνέδριο θα ήθελε να ευχαριστήσει τους δρ. Βάιζμαν και Σοκόλοβ για το αυτοθυσιαστικό έργο τους προς τα συμφέροντα του εβραϊκού λαού και εκφράζει την εμπιστοσύνη του σε αυτούς.» («Εβραϊκή Επιθεώρηση», 1920, αρ. 50).

Επίτιμος πρόεδρος του συνεδρίου ήταν ο Μαξ Νόρνταου! Από τη Γερμανία εκλέχθηκαν στη μεγάλη επιτροπή δράσης: ο Πολ Βάρμπουργκ, ο Άρτουρ Μεναχέμ Χάντκε, ο Ντέιβις Τριτς, ο Μαξ Μπόντενχαϊμερ, ο Άλφρεντ Κλέε, ο Ρίχαρντ Λίχτχαϊμ. Από αυτά τα γεγονότα φαίνεται ότι η γερμανική υπηκοότητα δεν σήμαινε την παραμικρή αναστολή στις ενέργειες των Σιωνιστών στη Γερμανία. Οι Άραβες εξακολουθούσαν να υπολογίζονται αν χρειαζόταν, αλλά όχι πλέον το γερμανικό Ράιχ...

Εάν στους σιωνιστές της Γερμανίας υπήρχε ζωντανή μόνο μια σπίθα της γερμανικής νοοτροπίας, που ο Φριτς Κ. Έντρεις και οι συνεργάτες του είπαν γι' αυτούς, τότε θα έπρεπε να είχαν χτυπήσει δημόσια, κατηγορηματικά και επίσημα τον σιωνισμό όλων των κρατών της Αντάντ, ή θα έπρεπε να διαλύσουν ολόκληρη την οργάνωσή τους. Ή μάλλον, το γερμανικό κράτος θα έπρεπε να είχε κάνει το δεύτερο αφού το πρώτο αποκλείονταν. Αλλά γύρω στο 1915, πολιτικά, δεν υπήρχε πλέον ένα γερμανικό κράτος, αλλά μόνο μια μεγάλη δημοκρατική-εβραϊκή πολιτική πολεμική κοινωνία Ε.Π.Ε. [Δείτε το συγκλονιστικό βιβλίο του Όττο Άρμιν, «Οι Εβραίοι στις πολεμικές κοινωνίες» (Die Juden in den Kriegsgesellschaften).]

Η «Γερμανία» έστειλε σιωνιστές όλων των πλευρών, για να εκπροσωπήσουν τα γερμανικά συμφέροντα στις Βερσαλλίες: τον κύριο Χέρμαν Στρουκ και τον συνεργάτη του διάσημου Μαξ Βάρμπουργκ, τον κύριο Καρλ Μέλχιορ και ένα «Γερμανό» διευθυντή υπουργείου («ανάμεσα σε τρεις Καγκελαρίους του Ράιχ», όπως αφήνει τον εαυτό του να επαινείται), τον κύριο Ούλριχ Ράουσερ, πρεσβευτή στη Γεωργία, ο οποίος ξέρει μόνο πώς να συγκρίνει την πίστη του Γερμανού εργάτη στη Σοβιετική Ρωσία με τα ευγενικά αισθήματα του Σιωνισμού. (Ευρωπαϊκή Βιβλιοθήκη, Τόμος Ι, «Παρίσι – Μόσχα».)

Παρεμπιπτόντως, οι δάφνες που επέλεξε ο Βάιζμαν δεν ικανοποίησαν τον γερο-Νόρνταου. Δημοσίευσε μια σειρά από δοκίμια για την ιστορία του Σιωνισμού στο περιοδικό του Παρισιού «Εβραϊκός λαός» (Peuple juif), υποτιμώντας τους περισσότερους από τους ηγέτες του, υποστηρίζοντας ότι οι «κύριοι του Βερολίνου», τα «ματαιόδοξα καθάρματα», ανέβηκαν στην κορυφή μόνο από φιλοδοξία, και είπε τελικά ότι οι υπηρεσίες του Βάιζμαν στο κίνημα δεν ήταν τόσο μεγάλες όσο θέλουν να τις παρουσιάζουν. Το γεγονός ότι η Αγγλία είχε ταχθεί στο πλευρό του Σιωνισμού δεν οφειλόταν στον Βάιζμαν αλλά στον Νόρνταου. Έμεινε στη μνήμη του μια συνομιλία που είχε κατά τη διάρκεια του πολέμου στο Κε ντ' Ορσέ (Quai d'Orsay) του Παρισιού στις 5 Δεκεμβρίου 1913, με τον κύριο Στίφεν Πίτσον· ο Γάλλος εκπρόσωπος στο Φόρεϊν Όφισ, Πίτσον, πήρε τότε την πρωτοβουλία να θέσει ξανά το σιωνιστικό ζήτημα...

Το εάν ο Νόρνταου είχε δίκιο ή άδικο (μάλλον ισχύει το δεύτερο), είναι το ίδιο. Είναι μόνο χαρακτηριστικό ότι ακόμη και σε καιρό ειρήνης ο επικεφαλής των Γερμανοσιωνιστών ταυτίστηκε με την Αντάντ και έπαιρ-

νε τα εύσημα γι' αυτό.

Ημέρα Αντιπροσώπων των Γερμανών Σιωνιστών

Το 1919, η «επίσημη» «Εβραϊκή Επιθεώρηση» έγραφε μεταξύ άλλων: «Τα ερωτήματα που καθορίζουν την εβραϊκή μετανάστευση θα πρέπει να επιλύονται αποκλειστικά σύμφωνα με τα συμφέροντα του εβραϊκού λαού... Εάν ο λαός βρίσκεται πίσω από τη λύση, **οι Εβραίοι έχουν και τη δύναμη και την επιρροή για την επιβολή της λύσης που βρέθηκε.**» (Αρ. 72)

Το ίδιο πνεύμα εχθρότητας προς τη Γερμανία εκφράστηκε και στις διαπραγματεύσεις της 16ης Ημέρας των Αντιπροσώπων των Γερμανών Σιωνιστών (20 Ιουνίου 1920) στο Βερολίνο, που έλαβε χώρα λίγο πριν από το γενικό συνέδριο του Λονδίνου.

Άνοιξε με την ομιλία του προέδρου δρ. Άλφρεντ Κλέε, ο οποίος ξεκίνησε ευχαριστώντας την Αγγλία. Μεταξύ άλλων, ο Κλέε είπε: «Αυτή την στιγμή ευχαριστούμε την κυβέρνηση και τον λαό της χώρας που μας δίνει την Παλαιστίνη στη διάθεσή μας, γεγονός που μας δίνει την ευκαιρία να ιδρύσουμε στην Παλαιστίνη την εθνική πατρίδα για τον εβραϊκό λαό». Για τον γερμανικό λαό, χάρη στου οποίου την εξαιρετικά μεγάλη ανοχή οφείλουν αυτοί οι κύριοι, ότι μπόρεσαν να συγκεντρωθούν ανεμπόδιστα – σαν μια ξένη-εθνική, αγγλόφωνη κοινωνία – δεν υπάρχει ούτε μια λέξη στο κείμενο της ομιλίας που έχω μπροστά μου!!

Στη συνέχεια παρουσιάστηκε ο καθηγητής Βάρμπουργκ και εκ μέρους της επιτροπής δράσης επαίνεσε τους Γερμανούς Σιωνιστές σαν «πυρήνα της σιωνιστικής οργάνωσης» και των «προσωπικών και τοπικών σχέσεων» μεταξύ τους και της επιτροπής δράσης (ακτιβιστών) με την στενή έννοια. «Μπορεί να πει κανείς ότι οι Γερμανοί Σιωνιστές ήταν οι πρώτοι που πολιτικοποίησαν τον Γερμανικό Εβραϊσμό. Τον ξεσήκωσαν και ακόμη είναι καθ' οδόν και δεν υπάρχει αμφιβολία (!) ότι θα βγουν νικητές και σε αυτό. Θα ταρακουνήσουν τον γερμανικό εβραϊσμό με τέτοιο τρόπο που πολιτικά (!!) θα αισθάνεται εντελώς εβραϊκός, και ακόμη κι αν πιθανότατα δεν θα μπορέσει να διατηρήσει συνεχώς το προβάδισμα, αυτό δεν θα του κάνει κακό. Είναι όμως βέβαιο και πολύ επιθυμητό ότι θα αγωνίζεται πάντα στις πρώτες γραμμές του αγώνα.» «Οι απαιτήσεις είναι μεγάλες. Αλλά δεν έχω καμία αμφιβολία ότι... οι Γερμανοί Σιωνιστές θα δείξουν **ότι ο παγκόσμιος οργανισμός μπορεί ακόμα (!!) να βασίζεται σε αυτούς.**»

Στη συνέχεια διαβάστηκαν οι επιστολές χαιρετισμών. Ο Βάιζμαν έγραψε ένα εγκώμιο προς τους Γερμανούς Σιωνιστές «με έναν αδελφικό χαιρετισμό της Σιών» και είπε ότι μόνο «μια ισχυρή, αυτοτελής Σιωνιστική οργάνωση που υπερασπίζεται το μεγάλο ιδανικό του Σιωνισ-

μού χωρίς συμβιβασμούς (!)» θα μπορούσε να εξασφαλίσει την οικοδόμηση της Παλαιστίνης. Ο Άρτουρ Μεναχέμ Χάντκε έγραψε: «Δεν έχουν καταλάβει ακόμη όλοι οι εβραϊκοί κύκλοι την αξία αυτού που έχει επιτευχθεί. Αλλά θα έρθει η στιγμή που ακόμη και οι πιο δειλοί θα αναγνωρίσουν ότι μια νέα εποχή έχει ξεκινήσει για τον Ιουδαϊσμό, οι επιπτώσεις της οποίας στους Εβραίους και στους μη Εβραίους (!) δεν μπορούν ακόμη να προβλεφθούν. Έχοντας φέρει αυτή την εποχή η αξία του εβραϊσμού, που οργανώθηκε στο Σιωνιστικό κίνημα, θα παραμείνει αθάνατη. Ήταν ο φορέας της ιδέας, οργάνωσε τη λαϊκή γνώμη, υποστήριξε τον εβραϊκό Τύπο (!), έδωσε στους ηγέτες μας τη δύναμη να διατυπώσουν και να εφαρμόσουν ανήκουστα μέχρι τότε αιτήματα στον πολιτικό κόσμο».

Ο δρ. Άλφρεντ Κλέε πήρε τον λόγο για μια μεγάλη ομιλία στην οποία περιέγραψε την ημέρα του Σαν Ρέμο, που έφερε τους Σιωνιστές υπό την εντολή και την προστασία της Αγγλίας, σαν «αυτόν τον πολιτικό στόχο» για τον οποίο είχε αγωνιστεί ο Τέοντορ Χερτσλ: «Να συζητήσουμε το εβραϊκό ζήτημα ενώπιον του ευρύτερου πολιτικού φόρουμ και να κερδίσουμε τη συναίνεση όλων των λαών για αυτή τη λύση που ο Σιωνισμός αναγνωρίζει σαν τη μόνη δυνατή, τη μόνη που αξίζει να αγωνιστεί». Δηλαδή σα απλά γερμανικά: ένα εβραϊκό κράτος σε αποκλειστικά εθνική βάση και όλα τα πολιτικά δικαιώματα σε όλα τα κράτη όπου οι Εβραίοι αξίζουν να ζουν!

Ο Κλέε στη συνέχεια στράφηκε στο επικείμενο ετήσιο συνέδριο: «Όταν οι εκπρόσωποί μας θα πάνε στο Λονδίνο στο εγγύς μέλλον, θα πρέπει να τους δώσουμε ένα σημαντικό, θεμελιώδες αίτημα: ότι η εργασία θα γίνει με έναν πλουσιοπάροχο, αυστηρά οργανωμένο τρόπο και σύμφωνα με ένα καλά μελετημένο (!) ενιαίο σχέδιο! Αν και η δουλειά που έχει γίνει μέχρι τώρα από το κέντρο μπορεί μερικές φορές να αποδειχθεί ακατάλληλη τόσο από οργανωτική άποψη όσο και από άποψη ομοιόμορφης δράσης, δεν πρέπει να λησμονείται ότι μέχρι σήμερα η εργασία αυτή έχει πραγματοποιηθεί κάτω από πολιτικές συνθήκες που υπόκεινταν ορισμένες διακυμάνσεις και δεν αποτελούσαν κάτι οριστικό... Με το Σαν Ρέμο, το νομοσχέδιο (η διακήρυξη Μπαλφούρ) έχει μετατραπεί σε πλήρες πολιτικό κεφάλαιο για να εργαστεί κανείς με πλήρη (!) ασφάλεια. Αν μέχρι τώρα φαινόταν να υπάρχουν διαφορετικοί τρόποι και πολλές δυνατότητες για την επίτευξη του στόχου που έχουμε θέσει, τότε μετά το ετήσιο συνέδριο, θα πρέπει να ζητηθεί να ακολουθηθεί μια πορεία, επειδή θα έχει επιλεγεί μια δυνατότητα, αλλά με κάθε συνέπεια και αποφασιστικότητα!»

Ακολούθησαν ένθερμες ευχαριστίες προς την Επιτροπή Εβραϊκών Αντιπροσωπειών στο Παρίσι, η οποία βρισκόταν στη διαδικασία να μεταμορφωθεί στο «πολυαναμενόμενο “Waad Haarazoth – Συμβούλιο της Εβραϊκής Κοινότητας”», τη «συνολική εκπροσώπηση του εθνικού Εβραϊσμού σε όλο τον κόσμο». Αυτή η συνολική εκπροσώπηση, στην οποία θα είχαν επίσης έδρα και ψήφο οι Εβραίοι της Γερμανίας και της Αυστρίας, θα συνέχιζε το προηγούμενο έργο για τη διασφάλιση των εβραϊκών εθνικών συμφερόντων, «ένα έργο – όπως είπε ο Κλέε – τα αποτελέσματα του οποίου μας φέρνουν σε πολύ στενή επαφή με η Κοινωνία των Εθνών και μάλιστα (!) αντιπροσωπεύει και την υλοποίηση

μέρους των ιδανικών της Κοινωνίας των Εθνών».

Και μετά ο πρόεδρος συνέχισε λέγοντας: «Εκείνη την εποχή (κατά τη διάρκεια του πολέμου) βρεθήκαμε αντιμέτωποι με το καθήκον να επαναξιολογήσουμε τις ψυχολογικές επιπτώσεις που είχε η εμπειρία του πολέμου σε πολλούς Γερμανούς Εβραίους με την δική μας (!) έννοια. Δεν υπάρχει αμφιβολία (!) ότι οι εμπειρίες των Γερμανών Εβραίων στο πεδίο της μάχης είχαν σαν αποτέλεσμα την ενίσχυση του εβραϊκού αισθήματος μεταξύ πολλών, ιδίως ορισμένων διανοητικά υψηλόβαθμων προσωπικοτήτων». Όλοι οι Γερμανοί πρέπει να θυμούνται αυτά τα λόγια, γιατί σημαίνουν ότι η Σιωνιστική οργάνωση στο Γερμανικό Ράιχ θεώρησε καθήκον της να καταλύσει κάθε επιρροή της δυναμικά εντυπωσιακής γερμανικής ιδέας! Ο Κλέε λυπάται περαιτέρω που το συνέδριο όλων των Γερμανοεβραίων δεν πραγματοποιήθηκε, για να αποφανθεί για την «προφορική ή σιωπηρή (!) ευθυγράμμιση με τις τάσεις της συνολικής εβραϊκής πολιτικής». Όχι εναντίον τους και υπέρ της Γερμανίας!

Για την προστασία των Εβραίων της Ανατολής στο γερμανικό Ράιχ, «χρειάστηκαν σταθερές πολιτικές προσπάθειες, οι οποίες οδήγησαν σε προγραμματισμένες δράσεις στον Τύπο, σε πολιτικά κόμματα, αρχές και κοινωνικούς θεσμούς». Όταν ο ομιλητής άρχισε να μιλάει για την Αλσατία-Λωρραίνη και τη Δυτική Πρωσία, ευχήθηκε στους «ομοϊδεάτες που τώρα ανήκουν σε άλλες κρατικές ενώσεις» ό,τι καλύτερο και ήξερε ότι «είναι άρρηκτα ενωμένοι μαζί τους στο έργο για την υλοποίηση του Σιωνιστικού στόχου, για τον οποίο δεν υπάρχουν γεωγραφικά ή πολιτικά σύνορα!» (Ζωηρά χειροκροτήμα-τα).

Η ομιλία του Κλέε περιελάμβανε επτά κεφάλαια· η Γερμανία δεν αναφέρθηκε σε αυτά.

Στη συνέχεια μίλησε ο Ρίχαρντ Λίχτχαϊμ, ο μετέπειτα εκπρόσωπος στο Λονδίνο. Αφού ασχολήθηκε με την αραβική πολιτική, στην οποία έδωσε ξεκάθαρα οδηγίες στην Αραβία, τη Συρία, την Αίγυπτο για τους Άραβες, οι οποίοι «τουλάχιστον δεν είχαν αποφασιστική αξία να αποδώσουν στην κατοχή της Παλαιστίνης», αναφέρθηκε επίσης, μεταξύ άλλων, στο ζήτημα της ιθαγένειας και φυσικά βρήκε τα πολιτικά δικαιώματα συμβατά με τον Σιωνισμό. Δεν παρέβλεψε τη σύνδεση των Εβραίων με τον υπόλοιπο κόσμο. «Παρόλα αυτά, διεκδικούμε την πληρέστερη (!) ελευθερία της εθνικής μας εβραϊκής σκέψης και δράσης (!)». «Ο στόχος της πολιτικής της εβραϊκής διασποράς φυσικά (!) στοχεύει στη διατήρηση του Ιουδαϊσμού, την ενίσχυση και την υπεράσπιση των θέσεων που έχει ο Εβραίος». «Αν υπάρξει πραγματικά μια βαθιά σύγκρουση συμφερόντων μεταξύ του εβραϊκού λαού και ενός άλλου λαού, τότε εμείς στη διασπορά θα ξέρουμε σε ποια πλευρά ανήκουμε.» Κατάλαβες και εσύ τώρα Μίσελ;!¹⁷ Αν όχι ακόμα, διαβάστε προσεκτικά τα παρακάτω λόγια του Λίχτχαϊμ:

«Έχουμε λοιπόν τη γνώμη ότι η εθνική-εβραϊκή μας συνείδηση, η πρωτοκαθεδρία της εθνικής μας βούλησης, επιτρέπει μια αρμονική

17. Το γερμανικό «Μίσελ», εκφράζει την ενσάρκωση της γερμανικής εθνικότητας που απεικονίζεται σε καρικατούρες ως επί το πλείστον σαν ένα αδέξιο χωριατόπουλο με μυτερό καπέλο και βράκα. (Σ.τ.μ.)

σχέση μεταξύ των Εβραίων πολιτών και του περιβάλλοντός τους, όπου επιχειρείται μόνο μια δίκαιη και λογική εκτίμηση της ιδιαιτερότητας και της μοναδικότητας (!) της θέσης μας. Τα κράτη που επιδιώκουν να καταστείλουν την εθνική μας βούληση είναι, κατά τη γνώμη μας, εξίσου βάρβαρα με τα μεσαιωνικά κράτη... Κράτη στα οποία κυριαρχεί ένα τόσο οπισθοδρομικό πνεύμα δεν είναι άξια ύπαρξης».

Έτσι μιλάει ο εκπρόσωπος ενός κόμματος που δεν κουράζεται (θα το δούμε αργότερα) να σπιλώνει το γερμανικό εθνικό αίσθημα, να δυσφημεί τους Γερμανούς και να υμνεί τους καταστροφείς και υπονομευτές του γερμανικού πολιτισμού, του γερμανικού δικαίου, του γερμανικού κράτους (Όσκαρ Κον, Κουρτ Άισνερ, Έριχ Μούχσαμ, Ερνστ Τόλερ, Γκούσταβ Λαντάουερ κ.λπ.). Κανείς δεν καταπίεζε τους Εβραίους, απασχολούνταν σε όλα τα επαγγέλματα και ασκούσαν εμπορικό τρόμο σε όλη τη Γερμανία. Η όποια προστασία των γερμανικών συμφερόντων είναι «κακόβουλος αντισιμιτισμός» (Λίχτχάιμ), απάνθρωπη συμπεριφορά, οπισθοδρόμηση κ.λπ.

Οι καημένοι οι Εβραίοι, που κάθονταν μαζί στη 16η Ημέρα των Αντιπροσώπων τους στη Γερμανία δεν μπορούσαν ακόμα να «οργανωθούν» αρκετά πολιτικά. Ο επόμενος ομιλητής, ο Γιούλιους Μπέργκερ ζήτησε: «Πρέπει να βάλουμε όλη μας την προσωπικότητα με όλες μας τις δυνάμεις στην υπηρεσία του να κάνουμε τον Ιουδαϊσμό της διασποράς δυνατό και δυνατότερο». «Πρέπει να δημιουργηθεί η εκπροσώπηση ολόκληρου του λαού, το μεγάλο πανεβραϊκό συνέδριο και τα υποόργανά του, τα εβραϊκά συνέδρια των επιμέρους χωρών».

Θα ήταν υπερβολικό να μπούμε στις λεπτομέρειες των διαπραγματεύσεων. Ο Σέχλιγκ Σόσκιν απαίτησε με ξεκάθαρο τρόπο την απαλλοτρίωση ολόκληρης της γης της Παλαιστίνης προς όφελος του κράτους, δηλαδή των Εβραίων· η Φρίντα Βούντερλιχ, δήλωνε με ικανοποίηση ότι «το καθολικό προτεκτοράτο της Παλαιστίνης καταργήθηκε ρητά με τη συνθήκη ειρήνης» και ότι ο καθολικισμός δεν είχε πλέον την ευκαιρία να εργαστεί εναντίον του Σιωνισμού από ένα κεντρικό γραφείο· ο Τέοντορ Σλόσιτσι, πιστεύει ότι ο Σιωνισμός πρέπει να μπορεί να επιβληθεί, ακόμα κι αν υπάρχουν στιγμές που αλλάζουν τα πράγματα, αν «όπως τα γεγονότα που δημιουργήθηκαν στη Ρωσία (!) που έγιναν μια αρχή διαμόρφωσης του κόσμου». Ο Σιωνιστής βλέπει την εβραϊκή εγκληματική τρέλα στη Μόσχα σαν γεγονός και σαν διαμορφωτική αρχή! Για εμάς είναι καταστροφή για τον Εβραίο ο τόπος της γονιμότητας! Ο Τζέικομπ Κλάτσκι επιπλήττει την «πολιτική βρωμιά της Ευρώπης» (ποιος νιώθει πιο άνετα σε αυτήν και προσπαθεί να την αυξήσει;) και ρίχνει μερικούς χαρακτηριστικούς σαρκασμούς που αξίζει να μην περάσουν απαρατήρητοι: «Όσο η Γερμανία είχε πιθανότητες να κερδίσει, δηλώθηκε για παράδειγμα, ότι η διάλεκτος είναι γερμανικής προέλευσης, και ότι ο εβραϊσμός στην Ανατολή ήταν επομένως ένα πλεονέκτημα στη γερμανοποίηση της Πολωνίας». Ο Ναχούμ Γκόλντμαν, επισήμανε νέες πολιτικές μεθόδους στη Σοβιετική Ρωσία και προειδοποίησε να μην δεσμεύονται με τις ξεπερασμένες δυτικοευρωπαϊκές κ.λπ. Ο τόνος και το ύφος της ημέρας των αντιπροσώπων ήταν σαφής και ευκρινής: εβραϊκός και αντιγερμανικός.

(Όλα τα αποσπάσματα από την «Εβραϊκή Επιθεώρηση», 1920, αρ. 40 – 46).

Ένα χρόνο αργότερα, οι Σιωνιστές της Γερμανίας συγκεντρώθηκαν στο Ανόβερο για την 17η Ημέρα των Αντιπροσώπων. Αν το 1920 είχε περάσει με τον πιο θριαμβευτικό τρόπο και με την οικοδόμηση παλατιών αναψυχής και σχεδίων κάθε είδους, η πρώτη επιβολή στην πραγματική πρακτική εργασία είχε ήδη αποδείξει την έλλειψη κάθε σοβαρής πρόβλεψης και την ανεπάρκεια των ηγετών για το έργο του αποικισμού. Οι μετανάστες (ο αριθμός των οποίων ήταν ούτως ή άλλως πολύ μικρός) δεν βρήκαν καταφύγιο, οι υποσχέσεις που δόθηκαν στις λαϊκές συνελεύσεις αποδείχθηκαν ως επί το πλείστον ψευδείς αναφορές και οι Άραβες αντιτάχθηκαν σθεναρά στον αναγκαστικό εξιουδαισμό της χώρας. Τα θλιβερά τραγούδια για την πρώτη μεγάλη αποτυχία αφορούσαν κυρίως τον αποικισμό και το αραβικό ζήτημα.

Η πολιτική ηγεσία συνέχισε να ικανοποιείται, αλλά και εδώ δεν έλειπαν οι αποδοκιμαστικές δηλώσεις. Ο κατά τα άλλα αυταρχικός Ρίχαρντ Λίχτχάιμ δήλωσε: «Δεν βρισκόμαστε στο τέλος, αλλά στην αρχή της πολιτικής μας. Η Βρετανία θέλει αναμφίβολα να εφαρμόσει τη διακήρυξη Μπάλφουρ. Αλλά έχουμε αντιπάλους στην ίδια την Αγγλία, στη Γαλλία, μεταξύ των Αράβων και φυσικά και στο δικό μας εβραϊκό στρατόπεδο... Όλοι θέλουμε να ζήσουμε ειρηνικά με τους Άραβες. Αλλά ο τρόπος για να γίνει αυτό είναι είτε να αποκηρύξουμε τις αξιώσεις μας είτε να τις επιβάλουμε σε τέτοιο βαθμό που να μην χρειάζεται να φοβόμαστε τους Άραβες. Σήμερα, στο μεταβατικό στάδιο, οι Άραβες εξακολουθούν να είναι εναντίον μας, οπότε η αυτοδιοίκηση από τους ντόπιους σημαίνει πρακτικά αποκλεισμό των Εβραίων από την Παλαιστίνη. Μόνο όταν γίνουμε τόσο δυνατοί κάτω από την προστασία της Αγγλίας που οι Άραβες δεν μπορούν πλέον να αμφιβάλλουν για τις διεκδικήσεις μας (!), μόνο τότε μπορεί να επιτευχθεί η επιθυμητή κατανόηση. Είμαστε βέβαιοι ότι η Αγγλία, η οποία έχει ήδη αντιμετωπίσει άλλες δυσκολίες, δεν θα υποχωρήσει μπροστά στους υποκινούμενους Άραβες.» Με απλά γερμανικά: εκδίωξη και εξόντωση των Αράβων από τη μια και θυσία των Tommy's προς τιμή του Ιεχωβά από την άλλη. Ο Λίχτχάιμ ανέμενε από τους Γερμανούς Σιωνιστές «να αντισταθούν σε όλες τις τάσεις που απειλούν την ενότητα και τη δύναμη της οργάνωσης». Η οικονομική κατάσταση στην Παλαιστίνη είναι κρίσιμη. Διαφορετικές αποικίες θα διοικούνταν από «τυχαίες ομάδες εργατών», ακόμη και τα καλύτερα αγροκτήματα δεν θα μπορούσαν να υπάρχουν χωρίς επιδοτήσεις κανένα ίχνος οικονομικών συνεταιρισμών.

Μετά τον Λίχτχάιμ, ο Άρτουρ Μεναχέμ Χάντκε τόνισε την ανάγκη για ενεργό πολιτική: «Πρέπει να δημιουργήσουμε δεδομένα για να δείξουμε στον αραβικό λαό ότι είμαστε μια πραγματική δύναμη... Υπάρχουν πολλές μεγάλες δυνάμεις στον κόσμο. Για εμάς υπάρχει μια άλλη μεγάλη δύναμη, ο εβραϊσμός. Μαζί του όμως μπορείς να διαπραγματευτείς μόνο πολιτικά». Ο Κουρτ Μπλούμενφελντ απέδωσε τις σιωνιστικές αποτυχίες στο γεγονός ότι οι Σιωνιστές δεν ήταν ιδεαλιστές, αλλά «έκαναν μόνο ταχυδακτυλουργικά με τον ιδεαλισμό». Οι εργαζόμενοι δεν ήταν εργάτες και αποκαρδιώθηκαν από τη συνειδητοποίηση ότι υπήρχαν αρχές που μπορούσαν να προσεγγιστούν

με αιτήματα. «Στην πραγματικότητα, πολλοί ήταν χαρούμενοι όταν οι εργαζόμενοι δεν ήταν καλοί. Αλλά αν δεν λειτουργούσε με τους Εβραίους εργάτες, τότε η μόνη προσπάθεια για εθνικό αποικισμό έχει αποτύχει.» Στη συνέχεια ο Μπλούμενφελντ κατηγόρησε τους Εβραίους τοκογλύφους που εκμεταλλεύθηκαν την πιστοληπτική ικανότητα των νεοφερμένων. Ο Ρομπέρ Βελτς δήλωσε το κατανοητό γεγονός ότι «μια εβραϊκή Παλαιστίνη δεν μπορεί να δημιουργηθεί με την αραβική εργασία». Στο τέλος ο Μπλούμενφελντ διαμαρτυρήθηκε για την απουσία των «Εβραίων που παράγουν» (αντίφαση των όρων) και στη συνέχεια είπε (πιθανώς σχετικά με την αναταραχή στην Παλαιστίνη που προκλήθηκε από Εβραίους Μπολσεβίκους) μια κουβέντα που κάθε Γερμανός πρέπει να απομνη-μονεύσει βαθιά: **«Στον μη εβραϊκό κόσμο υπάρχει μια ισχυρή, οργανικά ανυπόφορη μορφή ζωής που πρέπει να καταστραφεί, και τώρα η ίδια μέθοδος επανάστασης έχει επιχειρηθεί στον κόσμο μας...»** («Εβραϊκή Επιθεώρηση», αρ. 39/40, 1921).

Θα επανέλθω σε αυτά τα λόγια αργότερα.

Η Κοινωνία των Εθνών και ο Σιωνισμός

Ο ενθουσιασμός για την Παλαιστίνη, η οποία είναι (προς το παρόν) προτεκτοράτο της Αγγλίας, συμβαδίζει με τον ενθουσιασμό για τη «Κοινωνία των Εθνών», η οποία καταπνίγεται μόνο με μεγάλη προσπάθεια, ένα μέρος της οποίας είδαμε, παρουσιάστηκε η εβραϊκή παγκόσμια οργάνωση.

Η «Εβραϊκή Επιθεώρηση» έγραψε: «Ένας Άγγλος πολιτικός είπε στη μαζική συνάντηση του Λονδίνου (με την ευκαιρία του ετήσιου συνεδρίου) ότι τα μόνα δύο αποτελέσματα που κατάφεραν να βγάλουν κάτι από τον πόλεμο ήταν η εβραϊκή πατρίδα και η Κοινωνία των Εθνών. Είπε κάτι που πρέπει να ξυπνήσει σε όλους μας ένα δυνατό αντίκτυπο. Τελικά, η πραγματοποίηση του Σιωνισμού δεν είναι διαφορετικά δυνατή χωρίς τη δράση της Κοινωνίας των Εθνών» (1920, Αρ. 49).

Λίγο πριν συνεδριάσει στη Γενεύη η συμμαχία των ληστών, για να επιφέρει ολοένα καινούριες ταπεινώσεις στη Γερμανία με υποκριτικό, ψεύτικο συναισθηματισμό στο όνομα της ελευθερίας και της δικαιοσύνης και να σαλπίσει αναιδείς συκοφαντίες στον κόσμο, η αναφερόμενη εφημερίδα αφιέρωσε έναν επαινετικό ύμνο σε αυτό το τέρας – παρά την κριτική.

Αντί να πει σε κάθε στοιχειωδώς αξιοπρεπή άνθρωπο ότι, αν μια Κοινωνία των Εθνών γίνει πραγματικότητα, όπως επινοήθηκε από το «Ανώτατο Συμβούλιο», θα είναι η προσωποποιημένη κοροϊδία αυτής της ιδέας, η «Εβραϊκή Επιθεώρηση» λέει ότι φαίνεται να είναι «διπλό καθήκον», «παρ' όλους τους ενδοιασμούς», «να υποδεχτούμε την ημέρα της Γενεύης με ειλικρινή χαρά». «Ο εβραϊκός λαός βρίσκεται σε αυτή την

τυχερή θέση. Και είμαστε βέβαιοι: ότι όπως συγχαίρουμε σήμερα όλο τον κόσμο (!!!) για αυτό που τώρα ξεκινά στη Γενεύη, έτσι και οι Εβραίοι όλων των χωρών (!)... θα ευλογήσουν με χαρά την ώρα κατά την οποία αυτή η λέξη «Κοινωνία των Εθνών» θα αρχίσει να παίρνει σάρκα και οστά» (1920, αρ. 81/82).

Η εβραϊκή εφημερίδα αισθανόταν «ιδιαίτερα συνδεδεμένη» με «τις χαρές της ιδέας της Κοινωνίας των Εθνών μεταξύ του γερμανικού λαού», δηλαδή των κυρίων Χέλμουτ φον Γκίρλακ, Άλμπρεχτ Μέντελσον - Μπαρτόλντι και του θλιβερού καθηγητή Βάλτερ Σούκινγκ, ο οποίος – φυσικά στην εφημερίδα «Frankfurter Zeitung» – έγραψε, ότι θα ήταν τόσο θαυμάσιο να συσταθεί ένα Παγκόσμιο Δικαστήριο Δικαιοσύνης, το οποίο θα έφερνε και μια «τόσο ριζοσπαστική-ειρηνική λύση στα σχετικά προβλήματα», «που οι ηγέτες της διεθνούς νομικής προόδου δεν είχαν σχεδόν φανταστεί μέχρι τώρα» (Πρώτη πρωινή εφημερίδα, 26 Οκτωβρίου 1920).

Το βλέπουμε στον γερμανικό αφοπλισμό και στον πρωτοφανή πυρετό προετοιμασίας των «συμμαχικών και συναφών» δυνάμεων!

Η εβραϊκή χαρά για την περίφημη «Κοινωνία των Εθνών» της Γενεύης δεν ήταν φυσικά αβάσιμη. Διότι μόλις ο γενικός διευθυντής αυτού του ιδρύματος, ο Έρικ Ντράμοντ, έφτασε στη Γενεύη, έκανε αυτό που είναι αυτονόητο δεδομένης της χρηματικής δύναμης των Εβραίων σήμερα: πήγε σε ένα ακροατήριο με τον – μεγάλο ραβίνο Έρνεστ Γκίνσμπουργκερ. Στην ομιλία του, ο Ντράμοντ είπε ότι αυτός και οι συνεργάτες του «θα ενωθούν για την υπεράσπιση των Εβραίων και είχε απόλυτη εμπιστοσύνη ότι η Κοινωνία των Εθνών θα έκανε το καθήκον της (!) έναντι των Εβραίων. Ήλπιζε ότι όλοι οι Εβραίοι θα απολάμβαναν σύντομα όλα τα ανθρώπινα και πολιτικά δικαιώματα παντού. Από εδώ και στο εξής, οι Εβραίοι δεν θα προσέφευγαν μάταια στη δικαιοσύνη του λαού.» («Ο Ισραηλίτης» της 11ης Νοεμβρίου 1920, αρ. 45, πανομοιότυπο με την «Εβραϊκή Επιθεώρηση»).

Αυτή η υπόσχεση γίνεται ακόμη πιο κατανοητή όταν γνωρίζει κανείς ότι [όπως αναφέρεται στο «Ανανέωση της Γερμανίας» (Deutschlands Erneuerung)], οι Εβραίοι εκπροσωπούν όλες τις χώρες στα πιο σημαντικά τμήματα της περίφημης Κοινωνίας των Εθνών: Ο Πρόεδρος Πολ Χάιμανς είναι γιος ενός Γερμανοεβραίου, ο Δρ. Χάμελ (εκπρόσωπος της Ολλανδίας) ένας Εβραίος γεννημένος στη Γερμανία· διευθυντής του πολιτικού τμήματος είναι ο Εβραίος Πολ Γιόζεφ Μαντού (πρώην διερμηνέας στο «Ανώτατο Συμβούλιο»)· ο πρόεδρος του εμπορικού τμήματος είναι ο Εβραίος Λέοναρντ Χάας· η Γαλλία εκπροσωπείται από τον Αντρέ Βάις, η Ισπανία από τον κ. Φρήντριχ Στίγκμαν, ο Άγιος Δομίνικος από τον κ. Κούνχαρντ. Επιπλέον, οι Εβραίοι εξασφάλισαν το τμήμα που ήταν υπεύθυνο για τον «αγώνα» ενάντια στο εμπόριο λευκών σκλάβων. Αυτή ήταν η δουλειά τους για εκατοντάδες χρόνια. («Ανανέωση της Γερμανίας» Νο. 4, 1921).

Μια ξεδιάντροπη εβραϊκή δικτατορία επικρατούσε στη Ρωσία εδώ και χρόνια, υποστηριζόμενη από τη μαγιά ενός λαού, τυχοδιώκτες, εγκληματίες από όλο τον κόσμο. Αυτό το κράτος έχει χάσει εκατομμύρια από την πείνα και τις δολοφονίες· οι δυνάμεις του ρωσικού λαού σφαγιά-

στηκαν όπου μπορούσαν να κατακτηθούν ή να ζήσουν σαν μετανάστες σε ξένες χώρες. Κανένας εκπρόσωπος της εθνικής ρωσικότητας δεν ακούστηκε από την ανθρωπίνη Κοινωνία των Εθνών, για τα μέλη της οποίας η Τσαρική Αυτοκρατορία έκανε τις πιο βαριές θυσίες αίματος. Τώρα βρέθηκαν συνδικάτα με τον Τρότσκι-Μπρόνσταϊν και τον Γκριγκόρι Ζινόβιεφ (Οβσέι Άμπφελμαουμ) που μιλούν για ελευθερία και δικαιοσύνη! [βλέπε το γραπτό μου «Η πανούκλα στη Ρωσία!» (Pest in Rußland!)]

Όταν η Γερμανία διαμαρτυρήθηκε για την βίαιη απόσπαση της περιοχής Έιπεν - Μαλμεντύ, η δίκαιη «Κοινωνία των Εθνών» έκανε την κουφή. Ήταν απασχολημένη να φροντίζει για τον αφανισμό της γερμανικότητας στις περιοχές που είχαν αποσπαστεί. Όταν η Γερμανία κατέθετε τη μία διαμαρτυρία μετά την άλλη για τα μαύρα αίσχη στη Ρηνανία, οι ανθρωπιστές αδελφοί της στοάς της Γενεύης πίστευαν ότι οι βιασμοί Γερμανών γυναικών, κοριτσιών και αγοριών ήταν μέρος της σημερινής παγκόσμιας τάξης πραγμάτων.

Για τους Εβραίους, όμως, η αδελφική ένωση θέλει να «συσπειρωθεί για την άμυνα»: Η εβραϊκή ντροπή των ημερών μας!

Ο ένας σπουδαίος μετά τον άλλο ξεκινούσαν για την νέα Μέκκα του Ιουδαϊσμού. Ο Ναχούμ Σοκόλοβ και ο Λίο Μοτζκίν, ο Ίσραελ Ζάνγκουιλ και ο Λουσιέν Βολφ, όπως κι αν είαι τα ονόματά τους πήγαν στη Γενεύη. «Απαίτησαν» παρέμβαση κατά των «πογκρόμ» στην Ουκρανία και την Πολωνία, διασφαλίζοντας τα «δικαιώματα» τους σε όλες τις χώρες του κόσμου. Απαίτησαν να μην γίνει δεκτή η Φινλανδία στην Κοινωνία των Εθνών μέχρι να υπογράψει όλες τις ρήτρες για τις μειοψηφίες. Αυτό έγινε. Επιπλέον, η «Επιτροπή Εβραϊκών Αντιπροσωπειών στην Κοινωνία των Εθνών» ζήτησε εκδήλωση συμπαραράστασης από την πλευρά της Κοινωνίας των Εθνών και μεταφορά αυτής της έκκλησης στο Συμβούλιο της ίδιας. («Εβραϊκή Επιθεώρηση», 1920, αρ. 91/92).

Αυτή η επιτροπή, αποτελούμενη από 90 εκπροσώπους, εκπροσωπούσε – αν είναι πιστευτές οι σιωνιστικές διαβεβαιώσεις – 12 εκατομμύρια Εβραίους και είχε το καθήκον να προστατεύει τα συμφέροντα των Εβραίων όλου του κόσμου ενώπιον της Κοινωνίας των Εθνών. Η «Εβραϊκή Ηχώ» αναφέρεται στην επιτροπή (που ονομάζεται “Waad Haarazuth – Συμβούλιο της Εβραϊκής Κοινότητας”) σαν το «ανώτερο όργανο» του Ιουδαϊσμού, δηλαδή ένα είδος δικαστηρίου (Σανχεντρίν). Οι αντιπρόσωποί τους έχουν σταλεί από το Αμερικανικό Εβραϊκό Κογκρέσο, το Καναδικό Εβραϊκό Κογκρέσο, τη Συνέλευση των Εβραϊκών Κοινοτήτων της Βεσσαραβίας, το Εθνικό Εβραϊκό Συμβούλιο της Μπουκοβίνα, τη Συνέλευση των Εβραϊκών Κοινοτήτων της Κριμαίας, από τη Γεωργία, την Ένωση Κοινοτήτων, την Ένωση Ραβίνων, τους Σιωνιστές (Ιταλία), το Εβραϊκό Εθνικό Συμβούλιο (Λιθουανία) κ.λπ. Απεσταλμένοι από όλο τον κόσμο. Η επιτροπή των εβραϊκών αντιπροσωπειών έχει δεσμευτεί για την ακόλουθη αρχή: «Ο εβραϊκός λαός βλέπει στις αρχές της Κοινωνίας των Εθνών την πραγματοποίηση της αδελφοσύνης των λαών, την οποία διακήρυξε ο εβραϊκός προφητισμός (!) και ελπίζει ότι η Κοινωνία των Εθνών θα καταφέρει όλο και περισσότερο να εξαφανίσει τις συγκρούσεις μεταξύ των εθνών που είναι η πηγή της πτώσης της ανθρωπότητας και να απελευθερώσει τον

εβραϊκό λαό από την τρομερή του μοίρα.» («Εβραϊκή Ηχώ», αρ. 53 , 1920). Αυτά λέει ένα έθνος που ετοιμάζεται να διώξει τον αραβικό λαό από τη γη του και να τον χτυπήσει με τη βοήθεια άλλων στρατιωτών!

Η Εβραϊκή Επιτροπή ήταν φυσικά πολύ απασχολημένη στο Παρίσι και τη Γενεύη. Στο Λονδίνο, το Συμβούλιο των Αντιπροσώπων, υπό την προεδρία του Στιούαρτ Σάμιουελς (αδερφός του Χέρμπερτ Σάμιουελς), είχε ψηφίσει ψήφισμα με το οποίο ζητούσε από το Βρετανικό Υπουργείο Εξωτερικών βοήθεια στους διωκόμενους Εβραίους. Από την πλευρά της η κυβέρνηση επεσήμανε ότι αυτό ήταν στην αρμοδιότητα της Κοινωνίας των Εθνών. Επειδή όμως εκεί δεν είχε συσταθεί ακόμη σχετικό τμήμα, η Αγγλία ανέλαβε την προστασία των Εβραίων στην Πολωνία, που ήταν τελικά Πολωνοί πολίτες! Με τον ίδιο ακριβώς τρόπο κατάφερε να σταλούν όλες οι κατηγορίες για δίωξη των Εβραίων στον Άγγλο επίτροπο στη Βουδαπέστη και να του δοθεί εντολή να διεξαγάγει έρευνες. Τελικά, το Φόρεϊν Όφισ στάλθηκε για να ξεκινήσει επείγουσα δράση στην Κοινωνία των Εθνών για την παρακολούθηση των συνθηκών των μειονοτήτων! (δηλαδή των Εβραίων). («Εβραϊκή Επιθεώρηση», Νο. 76, 1920).

Φαίνεται ότι δεν είναι όλα τα μέλη της Κοινωνίας των Εθνών τέτοιου είδους όπως ο Άρθουρ Μπάλφουρ και ο Ρόμπερτ Σέσιλ, αφού ο κ. Ναχούμ Σοκόλοβ στο Παρίσι παραπονέθηκε στενοχωρημέ-νος στους φίλους του για «το γενικό αντιδραστικό κύμα που διατρέχει τον κόσμο σήμερα» και το ότι «οι απαιτήσεις για ανθρωπισμό δεν είναι ευνοϊκές για έναν μικρό λαό». Κάποιοι μάλιστα κατηγορήσαν τους Εβραίους για μπολσεβικισμό! Παρόλα αυτά, η διάθεση είναι λιγότερο αντισημιτική παρά αποπροσανατολισμένη στον Ιουδαϊσμό, αφού πολλοί κύριοι είχαν έρθει από την Αυστραλία, τη Νότια Αμερική κ.λπ. («Εβραϊκή Επιθεώρηση», Νο. 5, 1920).

Μπορούμε κάλλιστα να φανταστούμε ότι δεν ήταν εύκολο για πολλούς ανθρώπους από τις Νότιες Θάλασσες να υποταχθούν εύκολα στη μόχλευση των Εβραίων τραπεζιτών και ανδρών του χρηματιστηρίου. Αλλά όπως είδαμε, έγινε: Η Κοινωνία των Εθνών και ο Σιωνισμός (μαζί με όλες τις άλλες εβραϊκές οργανώσεις στον κόσμο) είχαν γίνει δίδυμα αδέρφια. Είναι η περίπτωση, όπως είχε δηλώσει κάποτε ο Μπάλφουρ δημόσια στο Λονδίνο: «Έχουμε ξεκινήσει έναν μεγάλο σκοπό – λέω εμείς: οι Εβραίοι και η Αγγλία. Είμαστε σύντροφοι σε αυτή την επιχείρηση. Κανένας δεν μπορεί να μην εμπιστεύεται τον άλλον. Είμαι σίγουρος ότι ούτε εσείς ούτε εμείς σας έχουμε κάποια δυσπιστία.» («Εβραϊκή Επιθεώρηση», 1920, Νο. 49. Η εβραϊκή εφημερίδα, σαν ένδειξη της συγκατάθεσής της, υπογράμμισε αυτά τα λόγια.)

Ακόμη και ο Πρόεδρος Γούντροου Ουίλσον προσεγγίστηκε για τη συχνά αποδεδειγμένη βοήθειά του. Υποσχέθηκε να κάνει ό,τι μπορούσε για τους Εβραίους της Πολωνίας. Αλλά αυτό δεν ήταν πλέον αρκετό για τους σιωνιστές ηγεμόνες. Προέκυψε μια τεράστια αγανάκτηση των «περισσότερο» απογοητευμένων, και η «Εβραϊκή Επιθεώρηση» τόνισε ότι πρέπει να δηλώσουν: «Οι Αμερικανοεβραίοι απαιτούν (!) ο Πρόεδρος και η κυβέρνηση να έχουν επίγνωση των ευθυνών τους. Απαιτούν (!) αμερικανική παρέμβαση στην Πολωνία».

Η «κυβέρνηση» της Πολωνίας έπρεπε να υποχωρήσει. Ο αντιπρόε-

δρος της κυβέρνησης Ιγκνάτσι Ντασίνσκι δήλωσε: «Είναι αδύνατο να ασκηθεί αντίστοιχη εξωτερική πολιτική· είναι αδύνατο να βρει κανείς χρηματοδοτική και οικονομική υποστήριξη στο εξωτερικό ενώ ταυτόχρονα ασκεί αντισημιτικές πολιτικές στο εσωτερικό. Ούτε η Αγγλία, ούτε η Αμερική, ούτε η Γαλλία θα μας βοηθήσουν σε βαθμό που είναι απαραίτητος για ένα νέο κρατικό σύστημα εάν οι Εβραίοι τυγχάνουν κακής μεταχείρισης.» («Εβραϊκή Επιθεώρηση», No. 90. 1920).¹⁸

Δεν ενδεικτικά είναι αυτά τα γεγονότα για την κατάσταση του κόσμου σήμερα;

Επομένως, δεν προκαλεί έκπληξη το γεγονός ότι όλες οι εβραϊκές αντιπροσωπείες αποφάσισαν να ιδρύσουν «ενώσεις για τη διάδοση της ιδέας της Κοινωνίας των Εθνών». Στόχος τους: «Η Προστασία και κατοχύρωση των δικαιωμάτων του εβραϊκού λαού.» («Εβραϊκή Επιθεώρηση», 1921, αρ. 7).

Ο Μπάλφουρ είπε κάποτε ότι η πιο αγαπημένη του επιθυμία ήταν να γίνει μια μέρα επίτιμος διδάκτορας στο Πανεπιστήμιο της Ιερουσαλήμ. Αυτή η φιλοδοξία κρατά τον έτερο Άγγλο πρόμαχο των Σιωνιστών, τον κύριο Ρόμπερτ Σέσιλ, σε εγρήγορση. Το αρχιραβινάτο της Αγγλίας έλαβε μια επιστολή υπογεγραμμένη από αυτόν τον λόρδο από την Ένωση της Κοινωνίας των Εθνών, η οποία απαριθμεί τα προηγούμενα επιτεύγματα (!) της Κοινωνίας των Εθνών και ζητά από το ραβίνο να τα φέρει υπόψη των εβραϊκών συναγωγών από τον άμβωνα. («Εβραϊκή Επιθεώρηση», 1921, No. 7).

Είναι ο ίδιος ο Σέσιλ που τόλμησε να αναφωνήσει σε μια μαζική συγκέντρωση στο Βασιλικό Μέγαρο μουσικής του Αλβέρτου (με πρόεδρο τον Λόρδο Ρότσιλντ): Όταν αργότερα θα γραφτεί η ιστορία του πολέμου κάποτε από έναν αντικειμενικό ιστορικό, τα ακόλουθα δύο γεγονότα θα αναγνωριστούν σαν τα κύρια αποτελέσματά του: η αποκατάσταση της εβραϊκής πατρίδας στην Παλαιστίνη και η ίδρυση της Κοινωνίας των Εθνών.» («Εβραϊκή Επιθεώρηση », αρ. 49, 1920).

Αντιγερμανικές παραλείψεις, Σιωνισμός και Μπολσεβικισμός

Παρά την σαφή αντιγερμανική στάση των σιωνιστών, οι ομιλίες τους στα επίσημα συνέδρια εξακολουθούν να έχουν μια περιοριστική στάση ως προς τη μορφή έκφρασης. Σε αυτό το θέμα μόνο μερικοί σιωνιστές έφεραν αποτελέσματα.

18. Ενδιαφέρον παρουσιάζει και το παρακάτω τηλεγράφημα από τη Νέα Υόρκη: Η τοπική «Επιτροπή για τα Δικαιώματα των Θρησκευτικών Μειονοτήτων», με επικεφαλής άνδρες όπως ο Τσαρλς Έβανς Χιουζ, ο Ρόμπερτ Λάνζινγκ, ο Ουίλιαμ Χάουαρντ Ταφτ, ο Λούις Μάρσαλ και ο Χένρι Μόργκενταου, έγραψε μια ευχαριστήρια επιστολή στον Πολωνό Πρόεδρο στην Ουάσινγκτον, Καζιμιέρζ Λουμπομίρσκι, με αφορμή την έγκριση του νέου πολωνικού συντάγματος. Η Επιτροπή εκφράζει την προσδοκία ότι η πολωνική κυβέρνηση θα εφαρμόσει σοβαρά και παντού στην πράξη τις διατάξεις του Συντάγματος που υπόσχονται στις θρησκευτικές μειονότητες πλήρη ισότητα και ελευθερία ανάπτυξης. («Ο Ισραηλίτης» No 29).

Το 1918 ο Όττο Έμπερχαρντ έγραψε σε μια σειρά φυλλαδίων «Η ζωή των λαών στην Παλαιστίνη»: «Η βάση της προσπάθειας ανανέωσης διευρύνεται μέρα με τη μέρα. Και τώρα ο πόλεμος άνοιξε ένα νέο όργανο για το εβραϊκό κίνημα στον κόσμο και το προώθησε με ένα απρόβλεπτο, ακούραστο βηματισμό... Ο μεγάλος πόλεμος δημιούργησε νέες προοπτικές για εθνικά σκεπτόμενους Εβραίους.» «Είναι χαρακτηριστικό του Σιωνισμού ότι μπορεί να φτάσει τον στόχο του κάτω από τις πιο διαφορετικές πολιτικές συνθήκες.» (Η ιδέα της Σιών ως παγκόσμια ιδέα.) Η παλιά αλήθεια, λοιπόν, ότι οι Χριστιανοί πολεμούν και ο Εβραίος φτιάχνει τη μουσική για αυτόν τον πόλεμο.

Και όταν θριάμβευσε η Αντάντ, η επίσημη «Εβραϊκή Επιθεώρηση» δήλωσε ότι η «ειρήνη» που ταπείνωσε τόσο τη Γερμανία ήταν ένα επίτευγμα για τους Εβραίους. Είπε ότι ο Σιωνισμός κράτησε ζωντανή την εθνική ιδέα και ήξερε πώς να «προετοιμάσει, με χρόνια στοχευμένης (!) δουλειάς, τις επιτυχίες που επέτρεψε να καρπωθούν η εξέλιξη (!) του πολέμου». (1920, Νο. 7). Και αλλού έλεγε: «Δεν βιώνουμε τώρα την πιο υπέροχη στιγμή στην εβραϊκή ιστορία; Δεν βρισκόμαστε αντιμέτωποι με δυνατότητες τόσο μεγάλες, τόσο τολμηρές, που ούτε οι πιο πιστοί από εμάς δεν θα μπορούσαν να φανταστούν;» (1920, Νο. 61).

Με αφορμή τη συζήτηση ενός άρθρου στην εφημερίδα «Καθημερινή του Βερολίνου» (Berliner Tageblatt) στο οποίο ισχυριζόταν πολύ προσεκτικά και ευγενικά ότι οι κύριοι κυβερνώντες στα κράτη της Αντάντ δύσκολα θα μπορούσαν να λύσουν την παγκόσμια σύγχυση, η «Εβραϊκή Επιθεώρηση» έλεγε: «Σε προσωπικό μήνυμα, αρνούνται στους Γούντροου Ουίλσον, Λόιντ Τζορτζ και Ζωρζ Κλεμανσώ τη δυνατότητα να χτίσουν έναν νέο κόσμο. Ίσως (!) να έχουν δίκιο: η Γερμανία όμως έχει δώσει αρκετές αποδείξεις ότι ήταν ικανή να καταστρέψει έναν κόσμο εκ θεμελίων.» (1920, N. 19).

«Αυτός (ο Πάουλ Νάθαν) κατάφερε να εκμεταλλευτεί τη σφαγή των άτυχων Εβραίων της Ουκρανίας για μια υποδαύλιση κατά της Αντάντ (Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ: αυτή η κατηγορία εναντίον ενός συγγραφέα της «Καθημερινής του Βερολίνου» είναι απίθανη) και για τη γερμανική εθνική πολιτική. Με αυτόν τον τρόπο, απέδειξε για άλλη μια φορά ότι δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι θεωρείται Εβραίος πολιτικός. Ο εβραϊκός λαός πρέπει να αρνηθεί (!!) να χρησιμοποιηθεί σαν υποχείριο ξένων εθνικών (!) στόχων. Το μόνο που προκύπτει από το αίμα των Ουκρανών Εβραίων είναι ότι πρέπει να διασφαλιστεί το μέλλον του εβραϊκού λαού, αλλά όχι (!) ότι η Αντάντ στη Γερμανία ακολουθεί λάθος πολιτική.» (1920, αρ. 14).

Πραγματικά δεν μπορείς να ζητήσεις κάτι περισσότερο από αυτό.

Και με ωμή συνέπεια προκύπτει από τις παραπάνω παραδοχές, ότι η εθνική-εβραϊκή εφημερίδα υπερασπίζεται όλους τους κακούς άνδρες που παρέλασαν ή βαδίζουν ακόμη επικεφαλής των στρατευμάτων του χάους στη Γερμανία. Δεν τους κατηγορεί αλλά τους δίνει τους καλύτερους επαίνους.

Ο ήρωας Τόλερ στην εφημερίδα, φημίζεται σε μακροσκελή άρθρα για την «Μεταμόρφωσή» του, στην οποία, μετά από λίγα πέρα δώθε, προσβάλλει τη γερμανικότητα. Οι πιο ντροπιαστικές αναμνήσεις για κάθε Γερμανό θα είναι πάντα συνδεδεμένες με το όνομα του Κουρτ Άισνερ.

Αλλά η επαίνεσή του για την Αντάντ, η αδελφικότητά του με Φρίντριχ Βίλχελμ Φέρστερ (επίσης αγαπημένος των Εβραίων), η παραποίηση εκ μέρους του διπλωματικών εγγράφων για να φέρει τη Γερμανία σε δύσκολη θέση, όλα αυτά δεν εμποδίζουν την «Εβραϊκή Επιθεώρηση» να μιλήσει για «δόλια μέσα υποκίνησης αναταραχών κατά του Κουρτ Άισνερ».

Γενικά, το κόμμα του Άισνερ στην εκτίμηση των Παν-Εβραϊστών (πίσω από τους οποίους βρίσκονταν οι δισεκατομμυριούχοι Ρότσιλντ, Βάρμπουργκ, οι αγγλικοί κύκλοι των αστών και οι καπιταλιστικοί κύκλοι) βρισκόταν σε καλύτερο δρόμο. Αφού δηλώθηκε, ότι στην πραγματικότητα «με μεγάλη διαφορά η πλειοψηφία των Γερμανών Εβραίων ήταν προηγούμενως οπαδοί των Δημοκρατικών», οι αντιδραστικές και οι αντισημιτικές τάσεις ήταν πλέον αισθητές και εκεί. Το Μαρξιστικό Σοσιαλιστικό Κόμμα δεν ήταν και πολύ καλύτερο. Στη συνέχεια λέει: «Ακόμη και η Ανεξάρτητη Σοσιαλδημο-κρατία δεν είναι απαλλαγμένη από αντισημιτικές επιρροές, ακόμα κι αν αυτό εκφράζεται μόνο περιστασιακά σε δηλώσεις μεμονωμένων μελών. Ωστόσο, πρέπει να αναγνωριστεί ότι έχει δείξει επανειλημμένα τη σχετικά μεγαλύτερη κατανόηση σε θέματα που μας ενδιαφέρουν» (1920, Νο. 35).

Η απόλυτη δέσμευση του Ανεξάρτητου Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος στη μάστιγα των Εβραίων της Ανατολής, η οποία κατέστησε αναγκαία τη μετανάστευση των Γερμανών εργατών (την οποία ακόμη και ο δημοκρατικός υπουργός Εσωτερικών, Έριχ Κοχ, έπρεπε να δηλώσει), συνάντησε ευνοϊκή έγκριση.

Ο Έριχ Μούχσαμ, ο οποίος, ως γνωστόν, βρήκε τη συνθήκη των Βερσαλλιών πολύ επιεική σαν τιμωρία για την ενοχή που θα επωμιζόταν ο γερμανικός λαός, δέχεται μιάμιση στήλη λατρείας. «Μια καθαρή ιδανική πεποίθηση» είναι ο χαρακτηρισμός «ενός ανθρώπου σαν τον Έριχ Μούχσαμ». Η «καμιά εξύμνηση» τον εμπνέει. Η «Εβραϊκή Επιθεώρηση» έχει μόνο ένα πράγμα να επικρίνει σ' αυτόν: «Ο Μούχσαμ δεν μπορεί να δει ότι υπάρχει ένας εβραϊκός λαός που διψά για σωτηρία» (1920, Νο. 88). Και εκεί η σιωνιστική εφημερίδα κάνει «λάθος» γιατί η 9η Νοεμβρίου 1918 ήταν η «λύτρωση», δηλαδή η κατάρρευση του γερμανικού κράτους.

Ένας ξεχωριστός εχθρός της Γερμανίας είναι ο κύριος Όσκαρ Κον και μόνο γι' αυτόν τον λόγο αξίζει να θεωρηθεί σαν άκρως πολύτιμος από την πλευρά του Ισραήλ. Όπως είναι γνωστό, αυτός είναι ένας από εκείνους τους άτυχους άνδρες στα χέρια των οποίων βρισκόταν η διεύθυνση του έργου υπονόμευσης κατά τη διάρκεια του παγκόσμιου πολέμου. Σύμφωνα με την επίσημη έκθεση της 2ης Ερευνητικής Επιτροπής (σελίδα 721), ο αυθάδης Εβραίος δήλωσε: «Χρειάζεται εξήγηση και αιτιολόγηση ότι δέχτηκα με χαρά (!) τα κεφάλαια που διέθεσαν Ρώσοι (;) κομματικοί φίλοι μέσω του συντρόφου Γίοφε για τους σκοπούς της γερμανικής επανάστασης;». Αυτός ο άνθρωπος δεν είναι στη φυλακή, αλλά στο Ράιχσταγκ του γερμανικού λαού! Οι προσπάθειές του να κάνει τον Γερμανό εργάτη χωρίς ρίζες, χωρίς σπίτι, χωρίς πατρίδα, συνάντησαν τις αντιγερμανικές προσπάθειες και είναι έργο για την εβραϊκή παγκόσμια κυριαρχία. Δεν είναι λοιπόν περίεργο που η εθνικιστική εβραϊκή «Εβραϊκή Επιθεώρηση» μιλά για το «καλό όνομα»

του «άξιου ανθρώπου». (1920, No. 39).

Επισήμως, ο Όσκαρ Κον δεν ανήκει στη Σιωνιστική Ένωση. Παρόλα αυτά, ήταν παρών στο Παγκόσμιο Συνέδριο των Σιωνιστών, που έγινε στο Κάρλσμπατ τον Σεπτέμβριο του 1921 μετά από οκτώ χρόνια διακοπής! Σε ένα ανταποκριτή της «Εφημερίδα της Βιεννέζικης Δευτέρας» (Wiener Montagzeitung) ότι οι εβραϊκοί σοσιαλιστικοί κύκλοι έπρεπε να αγωνιστούν για να ενωθούν με τους εβραϊκούς αστικούς κύκλους! Η όλη πορεία του συνεδρίου του άφησε ανεξίτηλα βαθιά εντύπωση.

Αν μπροστά σε αυτά τα δεδομένα δεν ανοίξουν τα μάτια μας για τους στόχους της «σκοπίμης», «προσχεδιασμένης» εβραϊκής πολιτικής (όπως χαρακτηρίζεται από την «Εβραϊκή Επιθεώρηση»), δεν υπάρχει πια βοήθεια.

Αλλά εδώ φτάσαμε σε ένα σημείο που δεν πρέπει να αγνοηθεί, ακόμη κι αν γενικά επηρεάζει το εβραϊκό ζήτημα: τη συνεργασία των Εβραίων τραπεζιτών και χρηματιστών με την εβραϊκή παγκόσμια επανάσταση.

Η αναγνώριση αυτού του γεγονότος, που προηγουμένως είχε επιβεβαιωθεί και τεκμηριωθεί ανεπιτυχώς από έξυπνους ανθρώπους, αρχίζει σταδιακά να βρίσκει το δρόμο της σε πολλά μυαλά που μέχρι τότε είχαν μολυνθεί από τον παγκόσμιο εβραϊκό Τύπο. Γνωρίζουμε ότι ο Τρότσκι-Μπρονστάιν και ο Ζινόβιεφ-Άμπφελμαουμ πήγαν στην Αγία Πετρούπολη με μερικές εκατοντάδες συντρόφους, βαριά φορτωμένους με χρήματα από τους Εβραίους της Νέας Υόρκης, ότι ο Καρλ Ραντέκ Ζόμπελσον χάρη στους «Γερμανούς» Εβραίους και και εκατομμυριούχους με τη βοήθεια ενός εκπροσώπου της «Εφημερίδας της Φρανκφούρτης» (Frankfurter Zeitung) (την οποία ο ίδιος ο Ραντέκ χλεύαζε πρόσφατα στην μπολσεβίκικη «Πράβντα»), ταξίδεψε από την Ελβετία μέσω της Γερμανίας στην «πατρίδα» τους· είδαμε ότι οι δήθεν αντικαπιταλιστές απεσταλμένοι της παγκόσμιας επανάστασης επευφημούνταν σαν μεσσίες από τα περιοδικά των Εβραίων τραπεζιτών και χρηματιστών¹⁹. Γνωρίζουμε ότι το ίδιο συνέβαινε και στα κράτη της Αντάντ, ιδιαίτερα στην Αμερική, το γεγονός ήταν²⁰ ότι βλέπαμε καθημερινά Εβραίους «ηγέτες των εργατών» σε έκσταση μπροστά στα μεγάλα ονόματα της τραπεζικής χρηματοδότησης (π.χ. του Ράθναου και του «εργατικού Τύπου») κ.λπ.

Τα δύο χαρακτηριστικά του Ιουδαϊσμού σε σύγκριση με όλους τους άλλους λαούς είναι η προσπάθεια για αποσύνθεση και η δίψα για εκμετάλλευση που ενσαρκώνονται στον επαναστάτη και στον Εβραίο τραπεζίτη. Απλώς ακολουθούν το ένστικτο τους εδώ και χιλιετίες όταν συγκεντρώνονται για να συνεργαστούν.

Τώρα τι έγινε με τον Σιωνισμό συγκεκριμένα, είδαμε ότι ο σιωνισμός

19. Μέχρι τις 4 Δεκεμβρίου 1921 – δηλαδή, αφού το δολοφονικό σύνταγμα είχε ήδη αναγνωρισθεί ως τέτοιο – η «Καθημερινή του Βερολίνου» τόλμησε να μιλήσει αρκετά «ακίνδυνα» για την «μεγάλη και ισχυρή θέληση» του Τρότσκι και να αποκαλέσει τον Ράντεκ – στον οποίο οι Γερμανοί οφείλουν το χάος των Χριστουγέννων του 1918 στο Βερολίνο – «πνεύμα της Οδύσσειας που παλεύει με όλες τις πολιτικές τάσεις του κόσμου!» Η «Εφημερίδα της Φρανκφούρτης», από την πλευρά της, έφερε σχεδόν καθημερινά ενθουσιώδη ρεπορτάζ από τη Σοβιετική Ρωσία.

20. Ο «Διεθνής Εβραϊσμός» μας δίνει λεπτομερείς πληροφορίες σχετικά με αυτό. Αναφέρομαι επίσης στα γραπτά μου «Τα Ίχνη των Εβραίων στο Διάβα των Αιώνων» (Die Spur des Juden im Wandel der Zeiten), «Οι Νεκροθάφτες της Ρωσίας» (Totengräber Rußlands), Γερμανική εκδοτική εταιρεία, Μόναχο και το «Το Έγκλημα του Μασωνισμού» (Das Verbrechen der Freimaurerei) Εκδόσεις Λήμαν, Μόναχο.

της μπολσεβικο-εβραϊκής Μόσχας μιλούσε για ένα γεγονός και ότι ο Ναχούμ Σοκόλοβ στο ετήσιο συνέδριο του 1920, τόνισε τη διαβεβαίωση «της μεγάλης οργάνωσης των εργατών». Μερικές ακόμη αχτίδες φωτός.

Ο Ντέιβις Τριτς, αυτός ο σεβάσμιος επικεφαλής του εθνικού Εβραϊσμού, θαυμάζει την εβραιομπολσεβίκικη επανάσταση και βρίσκει εκεί «μια ακατανίκητη πνευματική δύναμη που θα ήταν ακόμη πιο εμφανής αν η ριζωμένη προκατάληψη του πλήθους δεν εμπόδιζε τον Εβραίο από την ελεύθερη πολιτική δραστηριότητα». («Παλαιστίνη και Εβραίοι», σελ. 37).

Έτσι το 90% των κομισάριων εβραϊκού αίματος, που έδιναν στον εαυτό τους ψεύτικα ονόματα, με μυστηριώδη χρήματα, εισέβαλαν στα εργατικά συμβούλια της Ρωσίας με την πιο αιματηρή τέχνη υποκίνησης και δημαγωγίας, κατέστρεψαν τα πάντα, έβαζαν καθημερινά την μία τάξη ενάντια στην άλλη, αυτό το 90% δεν ήταν ακόμα αρκετό για τον κύριο Τριτς. Και προσθέτει περιφρονητικά: «Ακόμη και οι Εβραίοι που βλέπουμε στην κεφαλή της νέας κυβέρνησης (στη Ρωσία) σίγουρα δεν έχουν βοηθηθεί από τον Ιουδαϊσμό τους, αλλά μάλλον έχουν επηρεαστεί αρνητικά. Πολλοί από αυτούς ακολούθησαν το κάλεσμα που τους έγινε με σοβαρούς ενδοιασμούς.» Λοιπόν, όποιος γνωρίζει την κατάσταση ξέρει ότι κανείς δεν κάλεσε τον κ. Μπρόνσταϊν (Τρότσκι), τον Απφελμπάουμ (Ζινόβιεφ) και τους συντρόφους τους.

Και επειδή ο Ιουδαϊσμός γνωρίζει ότι ο Μπολσεβικισμός – που ενεργοποιείται με τα εβραϊκά χρήματα μέσα σε ένα λαό που ζει σε δύσκολες συνθήκες και είναι τόσο δεμένος με τους Εβραίους – δεν είναι τίποτα άλλο παρά ένα μέσο ληστείας των καλύτερων πνευματικών τους ηγετών από τους ξένους λαούς, επομένως ολόκληρος ο εβραϊκός Τύπος προστατεύει τους Μπολσεβίκους από τον «γερμανικό σωβινισμό».

Έτσι σκέφτεται το Σιωνιστικό Κόμμα, έτσι σκέφτεται ο Ντέιβις Τριτς και έτσι πιστεύει και η επίσημη «Εβραϊκή Επιθεώρηση».

Γι' αυτό μπορεί ένας Μαξ Κόεν-Ρόις να είναι απόλυτος διεθνιστής σοσιαλιστής της γερμανικής πλειοψηφίας και όμως να γράφει ένα βιβλίο για τον εθνικο-εβραϊκό σιωνισμό. Στο Ράιχσταγκ τάχθηκε κατά του γερμανικού εθνικισμού, και στο σπίτι έγραψε: «Μακροπρόθεσμα, δεν μπορεί να αρκεί η εθνική αυτοπεποίθηση των Εβραίων να είναι παντού μειονότητα και σε κάθε βήμα να έρχονται αντιμέτωποι με το ζήτημα της αφομοίωσης.» Ο σύντροφος Κόεν τονίζει περαιτέρω την «ανάγκη για μια εθνική ανανέωση του Ιουδαϊσμού» και ξετρελαίνεται με «έναν λαό ενός πολύ ιδιαίτερου είδους με έντονο εθνικό-εβραϊκό αίσθημα». (Η πολιτική σημασία του Σιωνισμού. Βερολίνο 1918. σελ. 6, 7, 8).

Σε μια σύνοδο του 16ου Συνεδρίου των Αντιπροσώπων των Σιωνιστών στη Γερμανία, ένας ομιλητής είχε παραδεχτεί κατά λάθος ότι οι Εβραίοι της Ανατολής ήταν σχεδόν όλοι τους μπολσεβίκοι.

Λοιπόν, κάθε Γερμανός σήμερα πρέπει να το ξέρει αυτό· για αυτό το λόγο το κλείσιμο των συνόρων σε αυτήν την απειλή έχει καταστεί εθνική επιταγή. Και για αυτό το λόγο το κόμμα του Όσκαρ Κον αντιτίθεται – φυσικά κατά του κλεισίματος – για αυτό το λόγο όλοι οι Εβραίοι στη Γερμανία προσπαθούν να πάρουν τους «ομόθρησκους» από τους απογοητευμένους.

Το γεγονός ότι ολόκληρος ο Μπολσεβικισμός βρίσκεται υπό την ηγε-

σία των Εβραίων το παραδέχεται αρκετά αμερόληπτα η – φυσικά καλά ενημερωμένη – «Εβραϊκή Επιθεώρηση». Κατηγορεί έναν δημοσιογράφο για τις συνθήκες της Ρωσίας που επιτέθηκε στον μπολσεβικισμό επειδή δεν έκρινε απαραίτητο «να δείξει τι φρίκη σημαίνει η ήττα του μπολσεβικισμού για τον εβραϊκό πληθυσμό της Ρωσίας». (1920, αρ. 14).

Στον εβραϊκό σοσιαλεπαναστάτη «Η Φωνή της Ρωσίας» (Golos Rossiji) που δημοσιεύεται στη ρωσική γλώσσα στο Βερολίν, ο Εβραίος Σάλομ Ας έγραψε μεταξύ άλλων: «Η φωτιά του αντισημιτισμού καίει όσο ποτέ άλλοτε και με την παραμικρή παραπάτηση της δύναμης των Μπολσεβίκων ολόκληρος ο εβραϊκός λαός θα θυσιαστεί στο ρωσικό βωμό... Όλοι (!) οι Εβραίοι της Ρωσίας θεωρούν ότι θα ήταν η μεγαλύτερη συμφορά αν η εξουσία περνούσε σε άλλα χέρια. Αυτή είναι η άποψη των Εβραίων εμπόρων, συναδέλφων (δημοκρατών) κ.λπ.» (7 Ιουνίου 1922).

Ο ρωσικός πολιτισμός, ο ρωσικός λαός και η μοίρα τους θα πρέπει επομένως να ρυθμίζονται από την άποψη αν είναι καλά για τους Εβραίους να ζουν σε τέτοιες ή άλλες συνθήκες. Όπως είπε ξεκάθαρα νωρίτερα ο Λίχτχαϊμ: Ένα κράτος που δεν σκέφτεται έτσι δεν έχει δικαίωμα ύπαρξης...

Ο Βολταίρος είπε για τους Εβραίους ότι «έρπουν στις αντιξοότητες και είναι θρασείς στην ευημερία». Αυτό ισχύει απόλυτα και σήμερα. Ο Ιουδαϊσμός έχει παραμείνει πιστός στον εαυτό του για πάνω από 2.500 χρόνια.

Διασκεδαστικό είναι επίσης να παρακολουθείς τον ορθόδοξο τύπο, ο οποίος κινητοποιεί τον παράδεισο και την κόλαση για να παρουσιάσει τον μπολσεβικισμό σαν ένα φαινόμενο στο οποίο ο Ιουδαϊσμός είναι εντελώς αμέτοχος. Την εποχή που ο διαβόητος Άντολφ Γιόφε εμφανιζόταν σαν «διαπραγματευτής της ειρήνης» μεταξύ της Πολωνίας και της «Ρωσίας», η εφημερίδα «Ο Ισραηλίτης» (Der Israelit) μετέφερε αλληλογραφία που φυσικά τόνιζε ότι «τόσο ο Γιόφε όσο και οι Εβραίοι συνεργάτες του ήταν εντελώς αποξενωμένοι από την εβραϊκή ζωή». Οι «μικρότεροι Εβραίοι αξιωματούχοι της αντιπροσωπείας» έλεγε μάλιστα ότι είχαν μια «πολύ άσχημη, αφομοιωτική-δουλική φυσιογνωμία». Και συνέχιζε: «Έδειξε ο Γιόφε έστω και μια σπίθα εβραϊσμού σε όλη τη διάρκεια των διαπραγματεύσεων; Θα ήταν αφελές να το περιμένουμε. Μόνο όσοι είναι ελάχιστα ενημερωμένοι για τη φύση του ρωσικού κομμουνισμού και δεν έχουν ιδέα για τις εσωτερικές λειτουργίες της σοβιετικής γραφειοκρατίας μπορούν να τρέφουν ψευδαισθήσεις σχετικά με αυτό».

Έτσι έγραφε η εφημερίδα «Ο Ισραηλίτης» στις 23 Δεκεμβρίου 1920 (No. 51). Τότε ολοκληρώθηκε η «ειρήνη» μεταξύ Πολωνίας και «Ρωσίας». Και κοιτάξτε εδώ: Όπως ακριβώς οι «μεγάλες δημοκρατίες της Δύσης» φροντίζουν τον ευσεβή εβραϊκό λαό παντού, έτσι και ο μη Εβραίος Γιόφε, που φέρεται ότι «δεν το σκέφτηκε» να δουλέψει για τους Ισραηλίτες, ανάγκασε τους Πολωνούς να αναγνωρίσουν την εβραϊκή ρήτρα. Και ο ίδιος ο «Ο Ισραηλίτης» είναι αυτός που μας μεταφέρει αυτή την είδηση! (1921, No. 13) «Εδώ είναι το σημείο», λέει, «όπου σταματά ο Εβραίος αναγνώστης, εκεί το εβραϊκό ενδιαφέρον του για το θέμα αρχίζει να ανακατεύεται...»

Οι άνθρωποι που είναι «πολύ ελάχιστα ενημερωμένοι για τον χαρακτήρα του ρωσικού κομμουνισμού» είχαν για μια φορά δίκιο: οι «εκλεκτοί» καταλάβαιναν ο ένας τον άλλον χωρίς λόγια...

Στις αρχές του 1920, ο Καΐμ Βάιζμαν επισκέφτηκε την Ιερουσαλήμ. Σε μια ομιλία που έδωσε εκεί για την «ομορφιά της εβραϊκής Αναγέννησης», έκανε μια παραδοχή που μαρτυρεί τον υψηλότερο βαθμό αλαζονείας, αλλά και το γεγονός ότι υπήρχε εβραϊκή κυριαρχία και στην Αγγλία. Είπε επί λέξει: «Πετύχαμε τη διακήρυξη (του Μπάλφουρ) όχι με θαύματα, αλλά με επίμονη προπαγάνδα, με αδιάκοπες επιδείξεις της δύναμης (δηλαδή, του χρηματιστηρίου! Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ) του λαού μας. Είπαμε στους αρμόδιους: **“Θα πάμε στην Παλαιστίνη είτε το θέλετε είτε όχι. Μπορείτε να επισπεύσετε ή να καθυστερήσετε τον ερχομό μας, αλλά καλύτερα να μας βοηθήσετε, διαφορετικά η εποικοδομητική μας δύναμη θα μετατραπεί σε καταστροφική που θα ζυμώσει ολόκληρο τον κόσμο (!).”**» («Εβραϊκή Επιθεώρηση», 1920, Νο. 4).

Ο έμπιστος των Ρότσιλντ, Βάρμπουργκ, Σιφ κ.λπ. μπορούσε έτσι να απειλήσει τη βρετανική κυβέρνηση με παγκόσμια επανάσταση, καθώς είχε ήδη δείξει τις πρώτες αιματηρές συνέπειες στη Ρωσία!

Αυτό απαιτούσε μια στενή σύνδεση μεταξύ του Σιωνισμού και του Εργατικού Κόμματος. Αυτή η σύνδεση δημιουργήθηκε από το «Poale-Zion»²¹, την εβραϊκή σοσιαλιστική ομάδα μέσα στον Παγκόσμιο Σιωνιστικό Οργανισμό.

Το «Poale-Zion» είχε στείλει ένα εκτενές υπόμνημα στο Βρετανικό Εργατικό Κόμμα, στο οποίο έγραφε ότι η μεγαλοψυχία των εργατών και μόνο θα μπορούσε να σταθεί ενάντια στη δίωξη των φτωχών Εβραίων: «Σε όλο τον κόσμο έχουμε μόνο (!) το οργανωμένο εργατικό δυναμικό με το οποίο μπορούμε να παρουσιάσουμε τις ανάγκες μας και τις διαμαρτυρίες μας για τις σκληρές αδικίες που μας έχουν γίνει.» Ολόκληρο το μνημόνιο συνεχίζεται με αυτό το συκοφαντικό ύφος. Στις 20 Απριλίου 1920, το Εργατικό Κόμμα αποφάσισε να στηρίξει τις σιωνιστικές απαιτήσεις. («Εβραϊκή Επιθεώρηση», 1920, Νο. 26) Στο διεθνές συνέδριο αυτού του κόμματος στο Σκάρμπορω το «Poale-Zion» εκπροσωπήθηκε από τρεις βουλευτές, οι οποίοι εισήγαγαν ένα επείγον ψήφισμα σχετικά με τη μετανάστευση στην Παλαιστίνη. («Εβραϊκή Επιθεώρηση», 1920, Νο. 43).

Στο ετήσιο συνέδριο του Εργατικού Κόμματος το 1921, ο Εβραίος «σοσιαλιστής» Μόσε Σέρτοκ δήλωσε ωμά: «Μία από τις υποχρεώσεις (!) του Εργατικού Κόμματος είναι να παρακολουθεί αν η Παλαιστίνη θα γίνει μόνο το νέο κέντρο αποικιακής εκμετάλλευσης ή αν θα γίνει ένα νέο εργατικό κέντρο εθνικής και κοινωνικής αναβίωσης για εκατομμύρια Εβραίους, που είναι χωρίς πατρίδα. Το εβραϊκό κίνημα αποικιοποίησης στην Παλαιστίνη δεν έχει καμία σχέση με την αποικιακή πολιτική. Δεν αναζητούμε μια νέα αποικία στην Παλαιστίνη για πατρίδα μας, αλλά μια πατρίδα για τις διάσπαρτες αποικίες μας. Δεν θέλουμε να βρούμε εκεί πρώτες ύλες για τη βιομηχανία μας, ούτε αγορά για τους κατασκευαστές

21. Το Poale Zion ήταν ένα κίνημα μαρξιστών-σιωνιστών Εβραίων (Εβραϊκό Σοσιαλδημοκρατικό Εργατικό Κόμμα), που ιδρύθηκε σε διάφορες πόλεις της Πολωνίας, της Ευρώπης και της Ρωσικής Αυτοκρατορίας περίπου στις αρχές του 20ου αιώνα.

μας, αλλά νέες πηγές εργασίας και μια νέα οικονομική ζωή για τον εβραϊκό λαό». Τότε ο κ. Μόσε Σέρτοκ ισχυρίστηκε ότι ο Σιωνισμός δεν ήταν σε αντίθεση με τους Άραβες εργάτες και αγρότες! («Εβραϊκή Επιθεώρηση», 1921, Νο. 55). Όλα αυτά συνέβαιναν την ίδια στιγμή που δίνονταν μεγάλα μονοπώλια σε μεγάλους Εβραίους επιχειρηματίες (από τη Σιωνιστική Ομοσπονδία) και γινόταν μόνο λόγος για το πώς θα συμμορφωθούν όλοι οι Άραβες!

Λίγο αργότερα, όταν ακόμη και η αδίστακτη δολοφονική κυβέρνηση της Μόσχας, χάρη στον λιμό που προκλήθηκε από την ανικανότητά της, άρχισε να παραπαίει και ο εβραϊκός παγκόσμιος Τύπος (που μέχρι τότε δεν ήξερε τίποτα για την πείνα του ρωσικού λαού) έκανε μεγάλη φασαρία για την ανάγκη να βοηθηθεί η «φτωχή Ρωσία», και δεν έλειψε ούτε το Poale-Zion. Απευθύνθηκε στους εργάτες όλων των χωρών του κόσμου με ένα μανιφέστο να σπεύσουν να βοηθήσουν τη Σοβιετική Ρωσία, τη «μάννα της ελευθερίας και το φρούριο της προλεταριακής χειραφέτησης». Η έκκληση ολοκληρώθηκε με τα ακόλουθα λόγια: «Οι εργάτες δεν θα ξεχάσουν ποτέ τι οφείλουν στη Ρωσία και οι Εβραίοι εργάτες δεν θα ξεχάσουν ποτέ ότι η ελευθερία και η ζωή εκατομμυρίων Εβραίων εργατών είναι στενά συνδεδεμένη με τη μοίρα της Ρωσίας.» Αυτό το είχε αναφέρει ο «κομμουνιστής» της Στουτγκάρδης (1921, Νο. 189) από τη Μόσχα (!)²².

Δύο εβδομάδες αργότερα το «Poale-Zion» κάθισε με τους καπιταλιστές Σιωνιστές στο Παγκόσμιο Σιωνιστικό Συνέδριο στο Κάρλσμπατ (όπου υποτίθεται ότι θα προήδρευε ο λόρδος Ρότσιλντ αλλά αποτράπηκε). Ο μηχανικός Σλόμο Καπλάνσκι, ο εκπρόσωπος του «Poale-Zion», εξελέγη Αντιπρόεδρος αυτού του Συνεδρίου!

Το Κάρλσμπατ είχε γίνει εβραϊκή πόλη κατά τις ημέρες του συνεδρίου. Παντού κυμάτιζε η γαλανόλευκη σημαία της Σιών, οι νέες αφίξεις χαιρετίστηκαν από εβραϊκές ομάδες στο σιδηροδρομικό σταθμό, είχαν εκδοθεί ακόμη και εβραϊκά γραμματόσημα για την περίπτωση! Ενώ οι πρόεδροι της οργάνωσης (Βάιζμαν, Σοκόλοβ κ.λπ.) συνεργάζονταν με τραπεζίτες και χρηματιστές που είχαν επιρροή και σημαντική οικονομική και πολιτική δύναμη, ο κύριος Σλόμο Καπλάνσκι, ο εκπρόσωπος του «Poale-Zion», τόνισε τη βοήθεια του αγγλικού προλεταριάτου: «Η ευτυχία μας (!) και μια απόδειξη της βιωσιμότητάς μας συνίσταται στο ότι μπορούμε να βασιστούμε στις προλεταριακές δυνάμεις της Αγγλίας... Το πολιτικό μας έργο πρέπει να συνίσταται στο να κερδίσουμε την ενεργό

22. Ο Άρθουρ Χόλιτσερ, ο οποίος είχε επιστρέψει από τη Σοβιετική Ρωσία, έκανε επίσης εξαιρετικές σημαντικές παραδοχές για τη φύση του Σιωνισμού στο τεύχος Νοεμβρίου 1921 της «Νέας Επιθεώρησης». Υπό τον τίτλο «Κάρλσμπατ πριν από την Παλαιστίνη» λέει μεταξύ άλλων: «Όποιος είχε την τύχη να έχει τη στοιχειώδη εμπειρία της απορρόφησης της Σοβιετικής Ρωσίας με καρδιά και μυαλό, έπρεπε να συνειδητοποιήσει τον εκπληκτικό παραλληλισμό μεταξύ Μόσχας και Σιών στο Κάρλσμπατ. Ο εκκολλημένος πολιτισμός μας, που είναι ουτοπικός στη βαθύτερη ουσία του, προετοιμάστηκε από Γερμανούς μάντες-φιλοσόφους και εδραιώνεται από Γερμανούς επαγγελματίες και οργανωτές. Επικεφαλές των κινημάτων, όμως, βλέπουμε τους ευρηματικούς, απελευθερωμένους Εβραίους της Ανατολής, που ορμούν ακάθεκτοι. Ο ηγέτης του σημερινού Παγκόσμιου Σιωνισμού είναι ο Ρώσος καθηγητής Καΐμ Βάιζμαν, τα κορυφαία στελέχη είναι οι Ρώσοι («Ρώσοι», Θεού θέλοντος) Ναχούμ Σοκόλοβ και Μεναχέμ Ουσίσκιν. Σχηματίζουν με τους οργανωτές και τους δημιουργούς της Παλαιστίνης, τον Άρτουρ Ρούπιν, τον Λούντβιγκ Λίχτχάιμ, τους Γερμανούς («Γερμανούς», Θεού θέλοντος), μια μονάδα αναγνωρισμένη από τη Διεθνή του Παγκόσμιου Εβραϊσμού. Γιατί εκτός από τη Διεθνιστική Ρώμη και τη Διεθνιστική Μόσχα, σήμερα υπάρχει μόνο αυτή η τρίτη Διεθνιστική Σιών, που ξεδιπλώνει την κοσμική εξουσία από τις ρίζες της θρησκείας.»

υποστήριξη του αγγλικού κοινού. Πρέπει να αποδείξουμε στο αγγλικό κοινό ότι πίσω μας υπάρχει μια πραγματική δύναμη». Δηλαδή η απειλή της επανάστασης του προλεταριάτου! Αφού ο Ζέεβ Γιαμποτίνσκι εκφώνησε μια επιθετική ομιλία, καλώντας για ένα «μεγάλο υπουργείο» (!) και μετά από άλλες μακροσκελείς ομιλίες και συζητήσεις, ο Πρόεδρος του Παγκόσμιου Σιωνιστικού Οργανισμού, καθηγητής Βάιζμαν, πήρε το λόγο. Όλοι οι Ευρωπαίοι έχουν λόγους να θυμούνται την ομιλία αυτού του ανθρώπου. Με λίγα λόγια, είπε: «Υπήρχαν δύο λόγοι που ήταν κυρίως καθοριστικές για τη δομή της πολιτικής. Ο πρώτος ήταν πέρα από εμάς, ας πούμε έτσι. Αυτό ήταν μια σύμπτωση των εβραϊκών συμφερόντων με τα συμφέροντα της εξουσίας που σήμερα (!) στέκεται σαν εξουσιοδοτημένη εξουσία. Αυτή ήταν η Μεγάλη Βρετανία... Αν, κύριοι, φανταστείτε ότι αυτή η σύμπτωση συμφερόντων είναι στρατηγική, χτίζετε σε λάθος θεμέλια. Αν πιστεύετε ότι έχουμε φτάσει στο σημείο να δεχτούμε να ενεργούμε σαν πράκτορες της βρετανικής ιμπεριαλιστικής πολιτικής στην Παλαιστίνη και τη Μέση Ανατολή, είναι επίσης λάθος. Και θα μιλήσω ακόμη πιο ξεκάθαρα. Αν ήταν χρήσιμο, αν είχε κάποια χρησιμότητα για την εβραϊκή Παλαιστίνη, να υπηρετήσουμε τη βρετανική ιμπεριαλιστική πολιτική, θα το είχα κάνει. Αλλά δεν είναι, και αν ρωτήσεις όλους τους Άγγλους ιμπεριαλιστές σήμερα αν χρειάζονται την Παλαιστίνη για τους ιμπεριαλιστικούς τους σκοπούς, θα πάρεις ένα κατηγορηματικό όχι. Η Παλαιστίνη είναι άχρηστη για την Αγγλία στρατηγικά, από στρατιωτική άποψη, και όσοι φαντάζονταν ότι εμείς, δηλαδή η εβραϊκή Παλαιστίνη, είμαστε απολύτως απαραίτητοι για τη ζωή της Αγγλίας, τη Διώρυγα του Σουέζ, έκαναν λάθος· ίσως οι Άγγλοι στρατηγοί να μην καταλαβαίνουν το δικό τους συμφέρον, αυτό είναι πιθανό. Αλλά αυτή είναι η γνώμη τους. Αν ρωτήσετε τους εκπροσώπους του Βρετανικού Ναυτικού και του Βρετανικού Στρατού σήμερα, από τις εκατό απαντήσεις θα πάρετε 95 κατά της κατοχής της Παλαιστίνης. Μην παριστάνετε λοιπόν τους προστάτες της διώρυγας του Σουέζ. Γι' αυτό φροντίζουν άλλοι».

«Υπάρχει όμως και μια άλλη σύμπτωση συμφερόντων: ακριβώς αυτή στην οποία επέστησε την προσοχή ο Σλόμο Καπλάνσκι (!), αλλά θεώρησε ότι παραβλέψαμε αυτή τη σύμπτωση. Αυτό είναι αυτό που λέγεται «καλή θέληση» στα αγγλικά, η «καλή θέληση» του εβραϊκού λαού. Η Αγγλία, με την παγκόσμια προοπτική της, έχει καταλάβει περισσότερα και νωρίτερα (!) από οποιοδήποτε άλλο έθνος, ίσως για λόγους που θα προτείνω, ότι το εβραϊκό ζήτημα τριγυρίζει τον κόσμο σαν σκιά και μπορεί να γίνει τρομερή δύναμη δημιουργίας και τρομερή (!) δύναμη καταστροφής (!). Και η Αγγλία μας κατάλαβε (!) – και σε αυτό ίσως βρίσκεται μια μικρή αξία για εμάς που την βοηθήσαμε να μας καταλάβει – ότι αυτή η εκμετάλλευση της εβραϊκής καλής θέλησης και η διοχέτευση των εβραϊκών εποικοδομητικών δυνάμεων μέσω της Παλαιστίνης είναι τεράστιο όφελος. Και γι' αυτό δεν ήταν οι Άγγλοι ιμπεριαλιστές, αλλά οι Άγγλοι διανοούμενοι, που αρχικά (!) έγιναν η βάση της πολιτικής μας. Ο Μπάλφουρ αναγνώρισε την ανάγκη για την διακήρυξη Μπάλφουρ πολύ πριν από τον πόλεμο, ο πόλεμος απλώς την επιτάχυνε».

«Το δεύτερο θεμέλιο ήταν η θέληση του εβραϊκού λαού για την Παλαιστίνη. Το δώρο μου ήταν να αφαιρέσω τα εμπόδια, να δημιουργήσω ένα μονοπάτι, άλλοτε ένα υπέροχο μονοπάτι, άλλοτε ένα μικρό, άλλοτε ένα ίσιο μονοπάτι, και μερικές φορές δεν ήταν ευθύ... Μπορώ να πω εδώ μπροστά σε αυτό το συνέδριο και μπορώ επίσης να αποδείξω ότι δεν υπήρξε ποτέ Εβραίος που να έχει μιλήσει στις δυνάμεις πιο περήφανα από εμάς. Ξέραμε πολύ καλά ότι δεν βασιστήκαμε στις ξιφολόγχες και ήξερα την αξία της δύναμης για την οποία μιλάς φίλε (!) Καπλάνσκι. Όταν έρθει η μέρα που θα δημοσιευτούν οι επιστολές και οι συνομιλίες, τα μνημόνια και οι διαπραγματεύσεις, θα δείτε ότι... μπορώ να σας κοιτάξω στα μάτια με το κεφάλι ψηλά και να πω: Εκπροσωπήσαμε τον εβραϊκό λαό με τιμή». («Εβραϊκή Επιθεώρηση, 1921, No. 72).

Αλλά δεν είναι μόνο αυτό! Τον Μάρτιο του 1922 ο Καΐμ Βάιζμαν και ο Άλφρεντ Μουντ έκαναν ομιλίες στην Οξφόρδη που μόνο ως πρόκληση για τον αγγλικό λαό μπορεί να περιγραφεί. Ο πρώτος είπε, μεταξύ άλλων, επί λέξει: «Ο μέσος αναγνώστης εφημερίδων, διαβάζοντας ένα φύλλο της μισής δεκάρας, πιστεύει ότι υπάρχει ένα εβραϊκό κράτος στην Παλαιστίνη, και ως κράτος εννοεί αυτό που είναι κοινώς αντιληπτό από την Πρωσία, μια οργάνωση που καταστέλλει ανελέητα οτιδήποτε δεν ανήκει ακριβώς στην άρχουσα τάξη...»

«Επομένως, αντί να εξηγούμε τι πραγματικά συμβαίνει στην Παλαιστίνη, πρέπει να υπερασπιστούμε τους εαυτούς μας απέναντι σε μια σειρά ωμών κατηγοριών. Το ρεφρέν τους είναι «ο Εβραίος», και είναι πάντα μια φτηνή κίνηση για να προσβάλουν έναν Εβραίο. Σήμερα είναι ο μπολσεβικισμός, αύριο είναι ο καπιταλισμός, και ό,τι κάνουμε (άρα, κι εμείς! Θεού θέλοντος) είναι κακό...»

«Εάν μου επιτρέπεται για λίγο να επιστρέψω στο ζήτημα του μπολσεβικισμού, θα ήθελα να τονίσω κάτι ακόμα, αφού είναι ένα ερώτημα για το οποίο μιλούν όλοι. Το σιωνιστικό κίνημα, όλη του η σύλληψη, ολόκληρο το σύστημα, ολόκληρο το ιδανικό του είναι ακριβώς το αντίθετο του μπολσεβικισμού. Γιατί; Είμαστε εθνικιστές. Το σιωνιστικό κίνημα εκτείνεται και στις δύο πλευρές από την άκρα αριστερά (οπότε το παραδέχεται! Θεού θέλοντος) έως την άκρα δεξιά. Οι άνθρωποι που κάνουν τέτοιες τεράστιες θυσίες και εγκαταλείπουν τη χώρα τους εγκαταλείπουν τον μπολσεβικισμό. Αν υπάρχουν Εβραίοι Μπολσεβίκοι, δεν είναι τόσο Εβραίοι όσο Ρώσοι. Ο Τρότσκι κάνει αυτό που κάνει όχι σαν Εβραίος αλλά σαν Ρώσος. Αυτό είναι τόσο ξεκάθαρο, τόσο εύκολα κατανοητό για όλους όσους γνωρίζουν το εβραϊκό ζήτημα, που γνωρίζουν τις επιθυμίες του λαού, που όλες αυτές οι κατηγορίες πρέπει να καταρρεύσουν στην πρώτη πραγματική δοκιμασία...» (Αυτή η σκόπιμη παραπλάνηση αντιμετωπίζεται πιθανώς με αυτό το κείμενο. Αναφέρομαι στο βιβλίο μου: Η πανούκλα στη Ρωσία.)

«Αυτοί (οι Σιωνιστές) ήξεραν τι έκαναν και πήγαν σε αυτό με ανοιχτά μάτια, και πάντα πίστευα και εξακολουθώ να πιστεύω, ότι υπάρχει μια ταύτιση συμφερόντων σε αυτή την πολιτική μεταξύ της βρετανικής κυβέρνησης και του βρετανικού λαού, μιας κυβέρνησης που εκπροσωπεί τον βρετανικό λαό, από τη μια, και τους Εβραίους όλου του (!) κόσμου, από την άλλη...»

«Μια αθετημένη υπόσχεση θα μπορούσε ίσως να είναι πιο δαπανηρή από τη διατήρηση ενός στρατού στην Παλαιστίνη. Όσο μεγαλύτερη είναι μια αυτοκρατορία, τόσο λιγότερο έχει την πολυτέλεια να αθετήσει τον λόγο της, και δεν νομίζω ούτε για μια στιγμή ότι η Βρετανική Κυβέρνηση ή η Βρετανική Αυτοκρατορία θα μπορούσαν να κάνουν κάποια τέτοια πράξη...»

«Ο Σιωνισμός ήταν πάντα εκεί. Αυτός είναι το πεπρωμένο των Εβραίων· και καμία δύναμη στη γη δεν μπορεί και δεν θα μας εκτρέψει από το πεπρωμένο μας. Τέλος, η ιστορία επαναλαμβάνεται. Στις ημέρες του Νεεμιά ήρθαν και είπαν ότι υπήρχε ένας ξένος λαός που δεν είχε καλή διάθεση απέναντι στην κυβέρνηση. Η έκφραση Μπολσεβίκος δεν ήταν γνωστή εκείνη την εποχή. Το ζήσαμε και μάλλον θα το ζήσουμε κι αυτό. Δεν πιστεύω ότι η πραγματική παγκόσμια ειρήνη είναι δυνατή χωρίς μια ειλικρινή προσπάθεια επίλυσης των ζητημάτων των Εβραίων...»

Και εδώ για δεύτερη φορά μια ανοιχτή απειλή για τη Μεγάλη Βρετανία!

Και ο Άλφρεντ Μουντ, ο Άγγλος υπουργός, είπε:

«Καταρχάς, θα ήθελα να δηλώσω εκ των προτέρων ότι δεν μιλώ με την ιδιότητά μου σαν μέλος της Κυβέρνησης της Αυτού Μεγαλειότητας, αλλά σαν Εβραίος. Θα θεωρούσα τον εαυτό μου δειλό, ανάξιο της υπηκοότητας που έχω, αν διάλεγα αυτόν τον δρόμο. Η εβραϊκή φυλή πρέπει να ενδιαφέρει όσους έχουν την τιμή να ανήκουν σε αυτήν...»

«Αυτή η δήλωση (του Μπάλφουρ) ήταν, μου φαίνεται, μια μεγάλη πράξη σοφίας ενός πολιτικού και χαρακτηριστικό ενός σπουδαίου ανθρώπου που την εξέδωσε, ενός από τους μεγαλύτερους εν ζωή Βρετανούς πολιτικούς. Είχε την επιδιωκόμενη και **άμεση επιτυχία να ενώσει στη μέση του παγκοσμίου πολέμου ένα τεράστιο πλήθος εβραϊκών συμπαθειών στα κράτη όλων (!!!) των πλευρών του κόσμου στο πλευρό των Συμμάχων**, και παρόλο που ξέρω ότι πολλοί μπορεί σκεφτείτε ότι αυτή η συμπάθεια είχε μικρή σημασία για μια τόσο ισχυρή αυτοκρατορία και ότι η επίδραση που επιτεύχθηκε από αυτή τη συμπάθεια δεν ήταν πολύ σημαντική, επιφανειακά (!), θα ήθελα να σας υπενθυμίσω ότι η επόμενη μεγαλύτερη ξένη πληθυσμιακή ομάδα στις Ηνωμένες Πολιτείες μετά τους Ιρλανδούς είναι ο εβραϊκός πληθυσμός και ότι η συμπάθεια και η υποστήριξη ενός **μεγάλου στρώματος με σημαντική επιρροή στην κοινή γνώμη δεν ήταν χωρίς αξία την εποχή που οι Αμερικανοί ετοιμάζονταν να ενωθούν στον πόλεμο με τους Συμμάχους...**» (Με άλλα λόγια, οι Εβραίοι είχαν οδηγήσει την Αμερική σε πόλεμο εναντίον της Γερμανίας.)

«Η εντολή δόθηκε με τη σαφή (!) υπόσχεση ότι θα πρέπει να δημιουργηθεί ένα Εβραϊκό εθνικό κράτος και δεν μπορείτε να δημιουργήσετε ένα κράτος αν δεν επιτρέψετε στους Εβραίους να πάνε. Η γη πρέπει να παραδοθεί στον λαό (δηλαδή να ληφθεί από τους Άραβες και να παραδοθεί στους Εβραίους) και μια αντίθετη ενέργεια δεν θα μπορούσε να δικαιολογηθεί και να υποστηριχθεί (!!) μπροστά σε ένα όργανο όπως η Κοινωνία των Εθνών...»

«Υπήρχαν και άλλα κράτη που θα ήταν περήφανα (!) να αναλάβουν την εντολή και να την εφαρμόσουν βάσει των διατάξεων της διακήρυξης

Μπάλφουρ, αλλά πίστευαν ακράδαντα στο λόγο της βρετανικής κυβέρνησης και στο λόγο του βρετανικού λαού, και επιθυμούσαν να αναλάβει η Βρετανία την εντολή...»

«Πώς μπορεί κάποιος να έχει την αναίδεια – δεν μπορώ να χρησιμοποιήσω άλλη λέξη – να εμφανιστεί μπροστά σε μια συγκέντρωση και να ισχυριστεί ότι η χώρα που έπαιξε το ρόλο της στη μεγαλύτερη ιστορία όλων των εποχών δεν ανήκει στους Εβραίους και να αρνηθεί στον εβραϊκό λαό το δικαίωμα στη δική του γη; Ποιος θρηνεί στον τοίχο των δακρύων; Όταν στέκεστε στην κορυφή του όρους Κάρμηλος, ποιον σκέφτεστε αν όχι τον Ηλία; Ολόκληρη η χώρα είναι κορεσμένη από την ιστορία του Ιουδαϊσμού και την ιστορία του Χριστιανισμού. Αυτές είναι οι δύο μεγάλες δυνάμεις στο όνομα των οποίων κάθε πέτρα σας μιλάει. Σκεφτείτε τη Βαγδάτη και τη Δαμασκό, το μεγάλο τέμενος στην Κόρντοβα, τη μεγάλη αυτοκρατορία που κυβέρνησε εκεί και που θα ήθελα να δω (!) να ανασταίνεται, (για άλλη μια φορά ένας υπουργός ενός ευρωπαϊκού κράτους επιθυμεί μια σημιτική παγκόσμια αυτοκρατορία. Μέσα σε μια χώρα, που του έχει εμπιστευτεί τη διαχείρισή της!), αλλά δεν μπορούμε να σκεφτούμε την Ιερουσαλήμ, τη Γάζα και τη Γιάφα και να ξεχάσουμε τους Εβραίους...»

«Ο μεγαλύτερος εχθρός του Σιωνισμού στη Ρωσία ήταν ο Μπολσεβικισμός· απαγόρευσε απόλυτα τον Σιωνισμό και αν πει κανείς ότι αυτοί οι άνθρωποι είναι εχθροί της Βρετανίας και της αυτοκρατορίας και επαναστάτες, τότε αυτή είναι μια από τις μεγαλύτερες συκοφαντίες που μπορεί να πει κανείς...» («Εβραϊκή Επιθεώρηση», 1922, Νο. 20).

Ο τόνος και το περιεχόμενο αυτών των ομιλιών δεν αφήνουν τίποτα που να μην είναι πολύ σαφές. Ο Βάιζμαν επιβεβαίωσε το 1921 αυτό που είχε πει για την Ιερουσαλήμ στις αρχές του 1920: Ο εβραϊσμός απείλησε την Αγγλία με επανάσταση του αγγλικού εργατικού δυναμικού, είχε τον Τύπο, τα χρήματα και άλλα μέσα εξουσίας για να το κάνει, μπορούσε να υποδείξει μια εξωτερική βοήθεια (Αμερική)· και η κυβέρνηση της Βρετανικής Αυτοκρατορίας – υποχώρησε. Ο Βάιζμαν πρέπει να ένιωθε πολύ σίγουρος, γιατί αυτή η ομιλία σε ένα παγκόσμιο συνέδριο πλησιάζει απελπιστικά σε ένα χλευασμό της Βρετανίας.

Εν πάση περιπτώσει, εδώ έχουμε, από ένα αρμόδιο εβραϊκό στόμα, τη συνοπτική απόδειξη της υποτιθέμενης και αποδεδειγμένης κατηγορίας, την οποία αρνήθηκαν ομόφωνα οι Εβραίοι όλων των αποχρώσεων, ότι σε περίπτωση επίθεσης το παγκόσμιο χρηματιστή-ριο των Εβραίων και η παγκόσμια επανάσταση είναι δύο εκφράσεις της ίδιας εβραϊκής οικονομικής-πολιτικής δραστηριότητας και (μια διακηρυγμένη σύγκρουση) την οποία διαχειρίζονται σκόπιμα και μοιόμορφα.

Εδώ βρίσκεται η κινητήρια δύναμη του παγκόσμιου πολέμου, για τον οποίο ο Τέοντορ Χερτσλ «ήξερε» και τον οποίο ο Μαξ Νορντάου προφήτευσε με βεβαιότητα. Εάν το έχετε αυτό υπόψη, μόνο τότε μπορείτε να κατανοήσετε την έκκληση του Συνεδρίου του Κάρλσμπατ «Στον εβραϊκό λαό στην εξορία», η οποία αναφέρει:

«Όταν ήρθε ο Παγκόσμιος Πόλεμος, η ομάδα μας ήταν έτοιμη (!) και προετοιμασμένη (!) για το έργο της αναβίωσης. Ήμασταν έτοιμοι να εκπληρώσουμε τις ελπίδες του λαού στη μεγάλη (!!) εποχή της κατα-

στροφής και της οικοδόμησης. Από τα βάθη του πόνου και του μαρτυρίου βγήκε η διακαής λαχτάρα για ελευθερία και σωτηρία, η λαχτάρα να πετύχουμε την ελευθερία και τη σωτηρία με τους άλλους καταπιεσμένους (!) λαούς.» («Εβραϊκή Επιθεώρηση», 1921, Νο. 75).

Συγκρίνετε τώρα αυτά τα λόγια με το Μανιφέστο του «Poale-Zion» για τη Σοβιετική Ρωσία και ίσως καταλάβετε τι σημαίνει η εβραϊκή «ελευθερία» για άλλους λαούς...

Η «Keren-Hajessod»²³

Οι εβραϊκές ομολογίες στον Τύπο τους, οι ομιλίες για την Σιών στις συνεδριάσεις θα ήταν από μόνες τους περισσότερο από επαρκείς για να ενθαρρύνουν μια κυβέρνηση, που θέλει να αυτοαποκαλείται γερμανική, να λάβει τα πιο αυστηρά μέτρα εναντίον μιας ένωσης, που υπερασπίζεται ανοιχτά τα συμφέροντα των κρατών που θέλουν να βλέπουν τη Γερμανία ανίσχυρη για πάντα και κάνουν τα πάντα για να βρωμίσουν το γερμανικό όνομα στον κόσμο. Αλλά σε όλα αυτά υπάρχει ένα ακόμη γεγονός που βγάζει τον πάτο από το βαρέλι.

Τι μπορεί να πει κανείς για μια οργάνωση Γερμανών πολιτών δεκάδων χιλιάδων, που όχι μόνο διακήρυξε ανοιχτά ότι δεν υπήρχαν γερμανικά συμφέροντα για αυτούς, αλλά έκανε και μια πυρετώδη προπαγάνδα σε όλη τη χώρα για να συγκεντρώσει εκατομμύρια εκατομμυρίων για όφελος μιας αγγλικής αποικίας; Μπορούμε μόνο να υποθέσουμε ότι εάν ήταν Γερμανοί, αυτοί οι άνδρες – τουλάχιστον οι ηγέτες τους – ακόμη και στη Γερμανία του Νοεμβρίου του 1918 θα κηρύσσονταν προδότες και θα έμπαιναν φυλακή.

Λοιπόν, υπάρχει μια τέτοια ένωση που το κάνει αυτό: ο Σιωνισμός. Επειδή όμως τα μέλη του δεν είναι μόνο άθλιοι Γερμανοί πολίτες, αλλά και Εβραίοι, ο «γερμανικός» Τύπος, το «γερμανικό» κοινό, σιωπά σαν τάφος γι' αυτό και παραβλέπει το εξωφρενικό γεγονός, ότι τα χρήματα που εκβιάζονται από τον γερμανικό λαό, συγκεντρωμένα σε εκατομμύρια, μεταναστεύουν πέρα από τα σύνορα χωρίς δισταγμό για να «αναβιώσουν» τη νέα αγγλο-εβραϊκή αποικία της Παλαιστίνης και αυτό σημαίνει να ενισχύσουν την αποικιακή παγκόσμια δύναμη της Μεγάλης Βρετανίας.

Αυτός είναι ο στόχος του λεγόμενου «Keren-Hajessod», του βασικού ταμείου της Παλαιστίνης.

Στο προαναφερθέν Σιωνιστικό Συνέδριο στο Λονδίνο, όπου ο Βάιζμαν είχε δηλώσει ότι τα πολιτικά εμπόδια είχαν πέσει και ότι ο δρόμος προς

23. Η Έκκληση Ενωμένου Ισραήλ (Keren-Hajessod) είναι ένας επίσημος οργανισμός συγκέντρωσης κεφαλαίων για το Ισραήλ με παραρτήματα σε 45 χώρες. Ιδρύθηκε στο Παγκόσμιο Σιωνιστικό Συνέδριο στο Λονδίνο στις 7–24 Ιουλίου 1920 για να παράσχει στο Σιωνιστικό κίνημα τους πόρους που απαιτούνται για την ίδρυση μιας εβραϊκής πατρίδας στην Παλαιστίνη. Ήρθε ως απάντηση στη Διακήρυξη του Μπάλφουρ του 1917, η οποία ανέφερε ότι «η κυβέρνηση του ευνοεί την ίδρυση στην Παλαιστίνη ενός εθνικού σπιτιού για τον εβραϊκό λαό», μετατρέποντας το όνειρο της επιστροφής στη Σιών σε έναν πολιτικά εφικτό στόχο. Η «Keren-Hajessod» ίδρυσε οργανισμούς συγκέντρωσης κεφαλαίων σε όλο τον κόσμο. Οι πρώτοι ηγέτες ήταν οι Καΐμ Βάιζμαν, Άλμπερτ Αϊνστάιν και Ζέεβ Γιαμποτίνσκι.

την Παλαιστίνη ήταν καθαρός, αποφασίστηκε και να δημιουργηθεί ένα ειδικό βασικό ταμείο για όλες τις οικονομικές ανάγκες του νέου εβραϊκού κράτους σαν προτεκτοράτο της Αγγλίας.

Λέγεται ότι ένα ποσό 25 εκατομμυρίων λιρών ήταν στα χαρτιά. Άρχισε η προπαγανδιστική δραστηριότητα. Επικεφαλείς του Οργανισμού για την Κεντρική Ευρώπη βρίσκονταν οι Γερμανοί Σιωνιστές Άρτουρ Μεναχέμ Χάντκε, ο Γιούλιους Μπέργκερ και ο Κουρτ Μπλούμενφελντ. Ο Χάντκε, ο άνθρωπος με τη «γερμανική νοοτροπία», ο Μπέργκερ, ο συγγραφέας δηλητηριωδών άρθρων στην «Εβραϊκή Επιθεώρηση», ο Μπλούμενφελντ, ένας κύριος που το 1915 φέρεται να υποστήριξε με θέρμη έναν γερμανικό προσανατολισμό σε μια μπροσούρα («Ο Σιωνισμός»). Όλοι αυτοί οι άνθρωποι ήταν πλέον ευτυχισμένοι και ανενόχλητοι στην υπηρεσία της αγγλο-εβραϊκής υπόθεσης.

Ηγέτης της όλης εκστρατείας για το «Keren-Hajessod» είναι ο σερ Άλφρεντ Μουντ (βασιλιάς του νικελίου, ιδιοκτήτης πολλών εφημερίδων, ένας διαβόητος άνδρας), ένας Σιωνιστής που είναι και ταυτόχρονα ο Άγγλος υπουργός Δημοσίων Έργων.

Τώρα τι είδους μυαλό είναι αυτός ο πολυαναφερόμενος πρόσφατα σοφός της Σιών; Οι σιωνιστικές εφημερίδες της Γερμανίας περιγράφουν με ενθουσιασμό την ομιλία του για τη «συναρπαστική» χώρα – την Παλαιστίνη, τα οικονομικά του μέτρα και σημειώνουν τις «νίκες» του σε επιθέσεις εναντίον του στο αγγλικό κοινοβούλιο. Ήταν αναμενόμενο ότι αυτός ο δοξασμένος νέος μετεωρίτης στον ουρανό του Ιερωβά θα ήταν και ένας εξαίρετος εχθρός της Γερμανίας. Ο Λόιντ Τζορτζ το επιβεβαίωσε δημόσια. Από την πλευρά των εθνικιστών Άγγλων, είχαν διατυπωθεί κατηγορίες από τους πολλούς Εβραίους φίλους του Βρετανού πρωθυπουργού εναντίον αυτού για – γερμανική φιλικότητα. Σε αυτούς τους γραφικούς ανθρώπους ο Λόιντ Τζορτζ απάντησε στη Βουλή των Κοινοτήτων: «Ο σερ Άλφρεντ Μουντ επικρίνεται δριμύτατα επειδή είναι ένας από τους συνεργάτες μας... Ίσως οι επιτιθέμενοι να εκπλαγούν όταν τους πω, ότι ο σερ Άλφρεντ Μουντ, από όλα τα μέλη του Υπουργικού Συμβουλίου, έχει διατυπώσει τις υψηλότερες απαιτήσεις για αποζημιώσεις και έχει δώσει διαβεβαιώσεις ότι η Γερμανία είναι σε θέση να ανταποκριθεί σε αυτές. Σε κάθε περίπτωση, εσύ Άλφρεντ Μουντ, καταλαβαίνεις τα επιχειρηματικά και εμπορικά θέματα πολύ περισσότερο από τους επικριτές σου και από εκείνους που προσποιούνται ότι γνωρίζουν πράγματα στα οποία δεν έχουν αφιερώσει ούτε το ένα πέμπτο του χρόνου τους όπως ο σερ Άλφρεντ Μουντ.» («Ο Ισραηλίτης», 1921, No. 21).

Μαζικές συγκεντρώσεις πραγματοποιήθηκαν στην Αγγλία υπό την προεδρία του Μουντ. Σε ένα συνέδριο που έγινε στις 8 Δεκεμβρίου 1920, ο Μουντ είπε μεταξύ άλλων: «Υπάρχουν πολλοί ανάμεσά μας που διστάζουν ακόμα να μπουν στο κίνημα των Σιωνιστών. Δεν μπορούν να καταλάβουν ότι σήμερα όλος ο κόσμος παρακολουθεί τους Εβραίους, αν χρησιμοποιούν τις μεγάλες ευκαιρίες για την ίδρυση της Εβραϊκής Παλαιστίνης, που προσφέρει η βρετανική κυβέρνηση αναλαμβάνοντας την εντολή.» («Εβραϊκή Επιθεώρηση», 1920, No. 89).

Το Οικονομικό Συμβούλιο του «Keren-Hajessod» αποτελείται από τα ακόλουθα άτομα: τον υπουργό Άλφρεντ Μουντ, τον σερ Ρόμπερτ Γουί-

λι-Κοέν, τον Ουώλτερ Ρότσιλντ, τον Τζέιμς Ρότσιλντ, τον Στούαρτ Σάμιουελ (Πρόεδρο του Συμβουλίου των Αντιπροσώπων), τον ταγματάρχη Φρεντ Στερν, τον συνταγματάρχη Φρεντ Σάμιουελ και τον Ουώλτερ Σάμιουελ (γιο του Εβραίου Ύπατου Αρμοστή της Παλαιστίνης).

Το συνέδριο του Κάρλσμπατ εξέλεξε σαν διεθυντές του «Keren-Hajessod» τους κύριους δρ. Μπέρτχολντ Φάιβερ, τον δρ. Τζορτζ Χάλπερν, τον δρ. Άαρον Μπατ, τον Άιζακ Νάιντικ και τον μηχανικό Σλόμο Καπλάνσκι, τον «προλετάριο» («Εβραϊκή Επιθεώρηση», 1921, No. 80).

Αυτός ο χρηματοδότης είναι ο επικεφαλής μιας οργάνωσης που, όπως είδαμε, μιλάει σε όλους τους Εβραίους μισομπολσεβίκους και τους πλήρεις μπολσεβίκους με τους πιο αδελφικούς τόνους.²⁴

Ο Μουντ δήλωσε περαιτέρω με περηφάνια: «Κανένα ιδανικό δεν είναι πέρα από την εμβέλεια του λαού μας, αν είμαστε αποφασισμένοι να το επιτύχουμε... Τα εμπόδια έχουν πέσει, και εγκαθιδρύθηκε μια δίκαιη και ισότιμη κυβέρνηση, η οποία ανατέθηκε σε έναν από τους συντρόφους μας, τον σερ Χέρμπερτ Σάμιουελ.» («Εβραϊκή Επιθεώρηση», 1920, No. 90).

Ο προηγούμενος αγγλικός προσανατολισμός του «Keren-Hajessod» επομένως δεν μπορεί να αμφισβητηθεί.

Και, όπως είπα, η πυρετώδης δουλειά συνεχιζόταν στη Γερμανία: διανέμονταν διαφημιστικά φυλλάδια του «Keren-Hajessod», οι ομιλίες των Μουντ και Βάιζμαν προτεινόταν σαν φυλλάδια στα φύλλα της Σιών για προπαγανδιστικούς σκοπούς. Ο Γιούλιους Μπέργκερ ταξίδεψε στο Κέμνιτς, στο Έλμπερφελντ, στο Ανόβερο, στο Αμβούργο, στην Τσεχοσλοβακία, ο Χάντκε ίδρυσε νέα κέντρα παντού, ο Μπλούμενφελντ σάρωσε από το Ντίσελντορφ στο Ντουισμπουργκ, το Έσσην, το Ντόρτμουντ, το Μίνστερ, τη Νυρεμβέργη, το Ντάντσιχ και μετά στη Σερβία και τη Ρουμανία. Για το «Keren-Hajessod» δεν υπάρχουν όρια.

Οι Σιωνιστές στις περιοχές που κατείχαν αποφάσισαν να καταβάλουν κάθε δυνατή προσπάθεια. Τα συνδεδεμένα σωματεία τους στις 17 Οκτωβρίου 1920, ανακοίνωσαν μεταξύ άλλων: «Τα συνδεδεμένα σωματεία ζητούν από τη διοίκηση να καθορίσει τη νομική μορφή με την οποία θα συσταθεί το «Keren-Hajessod» το συντομότερο δυνατό σύμφωνα με τις αποφάσεις του Λονδίνου (!). ...» («Εβραϊκή Επιθεώρηση», 1920, No. 77).

Το πόσα χρήματα έχουν οι Εβραίοι φαίνεται, μεταξύ άλλων, από το

24. Σαν μια μικρή ιστορική σημείωση, θα ήθελα να προσθέσω ότι αυτή η σύνδεση μεταξύ του εβραϊκού παγκόσμιου χρηματιστηρίου και του εβραϊκού επαναστατικού έργου της ανατροπής δεν είναι σημερινή. Οι Ρότσιλντ και οι Γερμανοί τραπεζίτες χρηματοδότησαν την κομμούνια το 1871. Ο Γερμανός Άαρον Σαρφ Ετιέν, διατηρούσε τη σοσιαλδημοκρατική εφημερίδα «Η Θέληση του Λαού» (Der Volkswille) τον Απρίλιο του 1908, η τσέχικη εργατική εφημερίδα «Vred» (Κόκκινη Αλήθεια) δημοσίευσε μια λίστα με 300 χρηματοδότες από τράπεζες και εμπόρους που υποστήριζαν το Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα. Από αυτούς, το 90% ήταν Εβραίοι. Η Σοσιαλδημοκρατία της Γερμανίας, στεφανωμένη από τον Εβραίο Πάουλ Ζίνγκερ, καταψήφισε τους νόμους της χρηματιστηριακής φορολογίας και της τοκογλυφίας. Στη τραπεζική έρευνα του 1908/09, ο Ζίνγκερ ήταν ο εκπρόσωπος των Σοσιαλδημοκρατών και ακολούθησε την εβραϊκή πολιτική με τους Εβραίους Δημοκρατικούς, του Γκαμπριέλ Ρίσερ. Έτσι, συνεχίστηκε από τον Λεοπόλντ Ζόνεμαν, που ήξερε πώς να παγιδεύει τους φλύαρους, έως τους Εβραίους απατεώνες στη Σοβιετική Ρωσία που διαπραγματεύονταν γη και ανθρώπους για οικονομικούς ομίλους και έστηναν τράπεζες στο Λονδίνο με κλεμμένο χρυσό, για να χρησιμοποιήσουν τελικά τον κλεμμένο χρυσό για τη δημιουργία μιας «κρατικής τράπεζας» (διευθυντής ο Άαρον Λβόβιτς Σίνμαν) ... Όλες οι λεπτομέρειες στο βιβλίο μου «Πανούκλα στη Ρωσία» (Pest in Russia).

γεγονός ότι σε μια συγκέντρωση 18 υπογραφές έφεραν πάνω από 600.000 μάρκα, στο Ντάντσιχ 14 υπογραφές έφεραν 360.000 μάρκα κ.λπ. Εκεί ο Κουρτ Μπλούμενφελντ συγκέντρωσε 1 ελατομμύριο μετά από μερικές επισκέψεις και μερικοί άλλοι θα έφεραν άλλα 2 εκατομμύρια. Και μετά λένε ότι ο πόλεμος και η επανάσταση ήταν καταστροφή και ότι η Γερμανία εξαθλιώθηκε!

Όμως η εβδομάδα διαφήμισης του Μπλούμενφελντ στο Ντάντσιχ αξίζει ιδιαίτερης αναφοράς.

Ο πρόσφατα γερμανικού προσανατολισμού κύριος ήταν προσκεκλημένος σε ένα συμπόσιο που έγινε προς τιμήν του, στο οποίο ήταν παρόντες και οι Βρετανοί και οι Αμερικανοί εκπρόσωποι. Ο Μπλούμενφελντ στη συνέχεια μίλησε φυσικά. Και ο Βρετανός Πρόξενος στην απάντησή του τόνισε ότι δεν είχε ακούσει ποτέ ομιλητή με τον οποίο να συμφωνούσε τόσο πολύ σε όλα τα σημεία, ώστε να ευχηθεί καλή τύχη στον Σιωνισμό. Ο Αμερικανός Πρόξενος εξέφρασε την ελπίδα ότι ο Μπλούμενφελντ θα επισκεφθεί και τις Ηνωμένες Πολιτείες. Τέλος, ένας ραβίνος μίλησε για την αναγκαιότητα της οικοδόμησης της Παλαιστίνης από κοινού. («Εβραϊκή Επιθεώρηση», 1921, No. 4).

Συγκεντρώθηκαν 25 εκατομμύρια λίρες στερλίνες. Δεν ξέρω πόσα είχαν μαζέψει οι Σιωνιστές της Γερμανίας. (Στην αρχή είπε 1 εκατομμύριο, μετά πολλαπλάσιο από αυτό.) Σε κάθε περίπτωση, το σχόλιο ενός μέλους της αγγλικής Βουλής των Κοινοτήτων ότι είχαν ήδη πληρώσει 7½ εκατομμύρια λίρες δεν αμφισβητήθηκε. («Εβραϊκή Επιθεώρηση», 1920, No. 90).

Αυτό σήμαινε ότι οι Εβραίοι της Γερμανίας ήξεραν πώς να περνούν τεράστια χρηματικά ποσά πέρα από τα σύνορα, και ότι ήταν σε θέση να εισπράττουν από αυτή την προμήθεια από τους ομόφυλους τους τα απαραίτητα ποσά.

Και οι 7½ εκατομμύρια λίρες, σύμφωνα με το νόμισμα της εποχής, όταν έφτασε αυτό το μήνυμα, ήταν πάνω από 1.500 εκατομμύρια γερμανικά μάρκα, 1½ δισεκατομμύριο μάρκα!

Ακόμα κι αν αυτή η είδηση, που δημοσιεύτηκε από τη σιωνιστική εφημερίδα και δεν διαψεύστηκε, είχε δώσει το ποσό πολύ υψηλό, το γεγονός ότι επετράπη να βγουν από τη χώρα από Γερμανούς πολίτες εκατομμύρια και εκατομμύρια προς όφελος των αντιγερμανικών πολιτικών δραστηριοτήτων είναι εξωφρενικό.

Μάλιστα είχαν αποθρασυνθεί τόσο που η «Εβραϊκή Επιθεώρηση» ήταν σε θέση να αναφέρει: «Ποσά άνω των 200 μάρκων για σιωνιστικά ιδρύματα, όπως για παράδειγμα, κρατικοί οργανισμοί, εθνικά ταμεία, «Keren-Hajessod», μπορούν να αφαιρεθούν (σαν φόροι) έως και 10% του εισοδήματος, αφού τα ιδρύματα αυτά συγκροτούνται σαν σωματεία και επιδιώκουν φιλανθρωπικούς (!) σκοπούς.» (1922, No. 15).

Για τους Βρετανοεβραίους του «Keren-Hajessod» δεν φαίνεται να υπάρχει η έννοια της μεταφοράς κεφαλαίου, δεν υπάρχουν φορολογικές αρχές, δεν υπάρχουν σύνορα,...

Το εβραιοβρετανικό δάνειο κάνει το δρόμο του, η νομιμοποιημένη αποστράγγιση του γερμανικού λαού προχωρά ανεμπόδιστα!

Στις 9 Ιανουαρίου 1921 συνεδρίασε το εθνικό συμβούλιο του «Σιωνιστικού Συνδέσμου για τη Γερμανία». Αφού εκφράστηκε η συνηθι-

σμένη «ακλόνητη εμπιστοσύνη», στους Βάιζμαν και Σοκόλοβ, εγκρίθηκε το ακόλουθο ψήφισμα: «Το εθνικό συμβούλιο του «Σιωνιστικού Συνδέσμου για τη Γερμανία» είναι της άποψης ότι ο αποικισμός της Παλαιστίνης πρέπει να πραγματοποιηθεί μέσω της εθνικής δράσης του εβραϊκού λαού και θα πρέπει να καθοδηγείται αποκλειστικά από την άποψη των εθνικών συμφερόντων του εβραϊκού λαού... Το συνέδριο θεωρεί ότι το «Keren-Hajessod» είναι μέσο χρηματοδότησης αυτού καθώς και όλων των άλλων κλάδων της εθνικής ανοικοδόμησης, για το οποίο μια μεγάλης κλίμακας, λαϊκής προπαγάνδας πρόκειται να ξεκινήσει αμέσως σε όλες τις χώρες.» («Εβραϊκή Επιθεώρηση», 1921, No. 3).

Ο Σιωνισμός εχθρός του κράτους

Όμως ο εθνικός-διεθνής Εβραϊσμός δεν βρίσκεται μόνο σε αξιοσημείωτη θέση σε σχέση με το Γερμανικό Ράιχ, αλλά σε σχέση με όλα τα κράτη.

Πριν και κατά τη διάρκεια του πολέμου, η ηγετική ομάδα του Σιωνισμού, επέλεξε τη Βρετανική Αυτοκρατορία και την επαίνεσε με όλους τους τόνους. Αλλά δεν υπάρχει αμφιβολία ότι όταν έρθει η ώρα που η αγγλική παγκόσμια δομή θα αρχίσει να καταρρέει, ότι οι Εβραίοι θα στραφούν σε έναν νέο προστάτη και θα θέσουν στη διάθεσή του τα δισεκατομμύρια τους, τον Τύπο τους, τα κέντρα πλαστογραφίας ειδήσεων και τα τηλεγραφικά πρακτορεία τους (οι επιχειρήσεις του Μπέρνχαρντ Βολφ και της Χαφάς, είναι όλα σε Εβραϊκά χέρια).

Δεν έχω πλέον καμία αμφιβολία ότι αυτό το κίνημα έχει ήδη ξεκινήσει, και μάλιστα ότι οι Ηνωμένες Πολιτείες είναι ήδη το νεοεκλεγμένο χερουβείμ του Ισραήλ.

Καμία χώρα δεν έγινε τόσο πλούσια στην πορεία του πολέμου, η «καλύτερη επιχειρηματική επιχείρηση» (Άιζακ Φρέντερικ Μάρκοσον), όσο η Αμερική, η πιστώτρια όλων των ευρωπαϊκών κρατών. Στην τελική ομιλία του στο συνέδριο του Κάρλσμπατ, ο καθηγητής Βάιζμαν δήλωσε ότι «τα τρεισήμισι εκατομμύρια Εβραίων» της Βόρειας Αμερικής (από τα οποία, παρεμπιπτόντως, πάνω από 2 εκατομμύρια ζούσαν μόνο στη Νέα Υόρκη) σχημάτιζαν «μια κοινότητα της οποίας ένα κλάσμα (!) θα μπορούσε να οικοδομήσει ολόκληρη την Παλαιστίνη». («Εβραϊκή Επιθεώρηση», 1921, No.72). Ο Άχαντ Χά'αμ (Άσερ Τσβι Χιρς Γκίνσμπεργκ), ο «μεγάλος αδερφός» (Νόρνταου), ένας από τους σημαντικότερους Σιωνιστές, δήλωσε ότι ήταν το «μεγαλύτερο έγκλημα» «αν ο εβραϊκός λαός, με τον πλούτο του και την οικονομική του επιρροή, δεν μπορούσε να διαχειριστεί την εργασία που απαιτείται για σωτηρία (!) της χώρας του (!) για να συγκεντρώσει κεφάλαια.» («Εβραϊκή Επιθεώρηση», 1921, No. 83).

Στην πραγματικότητα, οι Αμερικανοεβραίοι ήταν που χρηματοδοτούσαν κυρίως το πολιτικό έργο και ο επικεφαλής τους, ο πρώην επίτιμος πρόεδρος του Παγκόσμιου Σιωνιστικού Οργανισμού (ο «σιωπηλός ηγέτης», όπως τον αποκάλεσε κάποτε ένας ομιλητής) ο ανώτατος δικαστής Λούις Ντέμπιτς Μπράντεις ήταν σίγουρα μια από τις προσωπικότητες με τη μεγαλύτερη επιρροή στις Ηνωμένες Πολιτείες. (Ο Γούντροου Ουίλσον τον έβαλε υπεύθυνο για όλα τα θέματα της Ανατολής στις Βερσαλλίες).

Όπως φαίνεται ήδη από την αλληλογραφία που αναφέρθηκε παραπάνω σχετικά με τη διατύπωση της διακήρυξης Μπάλφουρ, είχαν ήδη υπάρξει διαφορές απόψεων μεταξύ του Βάιζμαν και του Μπράντεις. Ο Βάιζμαν θεώρησε ότι είχε έρθει η ώρα να τραβήξει αδίστακτα όλα τα επιτηδευμένα νήματα για να αναγνωριστεί σε όλο τον κόσμο η εβραϊκή εθνότητα, σαν ο μοναδικός παράγοντας, συγκεντρώνοντας όλη την εβραϊκή ενεργητικότητα μέσω του φανατισμού. Ο Μπράντεις, σαν πιο επιφυλακτικός, υποστήριζε την άποψη, ότι για την ώρα ο Σιωνισμός θα πρέπει να καλύπτεται κάτω από τον μανδύα της «οικονομικής διείσδυσης» στην Παλαιστίνη, την «αφοσίωση των πολιτών» και ούτω καθεξής. Εξαιτίας αυτής της διαφοράς των απόψεων (εδώ δεν ολοκληρώνεται) σχετικά με τη σκοπιμότητα ορισμένων πολιτικών τακτικών (κατ' αρχήν οι δύο Εβραίοι συμφωνούν φυσικά), ίσως και λόγω προσωπικών φιλοδοξιών, υπήρξε μια ρήξη μεταξύ ενός τμήματος Αμερικανοεβραίων και της Σιωνιστικής οργάνωσης με επικεφαλής τους Βάιζμαν και Σοκόλοβ.

Είναι αυτονόητο ότι ο Βάιζμαν φλέρταρε ιδιαίτερα τους Αμερικανούς Εβραίους, η επίσκεψή του σε αυτούς ήταν ένας καθαρός θρίαμβος για την πολιτική του «Keren-Hajessod» (1.000 εβραϊκές οργανώσεις μόνο στη Νέα Υόρκη υποσχέθηκαν την υποστήριξή τους σε αυτόν). Και όταν ο Ναχούμ Σοκόλοβ παρακολούθησε το συνέδριο στην Ουάσιγκτον, ο Μπράντεις τον επισκέφτηκε.

Ίσως είναι τυχαίο ότι οι Ρώσοι Σιωνιστές, στην ευχαριστήρια ομιλία τους προς τον Βρετανό Πρέσβη, μίλησαν για «αυτή τη στιγμή» που τα συμφέροντα της Μεγάλης Βρετανίας και του εβραϊκού λαού ήταν πανομοιότυπα· ίσως να είναι επίσης τυχαίο ότι ο Τέοντορ Χερτσλ είχε περιγράψει την Αγγλία σαν το «σημείο εκκίνησης», αλλά σε κάθε περίπτωση αυτά τα σχόλια είναι σωστά στο βαθμό που η εβραϊκή παγκόσμια πολιτική ταυτίστηκε συνειδητά μόνο προσωρινά με τις φιλοδοξίες μιας ισχυρής αυτοκρατορίας. Ο Ζέεβ Γιαμποτίνσκι στο συνέδριο του Κάρλσμπαντ είχε πει: «Όταν στον καιρό του πολέμου (!) μου φάνηκε, ότι ο δρόμος μας πρέπει να είναι με την Αγγλία, και μου είπαν ότι αυτό σήμαινε και σύνδεση με τη ρωσική αυτοκρατορία, απάντησα με τα λόγια που είχε πει ο Τζουζέπε Ματσίνι για την Ιταλία: εργάζομαι για την Παλαιστίνη, ακόμα κι αν θα έπρεπε να συμμαχήσω με τον διάβολο.» («Εβραϊκή Επιθεώρηση», 1921, Νο. 72). Αυτά τα λόγια, σε κάθε περίπτωση, είναι από τα πιο ξεκάθαρα και ειλικρινή και φαίνονται πιο ευχάριστα από όλες τις ρητορικές φράσεις που μπορούν να διαβαστούν στις εβραϊκές εφημερίδες.

Στα μέσα Δεκεμβρίου 1921, ο κ. Ναχούμ Σοκόλοβ τίμησε το Βερολίνο.

Ο «Γερμανός» πρόεδρος χαιρέτησε σαν «τύχη της μοίρας» ότι ο εβραϊκός λαός «είχε προικιστεί, στη δύσκολη στιγμή του πολέμου, με δύο άνδρες της πολιτικής ιδιοφυΐας του Βάιζμαν και του Σοκόλοβ.» Στη συνέχεια χαιρέτησε τον Γιαμποτίνσκι και τον Σμαριάχου Λεβίν (έναν Αμερικανό επικεφαλής). Ο Φήλιξ Ρόζενμπλουθ (Πινχάς Ρόζεν) πρόεδρος «Σιωνιστικής Ένωσης για τη Γερμανία» είπε: «Χαιρετίζουμε ανάμεσά μας τον κ. Σοκόλοβ και σε αυτόν τον χαιρετισμό βιώνουμε τη συμφωνία μας με τους Εβραίους όλου του κόσμου, την ενότητα του εβραϊκού έθνους.» (Ζωηρά χειροκροτήματα). Στην απάντησή του, ο Ναχούμ Σοκόλοβ είπε μεταξύ άλλων: «Ούτε εγώ ούτε οι συνάδελφοί μου θα μπορούσαμε να πετύχουμε τίποτα αν δεν είχε προηγηθεί η δουλειά που έγινε εδώ, από εσάς, που εξακολουθεί να γίνεται από εσάς, για εσάς. Σιωνιστές του Βερολίνου, από εσάς, Σιωνιστές της Γερμανίας... εάν δεν είχε φτιαχτεί και δεν είχε αναπτυχθεί και αν αυτό το έργο δεν αντιμετώπιζε τώρα ένα καλύτερο (!) μέλλον, το έργο μας δεν θα ήταν δυνατό».

Σε αυτό το φιλόξενο βράδυ, ο Σμαριάχου Λεβίν είπε κάποια πολύ χαρακτηριστικά λόγια που δείχνουν ξεκάθαρα μια αναπροσαρμογή: «Ποτέ δεν μπορούμε να βασιστούμε σε ένα και μόνο έθνος, ακόμα κι αν είναι το καλύτερο και το ευγενέστερο.» («Εβραϊκή Επιθεώρηση», 1921, Νο. 82/83). Η ομιλία του Βάιζμαν στο Συνέδριο του Κάρλσμπατ, που αναφέρθηκε παραπάνω, στην οποία εγκατέλειψε το δημοφιλές επιχείρημα για την υπεράσπιση του Σουέζ και υιοθέτησε τον άμεσα απειλητικό τόνο του προς την Αγγλία, αργότερα γνώρισε σημαντική υποστήριξη στο Λονδίνο.

Στην Αγγλία οι φωνές που διαμαρτύρονταν ενάντια στον Ιουδαϊσμό της αγγλικής πολιτικής πλήθαιναν. Στους τρεις ή τέσσερις αντισιωνιστές λόρδους της Βουλής των Λόρδων είχαν προστεθεί από διάφορες εξωτερικές προσωπικότητες (λόρδος Ντάγκλας) και ενώσεις και μερικά μέλη της Βουλής των Κοινοτήτων. Ο καθηγητής Καΐμ Βάιζμαν απευθύνθηκε σε αυτούς τους άνδρες με μια οργισμένη και απειλητική ομιλία. Αφού συζήτησε το άρθρο 2 του σχεδίου εντολής,²⁵ είπε: «Εμπιστευόμαστε την κεντρική κυβέρνηση... Αλλά γνωρίζουμε ότι δρουν σκοτεινές δυνάμεις, μερικές φορές αόρατες, μερικές φορές ορατές, με σκοπό να ανατρέψουν το έργο της κυβέρνησης και των Σιωνιστών... Ο κύριος λόγος για τις ταραχές στη Γιάφα ήταν το γεγονός ότι υπήρχαν μετανάστες, ότι υπήρχε μια σιωνιστική επιτροπή που είχε ορισμένα ιδανικά και προσπαθούσε να πραγματοποιήσει αυτά τα ιδανικά. Θα ήθελα να ρωτήσω τον Επίτροπο: γιατί βρισκόμαστε στην Παλαιστίνη αν όχι για αυτά τα ιδανικά; Είμαστε εκεί για χάρη του ιδανικού που εκφράζεται σε μια σαφή φόρμουλα στην Εντολή, δηλαδή την αποκατάσταση της Εβραϊκής εθνικής εστίας. Μπορεί να δυσανεστήσει αρκετούς Άραβες, μπορεί επίσης να δυσανεστήσει αρκετούς αντισιωνιστικούς αξιωματούχους, αλλά γι' αυτό δεν θα εγκαταλείψουμε το ιδανικό μας... Δεν μπορώ να βρω άλλη έκφραση για το σχέδιο ορισμένων από τους υπεύθυνους στην Παλαιστίνη παρά μια συστηματι-

25. Αναφέρει: «Ο εντολοδόχος θα πρέπει να είναι υπεύθυνος (!) να θέτει τέτοιες πολιτικές, διοικητικές και οικονομικές συνθήκες στη χώρα, που να διασφαλίζουν την εγκαθίδρυση της εβραϊκής εθνικής (!) εστίας...».

κή πολιτική δολιοφθορά της διακήρυξης του Μπάλφουρ, το αποτέλεσμα της οποίας (τι κοροϊδία, Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ) ήταν η καταστροφή των καλών μας σχέσεων με τους Άραβες. Για σαράντα χρόνια (όσο οι Εβραίοι δεν μπορούσαν να τυραννήσουν τους Άραβες. Α.Ρ.) ζήσαμε φιλικά με τους Άραβες, όπως θα κάνουμε και στο μέλλον (όταν θα έχουν επανεγκατασταθεί. Α.Ρ.) όταν θα μείνουμε μόνοι (!!) και καμία σκοτεινή δύναμη δεν θα μπαίνει ανάμεσά μας. Θα πρέπει να καταστήσουμε αυτές τις δυνάμεις αβλαβείς. Είναι ένα εξαιρετικά δύσκολο έργο, αλλά πιστεύω ότι θα το πετύχουμε.» «Εδώ στο Λονδίνο όλα βρίσκονται σε τάξη (εννοεί την υπακοή των «βρετανικών» κομμμάτων), αλλά υπάρχει μια απόσταση αρκετών εκατοντάδων μιλίων και αρκετών αιώνων μεταξύ του Λονδίνου και της Ιερουσαλήμ».

Όπως αναφέρει η «Εβραϊκή Επιθεώρηση», αυτή η αναιδής αντιαγγλική ομιλία «έγινε σε πλήρη συμφωνία με τα αποτελέσματα μιας συζήτησης για το θέμα με τον Υπουργό Αποικιοκρατίας». (1921, No. 97).

Η αγγλική κυβέρνηση, κάτω από την πίεση των Εβραίων χρηματοδοτών και τραπεζιτών έχει παραχωρήσει στους Εβραίους τέτοια επιρροή και επίσημες θέσεις, δεν μπορεί να αναπτυχθεί χωρίς να νιώσει την «καταστροφική δύναμη» για την οποία μίλησε ο Βάιζμαν.

Φαίνεται όμως, ότι αυτή η δύναμη λειτουργεί ήδη. Μέχρι στιγμής λίγα έχουν ακουστεί για τις δραστηριότητες του εβραϊκού κουιντέτου στο οποίο έχει παραδοθεί η κυβέρνηση της Ινδίας. Σε κάθε περίπτωση, το μανιφέστο του λόρδου Ρέντινγκ προς τους Ινδουιστές είχε ενδιαφέρον.

Αφού ο νέος Αντιβασιλέας, «γιόρτασε με αναρίθμητα αποχαιρετιστήρια συμπόσια» («Ο Ισραηλίτης», 1921, No. 18), είχε φύγει από την Αγγλία και ταξίδεψε στη Βομβάη σαν «συνειδητοποιημένος Εβραίος» (ό.π.), όπου έφτασε σαν δώρο Απριλίου, είπε σε μια έκκληση: Οι αρχές της πόλης έκαναν αναφορά στην αρχαία φυλή μου· θα ήθελα να δω εάν, ίσως χάρη σε κάποια τυχερή και απροσδιόριστη πράξη του υποσυνείδητου της καταγωγής μου, η κατανόησή μου για τους στόχους, τις φιλοδοξίες, τις χαρές και τις λύπες του ινδικού λαού θα επιταχυνθεί και θα διευκολυνθεί και θα με βοηθήσει για να καταλάβω τις σχεδόν άναρθρες κραυγές και τα ανεπαίσθητα μουρμουρητά των μαζών, που κατά καιρούς (!) υποφέρουν περισσότερο και δυσκολεύονται, αν όχι αδυνατούν, να το εκφράσουν τα λόγια τους». («Εβραϊκή Επιθεώρηση», 1921, No. 29· «Ο Ισραηλίτης», 1921, No. 18).

Μπορούμε να συγχαρούμε τους Ινδούς για τις επερχόμενες «απροσδιόριστες πράξεις» του υποσυνείδητου της «αρχαίας φυλής». Ωστόσο ο Ισαάκ Ρούφους Ρέντινγκ, ο Έντγουιν Μόνταγκκιου και ο Μανασέ Μάιερ, πολύ σύντομα θα έκαναν τις «άναρθρες κραυγές» πολύ διακριτές κραυγές. Οι πρώτες εξεγέρσεις μοιάζουν ήδη να παίρνουν φωτιά.²⁶

Σε εθνικές αγγλικές εφημερίδες έχει γίνει αρκετές φορές αναφορά στο εβραϊκό περιβάλλον των ηγετών του ιρλανδικού κινήματος. Και εδώ, επίσης, είναι σαφές ότι η υποστήριξη των Ιρλανδών που απειλούνταν από την εβραϊκή χρηματοδότηση είχε κάνει τους Άγγλους να υποχωρή-

26. Ο Ισαάκ Ρούφους Ρέντινγκ είναι πλέον νεκρός.

σουν σε πολλές περιπτώσεις. Και μετά η διάσκεψη της Ουάσιγκτον – όπου ο Μπάλφουρ ειδικά εκπροσώπησε τη Μεγάλη Βρετανία – έδειξε ότι η Βρετανία παραιτήθηκε προς όφελος της Βόρειας Αμερικής. Για αιώνες η Αγγλία αγωνίστηκε αδίστακτα για την υπεροχή στη θάλασσα και πάντα ήξερε πώς να χρησιμοποιεί την αδιάκοπη ενεργητικότητα για να νικήσει τους επόμενους ισχυρότερους στον αγωνιστικό χώρο. Στην Ουάσιγκτον, η ίδια η Αγγλία, με μια μεγαλειώδη χειρονομία, παράτησε τη θέση της χωρίς μάχη και απαρνήθηκε τη συμμαχία με την Ιαπωνία. Με τον Μπάλφουρ είχε ταξιδέψει από το Λονδίνο ο Άντονι Ρότσιλντ και ο Ναχούμ Σοκόλοβ εξέφρασε την «καλή θέληση» του εβραϊκού λαού με διαφορετικό τρόπο.

Η Γερμανία έπεσε λόγω του εβραϊκού υπονομευτικού έργου· η Αγγλία πίστευε ότι θα μπορούσε να συνάψει μια συμμαχία με τους Εβραίους και, χάρη στις «τεράστιες δυνάμεις καταστροφής», πλησιάζει σε μια κρίση. Δεν μπορείς να κοροϊδεύεις την εθνικότητά σου ατιμώρητα βάζοντας την ηγεσία του έθνους σου στα χέρια μιας ξένης φυλής! Ούτε η Βρετανία επαινείται στο βαθμό που υποτάσσεται στον Ιουδαϊσμό και στο βαθμό που έχει περιέλθει στην κυριαρχία του προπύργιου του πανεβραϊσμού, τη Βόρεια Αμερική. Σύντομα θα τελειώσει και αυτό...

Οι Ηνωμένες Πολιτείες και ο Σιωνισμός

Σε ποιο βαθμό το σύνολο της δημόσιας ζωής και της πολιτικής ηγεσίας των Ηνωμένων Πολιτειών καθορίζεται σήμερα από τους Εβραίους, δεν έχουμε καμία απολύτως σωστή ιδέα για αυτό. Σχεδόν όλος ο Τύπος, με εξαίρεση μια μεγάλη εφημερίδα («New York Herald»), ανήκει σε Εβραίους· από όλα τα πολυκαταστήματα στη Νέα Υόρκη μόνο ένα δεν είναι εβραϊκό· σχεδόν όλη η γη σε αυτήν την πόλη ανήκει σε Εβραίους εκατομμυριούχους· η παραγωγή ταινιών ανήκει κατά 90% σε εβραϊκά χέρια· τα αμερικανικά συνδικάτα τροφοδοτούνται με εβραϊκά κεφάλια του Εβραίου Σάμιουελ Γκόμπερς (γεννημένος με το όνομα Σάμιουελ Γκούμπετς), αλλά και τα αντίπαλά τους, τα «Συνδικάτα αντι-Γκόμπερς», τροφοδοτούνται από τον Εβραίο Σίντνεϊ Χίλμαν. Οι εβραϊκές πολιτικές φιλοδοξίες ενώνονται σε διάφορες ανοιχτές ενώσεις και μυστικές οργανώσεις, μεταξύ των οποίων είναι η Κάχαλ (Kehillah) της Νέας Υόρκης, η Αμερικανική Εβραϊκή Επιτροπή (AJC) και οι Μασονικές ενώσεις (B'nai B'rith, B'nai Abraham κ.λπ.) σε εξ ολοκλήρου εβραϊκή και μικτή βάση. Πρόεδρος της Εβραϊκής Επιτροπής είναι ο Σιωνιστής Λούις Μάρσαλ.

Δεν είναι δυνατόν εδώ να υπεισέλθουμε σε λεπτομέρειες σχετικά με αυτά τα ενδιαφέροντα γενικά γεγονότα· αναφέρομαι ξανά στους δύο τόμους του «Διεθνούς Εβραίου», που επιμελήθηκε ο Χένρι Φορντ. Μόνο μερικές πρόσφατες επισημάνσεις σε σχέση με τον Σιωνισμό θα μπορού-

σαν να φωτίσουν την κατάσταση.

Ως γνωστόν, ο Γούντροου Ουίλσον περιτριγυριζόταν συνεχώς από Εβραίους «συμβούλους» (Τζέικομπ Σιφ, Μπέρναρντ Μπαρούχ, Σιμόν Βολφ, κ.λπ.), και επομένως δεν ήταν περίεργο ότι από τους 156 συνεργάτες του με τους οποίους ταξίδεψε στις Βερσαλλίες, πάνω από 100 ήταν Εβραίοι. [«Αντιμασονική επιθεώρηση» (Revue antimasonnique)]. Για να προστατευθούν επίσης οι «διωκόμενοι» Εβραίοι σε όλα τα κράτη, συγκροτήθηκε μια μεγάλη επιτροπή για την «προστασία των μειονοτήτων». Οι επικεφαλές αυτής της ένωσης ήταν ο πρώην πρόεδρος Ουίλιαμ Χάουαρντ Ταφτ, ο πρώην υπουργός Εξωτερικών Γουίλιαμ Μπράιαν, ο δικτάτορας τροφίμων Χέρμπερτ Χούβερ, ο «φίλος» του Λιούις Στράους, ο καρδινάλιος (!) Τζέιμς Γκίμπονς (τώρα εκλιπών), ο Χένρι Μόργκενταου, ο Λούις Μάρσαλ, ο ραβίνος Στίβεν Σάμιουελ Ουάιζ. («Εβραϊκή Επιθεώρηση», 1921, Νο. 7). Μια μεγάλη διαμαρτυρία κατά του αντισημιτισμού υπέγραψαν ο Ουίλσον, ο καρδινάλιος (!) Γουίλιαμ Χένρι Ο'κόνελ και ορισμένοι εργαζόμενοι στο χρηματιστήριο. Ο κύριος Τζόζεφ Στράους, ένας «συνείδητος Εβραίος» («Ο Ισραηλίτης», 1921, Νο. 5) διορίστηκε ανώτατος διοικητής του αμερικανικού στόλου στον Ειρηνικό (δηλαδή μεταξύ της Ένωσης και της Ιαπωνίας) για τα «εξαιρετικά του επιτεύγματα»²⁷.

Μόλις είχε εκλεγεί Πρόεδρος ο Ουόρεν Γκαμάλιελ Χάρντινγκ ένωσε μια ακαταμάχητη επιθυμία να στραφεί στους Εβραίους. Διότι ο δικαστής και σιωνιστής Γκουστάβ Χάρτμαν του είχε στείλει επιστολή ζητώντας του να εκφράσει τις απόψεις του για την κατάσταση των Εβραίων στην Ανατολική Ευρώπη. Στην απάντησή του ο Χάρντινγκ είπε ότι λυπόταν πολύ που η ανθρωπότητα δεν είχε καταλάβει ακόμη τι είναι η πραγματική ανεκτικότητα. «Πάντα σεβόταν τον εβραϊκό λαό» λόγω της «ιδιοφυΐας του, της ικανότητας εργασίας, της επιμονής, της υπομονής, της δύναμης, της ομορφιάς και της πίστης στην οικογενειακή ζωή, της μεγάλης αίσθησης φιλανθρωπίας και της πίστης στους νόμους της χώρας στην οποία ζουν». («Εβραϊκή Επιθεώρηση», 1920, Νο 83). Αυτή η υποταγή έγινε σε έναν ηγέτη του Σιωνισμού, ο οποίος ουσιαστικά αναγνωρίζει μόνο εβραϊκά συμφέροντα.

Την 1η Ιουνίου 1921, ο νέος Πρόεδρος απηύθυνε επίσημα το ακόλουθο τηλεγράφημα στον Πρόεδρο της Σιωνιστικής Επιτροπής, που δεχόταν μια σιωνιστική αντιπροσωπεία στην Ουάσιγκτον: «Σας παρακαλώ να σημειώσετε την έκφραση του βαθύτερου ενδιαφέροντός μου για το Σιωνιστικό κίνημα. Όποιος έχει αντιληφθεί τη σημασία του εβραϊκού λαού δεν μπορεί να παραιτηθεί από την πεποίθηση ότι αυτός ο λαός μια μέρα θα αναβιώσει στην ιστορική του πατρίδα και μετά θα μπει

27. Ο βαθμός στον οποίο τα δικαστήρια στις ΗΠΑ βρίσκονται κάτω από την εβραϊκή επιρροή φάνηκε, μεταξύ άλλων, με μια θεμελιώδη απόφαση στην πόλη Τσαρλς. Εκεί, δικαζόταν ένας Εβραίος κατασκευαστής με την κατηγορία ότι απασχολούσε τους εργάτες του τις Κυριακές. Δικαιώθηκε από την εργασία του Σαββάτου. Ο κατηγορούμενος αθωώθηκε. Ένας Εβραίος μπορεί επομένως να αναγκάσει τους υπαλλήλους του να εργάζονται τις Κυριακές. Η Αμερική συμμορφώνεται με τα εβραϊκά έθιμα, όχι οι Εβραίοι με τα αμερικανικά! («Ο Ισραηλίτης», 1921, Νο. 5). Στη Νέα Υόρκη έχει επίσης καθιερωθεί οι δίκες μεταξύ Εβραίων να εκδικάζονται μόνο από Εβραίους δικαστές! Άρα ένα πλήρες κράτος μέσα σε ένα κράτος. Όταν πέθανε ο Τζέικομπ Σιφ, ο χρηματοδότης του πολέμου της Ιαπωνίας κατά της Ρωσίας και της επανάστασης των Μπολσεβίκων, τον τίμησαν όλα τα δικαστήρια! («Ο Ισραηλίτης», 1920, Νο. 41)

σε μια νέα και ακόμη μεγαλύτερη (!) εποχή των επιτευγμάτων του για την πρόοδο της ανθρωπότητας. Διαβεβαιώστε τους συμμετέχοντες στο συμπόσιό σας για τη πλήρη (!) έγκρισή μου για τους στόχους για τους οποίους εργάζεστε με τόσο αφοσιωμένο ζήλο.» [«Εφημερίδα του θείου Φος» (Vossische Zeitung - Κρίστιαν Φρίντριχ Φος), 1921, No. 260].

Στις 5 Νοεμβρίου 1921, ο Χάρντινγκ «προέτρεψε» την εφημερίδα «Εβραϊκό Βήμα» (Jewish Tribune) να δημοσιεύσει το ακόλουθο μήνυμα για τη γιορτή Ρος Ασανά (εβραϊκή Πρωτοχρονιά): «Με την ευκαιρία του εορτασμού του Ρος Ασανά, είμαι στην ευχάριστη θέση να εκφράσω τις ευχές και την καλή μου θέληση στον εβραϊκό λαό των Ηνωμένων Πολιτειών και στους ομοπίστους του σε όλο τον (!) κόσμο. Δεν θυμόμαστε αρκετά συχνά τις μεγάλες υπηρεσίες που έχει προσφέρει και προσφέρει ο εβραϊκός λαός στον κόσμο. Είναι ωραίο να γνωρίζουμε ότι ζούμε σε μια εποχή όπου οι απαρχαιωμένες προκαταλήψεις (Άρα, η καταπολέμηση της διάδοσης - Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ) ανήκουν σχεδόν στο παρελθόν και ότι η χρησιμότητα του εβραϊκού λαού για την ανθρωπότητα αυξάνεται αναγνωρίζοντας αυτό ακριβώς το γεγονός. («Ο Ισραηλίτης», 1921, No. 44).

Ποιος θύμισε στον κ. Χάρντινγκ την εβραϊκή γιορτή και έβαλε αυτή τη μουντζούρα για υπογραφή του;

Μετά την ανάδυση των Εβραίων «μεσαζόντων» (Jobber)²⁸ υπό τον Ουίλσον, αυτό το κίνημα συνεχίστηκε υπό τον Χάρντινγκ (ο οποίος λέγεται ότι ήταν «αντισημίτης»).

Αρχικά ο δήμαρχος της ευρύτερης Νέας Υόρκης διόρισε τον Σιωνιστή Μπέρναρντ Έιμπραχαμ Ρόζενμπλατ (Πρόεδρο της Κοινοπολιτείας της Σιών) σαν ειρηνοδίκη της πόλης («Ο Ισραηλίτης», 1921, No. 20): μετά ο Εβραίος Άλμπερτ Λάσκερ διορίστηκε Πρόεδρος του Αμερικανικού Ναυτιλιακού Συμβουλίου («Ο Ισραηλίτης», 1921, No. 26): μετά ο κ. Χάρντινγκ διόρισε τον «γνωστό διπλωμάτη, συγγραφέα και δημοσιογράφο» Λιούις Αϊνστάιν σαν Αμερικανό Πρεσβευτή στην Τσεχοσλοβακία («Εβραϊκή Επιθεώρηση», 1921, No. 87): τότε διόρισε το ραβίνο (!) που γεννήθηκε στην Αυστρο-Ουγγαρία, Τζόζεφ Σολ Κόρνφελντ σαν απεσταλμένο των Ηνωμένων Πολιτειών στην Τεχεράνη... («Ο Ισραηλίτης», 1921, No. 25). Και στα τέλη του 1921 η «Εβραϊκή Επιθεώρηση» δημοσίευσε την εξής θριαμβευτική αναφορά: **«Φαίνεται να γίνεται παραδοσιακό (!) να πηγαίνει ένας Εβραίος στην Κωνσταντινούπολη σαν εκπρόσωπος των Ηνωμένων Πολιτειών.** Μετά τον Χένρι Μόργκενταου, ο Έιμπραχαμ Άιζακ Έλκους έγινε Αμερικανός πρέσβης στην Τουρκία και τώρα ο “Εβραίος Δικηγόρος της Βοστώνης” (Boston Jewish Advocate) αναφέρει ότι ο κ. Έιμπραχαμ Κάππεν Ράτσεσκου, πρόεδρος της τράπεζας “Καταπιστευτική Εταιρεία των Η.Π.Α.” έχει προταθεί στον Πρόεδρο Χάρντινγκ για τη θέση του Αμερικανού πρέσβη στην Τουρκία.» («Εβραϊκή Επιθεώρηση», 1921, No.

28. Οι «Μεσαζόντες» (Jobber) ήταν άτομα που απασχολούνταν από τους εργοδότες για να καλύψουν τις ανάγκες τους στην εύρεση εργατών. Ο ρόλος του ήταν να εξασφαλίζουν δουλειά στους εργάτες και τους εργάτες στους βιομήχανους. Συνήθως ήταν παλιοί και έμπιστοι εργάτες. Οι «Jobbers», σύμφωνα με τα οικονομικά συστήματα, έχουν και πολλούς ρόλους. Διατηρούν τη ρευστότητα στο χρηματιστήριο πουλώντας και αγοράζοντας τους τίτλους που κατέχουν. Με άλλους όρους, είναι αρκετά συνώνυμα με τους «μεσαζόντες» ή τους «μεσίτες». (Σ.τ.μ.)

81).²⁹

Τον Απρίλιο του 1921, ο Βάιζμαν, ο καθηγητής Αϊνστάιν (ο άνθρωπος που «επισκίασε» τον Νεύτωνα, τον Καντ και τον Κοπέρνικο) και άλλοι οδήγησαν τους Σιωνιστές ηγέτες στη χώρα της ελευθερίας. Η «Εβραϊκή Επιθεώρηση» αναφέρει σχετικά: «Η εντυπωσιακή υποδοχή της σιωνιστικής αντιπροσωπείας στη Νέα Υόρκη είναι η ισχυρή έκφραση της εβραϊκής ζωής πέρα από τον ωκεανό, η οποία εν τω μεταξύ έγινε ισχυρότερη, μια εκδήλωση... της παρορμητικής διάθεσης για δράση και της δύναμης αυτού του τμήματος του Ιουδαϊσμού που η παράξενη μοίρα της εβραϊκής ιστορίας έχει συγκεντρώσει για ώρα ανάγκης. Οι επίσημες τιμές που αποδίδονται στη Σιωνιστική αποστολή από τις αμερικανικές εθνικές και κρατικές αρχές μιλούν επίσης για αυτή τη δύναμη και τη φήμη του Εβραϊσμού στην Αμερική. Αυτές οι τιμές, απίστευτες για «ευρωπαϊκούς» όρους, δεν ήταν για τον Βάιζμαν ή τον Αϊνστάιν, ήταν για τον Αμερικανικό Εβραϊσμό και την εβραϊκή υπόθεση, την ιδέα, τα ιδανικά που αντιπροσωπεύει ο Βάιζμαν και για τα οποία οι ελεύθεροι και φιλελεύθεροι λαοί της Αμερικής έχουν περισσότερη κατανόηση, παρά οι λαοί της ηπείρου» (1921, No. 31/32).

Επικεφαλής της εβραϊκής επιτροπής υποδοχής ήταν ο σύμβουλος Μπέρναρντ Έιμπραχαμ Ρόζενμπλατ στη θέση του μη Εβραίου δημάρχου της Νέας Υόρκης· ο Χάρντινγκ και ο Χιουζ είχαν στείλει τους εκπροσώπους τους. Τους Εβραίους τους παρέλαβε το γιοτ της πόλης με αμερικανική και σιωνιστική σημαία. Οι δρόμοι της θριαμβευτικής πομπής ήταν επίσης στολισμένοι με τις ίδιες σημαίες· Εβραίοι «λεγεωνάριοι» ήταν φρουροί στο αυτοκίνητο του Βάιζμαν· στο ίδιο το ξενοδοχείο υψώθηκε το εβραϊκό λάβαρο (γαλανόλευκο). Ο Αϊνστάιν και ο Βάιζμαν έγιναν επίτιμοι πολίτες της πόλης της Νέας Υόρκης. (Σαν ενδιαφέρουσα λεπτομέρεια πρέπει να σημειωθεί ότι μεταξύ της συνοδείας του αυτοκινήτου δεν υπήρχε αυτοκίνητο του Χένρι Φορντ.) Ο Χάρντινγκ έγραψε μια χειρόγραφη επιστολή καλωσορίσματος στον Βάιζμαν.

Αυτά τα παράξενα της πολιτικής μας κατάστασης είναι, σε τελική ανάλυση, πολύ σοβαρά συμπτώματα της κατάστασης του κόσμου σήμερα, και κάτω από τη σημαία της ελευθερίας οι λαοί επιτρέπουν να αρπάξουν την ελευθερία τους μέσα από τα χέρια τους. Διότι από τη στιγμή που ο Εβραίος έχει το πάνω χέρι οπουδήποτε, αρχίζει μια καταστολή όλων των μη Εβραίων και των αντι-Εβραίων με την απαραίτητη συνέπεια. Είτε στη Γερμανία η «δημοκρατική» «Εφημερίδα της Φραγκφούρτης» (Frankfurter Zeitung) ζητά «ρόπαλα και τσεκούρια!» για τους «αντιδραστικούς»· είτε κοροϊδεύει τα γερμανικά έθιμα³⁰, είτε η «δημοκρατική» «Διεθνής Σκηνή» μιλά για την «Γιουνγκφράου Τζερμάνια» (Jungfrau Germania), που σε κάθε αξιωματικό – μέχρι και λοχία – εκπορνεύεται (Αύγουστος 1921)· είτε στο Λονδίνο οι Εβραίοι ζήτησαν την αφαίρεση ενός σταυρού από την αυλή μιας εκκλησίας επειδή φαινόταν από το δρόμο και ήταν «προκλητικό», όλα αυτά και χιλιάδες άλλα πράγματα είναι παρόμοια ψυχικά συμπτώματα.

29. Οι προσβολές κατά του Φύρερ το 1937 από τον σημερινό Εβραίο δήμαρχο Φιορέλο Χ. Λα Γκάρντια είναι η συνέχεια αυτής της κατάστασης των πραγμάτων.

30. Στην «Εφημερίδα της Φραγκφούρτης» ένας κύριος Γκόλντσαγκ έγραψε τα ακόλουθα «ποιήματα»...

Στη Νέα Υόρκη, οι Εβραίοι έχουν επιβάλει την απαγόρευση της παράστασης του «Έμπορου της Βενετίας» επειδή το έργο έχει αντισημιτικό προκλητικό αποτέλεσμα· έχουν καταφέρει να καταργηθεί ο εορτασμός των Χριστουγέννων, ιδιαίτερα το έθιμο του χριστουγεννιάτικου δέντρου, σε εκατοντάδες σχολεία.

Ο μόνος επικίνδυνος εχθρός των Εβραίων στις Ηνωμένες Πολιτείες, ο Χένρι Φορντ, είναι φυσικά το επίκεντρο του εβραϊκού μίσους και τα ελεύθερα μυαλά, τα μαχόμενα παιδιά του Ισραήλ για την «ανεξαρτησία του Τύπου» κατάφεραν, να απαγορευθεί από την αστυνομία η διανομή της εφημερίδα του «Ανεξάρτητο Ντίερμπορν» (Dearborn Independent), σε πολλά σημεία.

Τώρα έχουν δώσει ένα νέο πλήγμα: πρόκειται να εμφανιστεί ένα νομοσχέδιο στο Αμερικανικό Κογκρέσο για την απαγόρευση κάθε αντισημιτικής λογοτεχνίας, τη διανομή και την αποδοχή του μέσω ταχυδρομείου! Όπως αναφέρει η «Εβραϊκή Επιθεώρηση», ορισμένα μέλη του Κογκρέσου έχουν ήδη υποσχεθεί «να κάνουν το καλύτερο (!) για την αποδοχή αυτού του νομοσχεδίου». (1921, Νο. 89).

Αν παραβλέψουμε αυτές τις διασυνδέσεις, ο ισχυρισμός ότι οι Εβραίοι είναι ήδη πολύ κοντά στην επιθυμητή παγκόσμια κυριαρχία, που βασίζεται στη δύναμη του χρυσού και στην αδίστακτη συνωμοσία, δεν θα φανεί πολύ εξωφρενικός. Τότε θα πρέπει επίσης να ειπωθεί ότι εβραϊκοί παράγοντες πρέπει να έπαιξαν ρόλο στη «Διάσκεψη Αφοπλι-

...την πρώτη μέρα των Χριστουγέννων το 1921:

Ευαγγελισμός της Θεοτόκου

Πριν ακόμη έρθει ο άγγελος σε αυτήν,
ο Θεός της το είχε πει στα όνειρά της.
Και δεν ήξερε ούτε υπομονή ούτε ντροπή,
γιατί ήξερε ότι το σώμα της είχε καθαριστεί.

Καθώς όμως περνούσε η τρίτη νύχτα,
μέσα στο μαρτύριο της μάταιης προσδοκίας,
αγχώθηκε και τρομοκρατήθηκε (!)
στο υγρό χύμα του κήπου της.

Και μόλις έβγαλε τη σκόνη από τα μαλλιά της,
την έπιασε τρόμος. Γιατί ξαφνικά
ο άγγελος κρεμόταν πάνω από το κεφάλι της,
φωτεινός και ακίνητος, σαν φανάρι.

Άμμος σύλληψη

Σκέφτηκε ξανά πώς ο άγγελος
στάθηκε ξαφνικά δίπλα της
και, κρατώντας το κοτσάνι του κρίνου,
τη χαιρέτησε, τη δίδαξε και εξαφανίστηκε.

Και κρατιόταν σε μια κολόνα
και το ταλαίπωρο πνεύμα της πέθανε,
γιατί από τότε στα ρούχα της κρεμόταν
μια μυρωδιά σαν σήψη τάφου.

Ήταν σαν να ήξερε τα πάντα.
Και σαν πουλί, βαρύ και φαρδύ,
ο πόνος στάθηκε στα στήθη της.
Και έφυγε από τη μοναξιά.

σμού» της Ουάσιγκτον. Δεν θα' ταν απαραίτητο για τον Ναχούμ Σοκόλοβ να τον υποδεχτεί στην ανοιχτή θάλασσα ένα επίσημο ατμόπλοιο όταν έφτασε με το βρετανικό υπερωκεάνιο «Aquitania» σαν εκπρόσωπος των Παν-εβραϊστών («Εβραϊκή Επιθεώρηση», 1921, Νο. 92)· δεν θα' ταν απαραίτητο να πούμε ότι ο Ναχούμ Σοκόλοβ προσκλήθηκε σε ένα επίσημο εορταστικό δείπνο στα αγγλικά κεντρικά γραφεία στην Ουάσιγκτον· ότι οι Γάλλοι του έκαναν ισότιμη υποδοχή και ότι ο Χάρντινγκ είχε λεπτομερείς συζητήσεις με τον Μπάλφουρ για τον Σιωνισμό. («Εβραϊκή Επιθεώρηση», 1921, Νο. 96). Ακόμα κι αν τίποτα από αυτά δεν είχε πραγματοποιηθεί, είναι αυτονόητο ότι η προσπάθεια μιας παγκόσμιας εμπιστοσύνης, όπως παρουσιάστηκε στη διάσκεψη της Ουάσιγκτον, ή η «Παγκόσμια Ρύθμιση» (διαβάστε «Παγκόσμια Κυβέρνηση»), όπως ήθελε να εκφράσει η «Εφημερίδα της Φραγκφούρτης» (21 Νοεμβρίου 1921), τα τρία τέταρτα πρέπει να ήταν έργο διεθνών Εβραίων τραπεζιτών και ανδρών του χρηματιστηρίου, όπως εκπροσωπούνται από τους Λιούις Στράους, Πολ Βάρμπουργκ, Τζέικομπ Σιφ, Γιόζεφ Λαζάρντ Σπάιερ, Άλφρεντ Ντρέιφους, Σιμόν Λάζαρντ, Τζέιμς Ρότσιλντ, Φραντς Όπενχαϊμερ, Σάμιουελ Αντερμάιερ, Πίνχας Γκόλντσμιντ, Μπένζαμιν Μπάιτ, Όττο Χέμαν Καν, κ.λπ. που σήμερα καθορίζουν τις τύχες του κόσμου.³¹

Στις 25 Απριλίου 1922, το Εβραϊκό Γραφείο της Νέας Υόρκης ανακοίνωσε ότι η Διακήρυξη του Μπάλφουρ θα ενσωματωθεί στη συνθήκη μεταξύ των Ηνωμένων Πολιτειών και της Αγγλίας. («Εβραϊκή Επιθεώρηση», Νο. 35). Με αυτό η Αμερική αναλαμβάνει και επίσημα την εκπροσώπηση των εβραϊκών «δικαιωμάτων» σε όλα τα κράτη!

Αυτό πρέπει να το έχει κανείς υπόψη του αν θέλει να κρίνει σωστά την σημερινή πολιτική του Σιωνιστικού παγκόσμιου οργανισμού.

Επιπλέον, είναι διδακτικό να σημειωθεί ότι η εβραϊκή-μπολσεβίκικη Μόσχα έχει πλέον μπει ανοιχτά στον κύκλο του παγκόσμιου καταπιστεύματος. Η «ρωσική» κρατική τράπεζα με διευθυντή τον Άαρον Σέινμαν, τα νέα μεγάλα ιδιωτικά συνδικάτα υπό τον Τρότσκι και άλλους Εβραίους είναι τα μέλη που θα ενσωματωθούν ή θα έπρεπε να ενσωματωθούν στην Παγκόσμια Τράπεζα (Παγκόσμια Εβραϊκή Τράπεζα) για την οποία αγωνίζεται ο Έρνεστ Κασέλ.³² Η ιδέα του διεθνι-

31. Είναι σχεδόν διασκεδαστικό όταν διαβάζουμε στο αυστηρά τελετουργικό «Ισραηλίτη» σχετικά με τη διάσκεψη της Ουάσιγκτον: «Η ευλογία των Εβραίων προφητών συνοδεύει τις εργασίες της διάσκεψης της Ουάσιγκτον ήδη (!) από την εναρκτήρια ομιλία.» (Νο. 46, 1921).

32. Ένας από τους μεγαλύτερους χρηματοδότες των πολέμων και των επαναστάσεων, ο Τζέικομπ Σιφ, όταν πέθανε μνήθηκε από όλες τις εβραϊκές εφημερίδες. Η «Εφημερίδα της Φραγκφούρτης», για παράδειγμα, ανέφερε με τον τίτλο: «Σιφ Πάρκγουεϊ» (Schiff Parkway): «Μεταξύ των μεγάλων εορτασμών, που διήρκεσαν δύο ημέρες, το όνομα της οδού Ντελάγουεϊ, η προσέγγιση σε μια από τις πιο σημαντικές γέφυρες στη Νέα Υόρκη, άλλαξε σε «Σιφ Πάρκγουεϊ». Αυτό έγινε για να τιμήσει τη μνήμη του Τζέικομπ Χένρι Σιφ, του επιφανούς γεννημένου στη Φρανκφούρτη φιλόδημου (!) που πέθανε πέρυσι» (Ιούλιος 1921). Ο τελετουργικός «Ισραηλίτης» μιλάει για «ο ακούρατος μεγάλος της εποχής μας, ο Τζέικομπ Χ. Σιφ θα είναι εξαρχής φωταγωγημένος» (1920, Νο. 40). Και ο «Εβραϊκός Τύπος» έγραφε στις 15 Οκτωβρίου 1920: «Κατά τη διάρκεια του Ρωσο-Ιαπωνικού Πολέμου, αυτός (ο Σιφ) παρέιχε οικονομικούς πόρους στη φτωχή από κεφάλαια Ιαπωνία για να κλονίσει τον τσαρισμό, ακριβώς όπως υποστήριξε τη ρωσική επανάσταση την άνοιξη του 1917». Και όχι μόνο αυτά, αλλά και οι μπολσεβίκοι. Ένας υπέροχος «φιλόδημος». Η «Εβραϊκή Επιθεώρηση» ανέφερε το 1921, Νο. 84/85, από το Σικάγο: «Με πρωτοβουλία της Αμερικανο-Εβραϊκής Επιτροπής Αρωγής της Νέας Υόρκης, πραγματοποιήθηκε μια διάσκεψη αντιπροσώπων από μέρη της Ένωσης υπό την προεδρία του στρατηγού Αμπέλ Ντέιβις, η οποία, αφού έλαβε αναφορές από τον Φέλιξ Βάρμπουργκ και τον Λούις Μάρσαλ, αποφάσισε να αναλάβει μια μεγάλης κλίμακας «προώθηση» για τη συγκέντρωση των 14 εκατομμυρίων δολαρίων που

σμού εδώ έχει φτάσει στα άκρα. Σήμερα είναι η ώρα του υπέρτατου θριάμβου τους. Πιστεύω ότι αύριο θα βιώσουν μια καταστροφή όπως ποτέ πριν. Η συνειδητοποίηση, του πού βρίσκεται ο κίνδυνος για όλους τους λαούς προχωρά· ακόμα και οι Εβραίοι, μερικές φορές παρατηρούν ότι έχουν ξεπεράσει τα όρια. Δεν υπάρχει όμως «επιστροφή» γι' αυτούς. Απλώς δίνουν – στο απόγειο της εξουσίας – την απελπισμένη μάχη τους. Η μυστικότητα και η ανωνυμία, τα δύο όπλα των παγκόσμιων συνωμοτών, δεν είναι πλέον πραγματικά χρησιμοποιήσιμα. Το σπίτι από τα τραπουλόχαρτα που έχτισαν πάνω σε ψέματα και δόλο σύντομα θα καταρρεύσει.

Παν-Εβραϊκή Ενότητα

Σε περίπτωση επίθεσης εναντίον της εβραϊκής και ειδικά εναντίον της σιωνιστικής παγκόσμιας πολιτικής, συνήθως εμφανίζονται οι «θρησκευτικές» και «αφομοιωτικές» ενώσεις και τονίζουν τη «θεμελιώδη αντίθεσή» τους προς την εθνική εβραϊκή επιδρομή. Αυτό το τέχνασμα των χωριστά προελαυνόντων στρατών του Ισραήλ μέχρι τώρα δεν έχει αποτύχει, γι' αυτό είναι σκόπιμο να αποδείξουμε σύντομα ότι όλες αυτές οι διάφορες ενώσεις είναι φυσικά βασικά σύμφωνες με τους στόχους του πολιτικού στρατού του Ιουδαϊσμού.

Είναι προφανές ότι η Μίζραχι (Mizrachi)³³ και το «Poale-Zion» συνδέονται επίσης με τη Σιωνιστική οργάνωση. Η Μίζραχι αποτελεί τον σύνδεσμο μεταξύ της καθαρά εθνικής ομάδας και της ορθοδοξίας, το «Poale-Zion» μεταξύ αυτής και των υποτιθέμενων διεθνιστών κομμουνιστών (η καθαρά εβραϊκή σοσιαλιστική «Ένωση» στη Ρωσία έχει αυτοανακηρυχτεί μπολσεβίκικη).

Παρά το γεγονός ότι οι Σιωνιστές στην Αγγλία κατά τη διάρκεια του πολέμου ξεκάθαρα τάχθηκαν υπέρ της Βρετανίας και έδωσαν όλη την επιρροή τους στην υπόθεση της Αντάντ, φαινόταν ασύνετο σε ορισμένες αγγλο-εβραϊκές ενώσεις να αναρτούν τόσο ανοιχτά την εθνική σημαία. Η «Κοινή Επιτροπή» (Conjoint Comittee), η «ΑγγλοΕβραϊκή Ένωση» (Anglo Jewish Association), το «Συμβούλιο των Αντιπροσώπων των Βρετανών Εβραίων» (Board Deputies of British Jews) εξέδωσαν μαζί διαμαρτυρίες κατά των Σιωνιστικών εκκλήσεων στις 24 Μαΐου 1917 και δήλωσαν ότι εκπροσωπούσαν μόνο θρησκευτικές, αλλά όχι εθνικές κοινότητες. Φοβόντουσαν ότι οι Εβραίοι θα χαρακτηρίζονταν ξένοι σε

(συνέχεια...) απαιτούνται για τη χρηματοδότηση βοηθητικών εργασιών στην Ευρώπη (δηλαδή, για τους Εβραίους μπολσεβίκους της Ανατολής – Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ) τα επόμενα χρόνια. Κατά κάποιον τρόπο, αυτή η «προώθηση» είναι για να σηματοδοτήσει την πρώτη επέτειο από το θάνατο του Τζέικομπ Χ. Σιφ στη μνήμη της γενναιοδωρίας του μεγάλου Εβραίου ευεργέτη».

33. Μίζραχι (Mizrachi – Πνευματικό Κέντρο) είναι ένας παγκόσμιος οργανισμός που ιδρύθηκε το 1902 στο Βίλνιους σαν θρησκευτική σιωνιστική οργάνωση. Με τη βρετανική εντολή της Παλαιστίνης, το κίνημα εξελίχθηκε σε πολιτικό κόμμα, το HaMizrachi. (Σ.τ.μ.)

άλλες χώρες και, λογικά, θα στερούνταν τα άλλα πολιτικά τους δικαιώματα. Και η ίδια η Αγγλία φαινόταν να είναι επιφυλακτική.

Αυτές όμως και οι άλλες «θρησκευτικές» ενώσεις έχουν τώρα γνωρίσει όλα τα χρώματα. Η «αφομοιωτική» «Λίγκα των Βρετανών Εβραίων» συνεδρίασε στις 31 Απριλίου 1920 και εκεί ο πρόεδρος, Λάιονελ ντε Ρότσιλντ, δήλωσε ότι ήταν «περήφανος για μια επιστολή που είχαν λάβει (η Λέγκα) από τη Σιωνιστική οργάνωση στην οποία η ικανοποίηση εκφράζεται ότι η Λέγκα ενώνει τις απαιτήσεις (!) ολόκληρου του εβραϊκού κόσμου για βρετανική εντολή στην Παλαιστίνη». (Μετά την «Times», η «Εβραϊκή Επιθεώρηση», 1920, αNo. 30). Λίγο αργότερα ο λόρδος Ρότσιλντ προήδρευσε στο ετήσιο συνέδριο στο Λονδίνο!

Η θεοσεβούμενη «Ισραηλιτική Παγκόσμια Συμμαχία» δημοσίευσε το παρακάτω ψήφισμα: «Η Κεντρική Επιτροπή αποφάσισε να μην δημιουργήσει καμία δυσκολία για τους Σιωνιστές στις προσπάθειές τους. Η “Συμμαχία” δεν θα εμπλακεί σε καμία πολιτική που μπορεί να έρχεται σε σύγκρουση με τις φιλοδοξίες ενός κόμματος που αγωνίζεται και εργάζεται για το κοινό καλό του Ιουδαϊσμού.» («Εβραϊκή Επιθεώρηση», 1920, No. 62).

Και όσον αφορά τους «αναπληρωτές του διοικητικού συμβουλίου...» μόλις είδαμε τον πρόεδρό τους, Στούαρτ Σάμιουελ, να συμπροεδρεύει στο «Keren-Hajessod».

Οι αμιγώς εβραϊκές στοές «B' nai Abraham» και «B' nai B' rith» επισημαίνουν με θεοσεβούμενο βλέμμα ότι εκφράζουν μόνο ανθρωπιστικές οργανώσεις. Το ίδιο Τάγμα στη Αμερική τονίζει την απόλυτη αφοσίωσή του, στη Γερμανία δεσμεύεται σύμφωνα με το καταστατικό στο εθνικογερμανικό αίσθημα και ταυτόχρονα ιδρύει μια ειδική επιτροπή για τη διάδοση του «Keren-Hajessod», του εβραϊκού διεθνούς δανείου.

Όπως ακριβώς είναι τα πράγματα στην Αγγλία και την Αμερική είναι και στη Γερμανία.

Για χρόνια οι «κοινωνίες θρησκευτικών ομάδων» διεξάγουν έναν προσχηματικό αγώνα ενάντια στον κακό Σιωνισμό, ο οποίος έχει ήδη θεωρήσει ότι είναι κατάλληλη στιγμή για να μισορίξει τη μάσκα του. Η «Κεντρική Ένωση Γερμανών Πολιτών Εβραϊκής Πίστεως» επιβεβαιώνει επανειλημμένα την πιστή της γερμανική στάση και λέει ότι τα μέλη της (πάνω από 200.000 στον αριθμό) είναι Εβραίοι μόνο από πίστη και όχι από εθνικότητα. Το γεγονός ότι η ίδια η «Κεντρική Ένωση» αποδεικνύει κάθε μήνα με τα όργανά της, ότι αυτός ο ισχυρισμός της είναι αναληθής, δεν φαίνεται να την ενοχλεί: όταν, για παράδειγμα, καλεί «όλους τους Εβραίους» να σχηματίσουν ένα ενιαίο μέτωπο κατά του κακού αντισημιτισμού, ή όταν το μέλος του, ο ραβίνος Τζέικομπ, γράφει επί λέξει: «Το αναμφισβήτητο και ιστορικό θαύμα είναι ο λαός του Ισραήλ και η ιστορία του. Η ύπαρξη του Ισραήλ δεν μπορεί να αμφισβητηθεί, γιατί είναι ακόμα ζωντανό.» («Στο Γερμανικό Ράιχ», Ιούνιος 1920, σελ. 187).

Έτσι ακριβώς σκέπτονται οι υπερροθόδοξοι Εβραίοι, οι Εβραίοι Χαρεντί, η «Ένωση του Ισραήλ» (Agudas Jisroel), που έχει ακόμα και σήμερα την πρόταση σε ένα από τα σημεία του προγράμματός της (!) : «Οι Εβραίοι είναι ο (!) λαός του Θεού», και το κεντρικό της όργανο δηλώ-

νει περήφανα: «Για εμάς η εθνική θέληση έχει οριστεί για πάντα από το Όρος του Σινά... Περιφρονούμε και απορρίπτουμε το ψέμα της αφομοίωσης, δηλώνουμε περήφανα και με τόλμη ότι είμαστε γιοι του αθάνατου λαού της Βίβλου, γνωστού σε όλους τους λαούς, αλλά πολεμάμε με την ίδια αποφασιστικότητα το σιωνιστικό ψέμα, που μετατρέπει αυτόν τον λαό της Βίβλου σε ένα λαό ανάμεσα στους λαούς.» («Ο Ισραηλίτης», 1920, No. 43).

Θα ήταν ωραίο να μιλούσαν πάντα τόσο ειλικρινά οι νομοταγείς. Μόλις όμως εμφανιστούν μικρές δυσκολίες στον ορίζοντα, βγαίνει αμέσως η σημαία με την επιγραφή «Θρησκεία» από την κιβωτό της διαθήκης.

Επικεφαλείς μιας σειράς σιωνιστικών αντιπροσωπειών ήταν ραβίνοι. Έχω ήδη αναφέρει αρκετά. Στην σιωνιστική κατεύθυνση εμφανίστηκε και ο αρχираβίνος της Βιέννης, Τσβι Πέρεζ Τσάγιες. Προκειμένου να αρθεί και η τελευταία αμφιβολία για το γεγονός ότι οι «μόνο θρησκευόμενοι» Εβραίοι συμβαδίζουν χέρι-χέρι με τους Σιωνιστές, θα πρέπει να σημειωθεί μόνο το εξής. Ο Σύλλογος Γερμανών ραβίνων ενέκρινε το ακόλουθο ψήφισμα: «Με την αναδιοργάνωση των συνθηκών στην Παλαιστίνη, υπάρχει ελπίδα ότι θα δημιουργηθεί εκεί ένα σπίτι για πολλούς από τους ομοπίστους μας. Ο σύλλογος των ραβίνων δηλώνει ιερό καθήκον όλου του (!) Ιουδαϊσμού να συμμετάσχει σε αυτό το έργο και να συμμετάσχει ενεργά στη συγκέντρωση των κεφαλαίων, υπό την προϋπόθεση ότι η κατασκευή θα γίνει στο πνεύμα των διδασκαλιών του Ιουδαϊσμού και τα χρήματα που συγκεντρώθηκαν θα αποσυρθούν από το υπηρεσία κομματικών πολιτικών σκοπών.» («Εβραϊκή Επιθεώρηση», 1921, No. 41). Στη συνέχεια, ο Σύλλογος Ραβίνων της Βιέννης αποφάσισε ομόφωνα: «Σύμφωνα με το σχετικό ψήφισμα της Γερμανικής Ραβινικής Ένωσης, ο Σύλλογος Ραβίνων της Βιέννης δηλώνει ότι είναι διακαές καθήκον όλων των ομάδων και τάξεων του εβραϊκού λαού (!) να συμμετέχουν ενεργά στην οικοδόμηση της εβραϊκής εθνικής (!) πατρίδας στην Παλαιστίνη.» («Εβραϊκή Επιθεώρηση», 1921, No. 50/52).

Δεν έχω τον χώρο εδώ να μπω σε περισσότερες λεπτομέρειες σχετικά με τις ψευδείς περιελίξεις του εγκεφάλου. Όπως ο Γερμανός ανήκει στο γερμανικό έθνος, είτε είναι Προτεστάντης είτε Καθολικός, έτσι και ο Εβραίος παραμένει εθνικά Εβραίος, είτε ανήκει σε φιλελεύθερη είτε σε ορθόδοξη είτε σε οποιαδήποτε άλλη απόχρωση πίστης. Όλα τα άλλα είναι σκόπιμη παραπλάνηση εκ μέρους των Εβραίων, σκόπιμα ψέματα και εξαπάτηση του γερμανικού λαού.

Και στις 23 Ιανουαρίου 1921, ολόκληρος ο εβραϊσμός της Γερμανίας έδωσε την τελική απόδειξη αυτού!

Την ημέρα εκείνη ιδρύθηκε η «Γενική Οργάνωση των Γερμανοεβραίων».

Στο όνομα του θρησκευτικού φιλελευθερισμού, ο δικηγόρος Στερν δήλωσε με «μεγάλη χαρά» ότι «καμία κατεύθυνση στον γερμανικό εβραϊσμό δεν αγωνιζόταν ενάντια στο μεγάλο έργο» (τη γενική οργάνωση).

Η διατύπωση του στόχου αυτού του «μεγάλου έργου» είναι αξιοσημείωτη.

Με αξιέπαινη σαφήνεια, οι Σιωνιστές πρότειναν να διατυπωθεί η § 1 ως εξής: «Ο σκοπός της ένωσης είναι να συγκεντρώσει όλες τις δυνάμεις του γερμανικού εβραϊσμού για να καλλιεργήσει όλα τα εβραϊκά συμφέροντα.» Αυτή όμως η καθαρή γλώσσα φαινόταν λίγο πολύ ειλικρινής στους Ταλμουδιστές διαφόρων διαμετρημάτων. Θα ήταν επίσης ένα όπλο για τους αντισημίτες κακοποιούς. Έτσι αποφασίστηκε για λόγους τακτικής: «Η ένωση στοχεύει κ.λπ. να φροντίζει για τα συμφέροντά της συνολικά». Το ότι υπήρχε μόνο τακτική διαφορά απόψεων και ότι οι άλλοι αντιπρόσωποι είχαν το ίδιο πνεύμα με τους Σιωνιστές φαίνεται, μεταξύ άλλων, από την ομιλία του συντάκτη του σχεδίου του καταστατικού, ο οποίος πρότεινε την ηπιότερη μορφή και πρόσθεσε κατά γράμμα: **«Τα συμφέροντα του γερμανικού εβραϊσμού δεν είχαν ποτέ (!) εθνικά σύνορα και δεν θα το κάνουν στο μέλλον».** («Εβραϊκή Επιθεώρηση», 1921, No. 8).

Σχεδόν όλες οι εβραϊκές οργανώσεις στη Γερμανία το σωτήριο έτος 1921, υπό την προστασία της Γερμανικής Δημοκρατίας, συμφώνησαν με τα μάχιμα στρατεύματα των εχθρών της Γερμανίας, με τον Σιωνισμό!

Το γερμανικό Ράιχ δεν αναφέρθηκε καθόλου σε όλη τη διάρκεια του συνεδρίου! Ήταν η 15η ημέρα κοινότητας των φτωχών, κατατρεγμένων και καταπιεσμένων ανθρώπων. Αποτελούνταν από 300 εκπροσώπους που εκπροσωπούσαν 700 δήμους...

ΣΥΝΕΠΤΕΙΕΣ

Οι ανάληγτοι του λαού μας, μας λένε: «Μα γιατί θέλετε να επαναλαμβάνετε την παλιά κατακραυγή κατά των Εβραίων;» Απαντάμε: «Δεν σας νοιάζει η πορεία του κόσμου, δεν σας νοιάζει η ιστορία· αλλά οι επίτροποι του Ναπολέοντα ήξεραν πώς να σας μάθουν να χορεύετε, και οι νέοι Ιωσήφ και Μαρδοχαίοι θα κάνουν τους γιους σας να φτύσουν αίμα. Με την τελευταία γαλλοεβραϊκή κυβέρνηση, περισσότερο από το μισό εμπορικό κεφάλαιο έχει ήδη περάσει στα χέρια των Εβραίων. Αφήστε τους Εβραίους να ζήσουν έτσι για άλλα σαράντα χρόνια, και τα παιδιά των πρώτων χριστιανών θα πληρώνονται σαν αχθοφόροι στους Εβραίους».

Το 1816 ο καθηγητής της Χαϊδελβέργης Γιάκομπ Φρίντριχ Φρις έγραψε («Σχετικά με τον κίνδυνο που υποκρύπτει η ευημερία και το χαρακτήρα των Γερμανών από τους Εβραίους»).

Χωρίς να κατανοήσουμε τη φύση του αδίστακτου, σκληρού, εθνικά και υπερεθνικά συνδεδεμένου παρασιτικού εβραϊκού λαού, («Ένα έθνος εμπόρων και απατεώνων», σύμφωνα με τον Καντ) τα νομικά εμπόδια καταργήθηκαν σε όλα τα κράτη και στους Εβραίους παραχωρήθηκαν πλήρη πολιτικά δικαιώματα. Αυτό το μοιραίο λάθος της κοντόφθαλμης υπερανεκτικότητας δεν βαραίνει σήμερα, αλλά σε πρωτοφανή κλίμακα.

Οι Εβραίοι απαιτούν «ίσα δικαιώματα» και διεκδικούν μόνο προνομιακά δικαιώματα για τους εαυτούς τους. Όπως στην παλιά Πορτογαλία, όπου τα έπαιρναν οι Εβραίοι τοκογλύφοι της μεγάλης αριστοκρατίας, όπως στην παλιά Ισπανία, όπου η μαρτυρία ενός Εβραίου είχε μεγαλύτερη βαρύτητα από τον όρκο ενός Ισπανού, έτσι και σήμερα οι Εβραίοι δεν διεκδικούν ίσα δικαιώματα (που στην πραγματικότητα θα έπρεπε να σημαίνει μόνο: ο καθένας έχει το δικαίωμα που του αξίζει), αλλά προνομιακά δικαιώματα.

Εάν, μετά την προηγούμενη εικόνα με τις παγκόσμιες πολιτικές δραστηριότητες, κοιτάξουμε την ίδια την Παλαιστίνη, βλέπουμε και εδώ αυτό το αναμφισβήτητο γεγονός.

Οι Εβραίοι αποτελούν σχεδόν το 2% του πληθυσμού στην Παλαιστίνη. Παρόλα αυτά, τα εβραϊκά είναι η επίσημη γλώσσα. Ο Ρίχαρντ Λίχτχάιμ δήλωσε ανοιχτά ότι οι Άραβες ήταν όλοι αντι-Εβραίοι. Αυτό αποδείχθηκε στις 13 Δεκεμβρίου 1920: Οι Άραβες εκπρόσωποι που συγκεντρώθηκαν στη Χάιφα εκείνη την ημέρα διαμαρτυρήθηκαν για τον βίαιο εξιουδαισμό της χώρας και απαίτησαν να θεωρηθεί δεδομένη μια εθνική κυβέρνηση, ένα όργανο που να εκπροσωπεί τον πληθυσμό της χώρας. («Εβραϊκή Επιθεώρηση», 1921, Νο. 4). Η κυβέρνηση απάντησε ψύχραιμα ότι δεν θα αλλάξει την (σιωνιστική) πολιτική της.

Οι Εβραίοι προχώρησαν κι άλλο. Στο ετήσιο συνέδριο στο Λονδίνο το 1920, ένας εκπρόσωπος ζήτησε την εθνικοποίηση ολόκληρου του εδάφους. Αυτό σήμαινε να τεθεί όλη η αραβική γη στα χέρια των Εβραίων. Άλλοι ομιλητές ζήτησαν να εισέλθει στη χώρα «μόνο το εβραϊκό κεφάλαιο». Ο καθηγητής Βάιζμαν συνοψισε τις απόψεις του ως εξής: «Το δικαίωμα απόκτησης αζήτητης περιουσίας, η διευκόλυνση (!) της απόκτησης γης γενικά, ένα προνόμιο (!) στα δημόσια έργα, η άμεση επιρροή στις αγγλικές αρχές, η ρύθμιση της μετανάστευσης από εμάς είναι επίσης απαίτηση άνευ όρων (!)». Αυτό σημαίνει αξίωση για πλήρη υποδούλωση του ντόπιου πληθυσμού από Εβραίους χρηματιστές και «αγρότες». Τα άλλα ρητά ότι οι Εβραίοι δεν έρχονται σαν «Πρώσοι Γιούνκερ» αλλά σαν φίλοι των Αράβων κ.λπ., είναι φυσικά γνήσια εβραϊκή ανοησία. («Εβραϊκή Επιθεώρηση», 1920, Αρ. 4).

Τέλος, η «Νέα Τάξη Γης» της Παλαιστίνης, που εγκρίθηκε από τον Σιωνιστή κυβερνήτη της χώρας, ήταν αρκετά ξεκάθαρη. Σύμφωνα με διάφορες διατάξεις, η «Εβραϊκή Επιθεώρηση» συνοψιζε το περιεχόμενο του τελευταίου σημείου ως εξής: «Σε τελική ανάλυση, μόνο οι Παλαιστίνιοι πολίτες θα επιτρέπεται να αγοράζουν γη. Θα υπήρχαν πάρα πολλοί Αμερικανοί και Άγγλοι που θα μπορούσαν να επιτρέψουν στον εαυτό τους την πολυτέλεια να αγοράσουν στους «Αγίους Τόπους»...» (1920, αρ. 75).

Αν αναρωτηθεί κανείς τι είναι στην πραγματικότητα ο Σιωνισμός στο σύνολό του και πού πραγματικά θέλει να πάει και πού πρέπει να πάει, τότε αυτή η ερώτηση δεν είναι πολύ δύσκολο να απαντηθεί για όσους γνωρίζουν την εβραϊκή φύση.

Οι Εβραίοι έχουν καταλάβει πολύ καλά, ότι οπουδήποτε ζουν σε μεγαλύτερο αριθμό και δεν μπορούν να εργαστούν ανώνυμα μεταξύ των γηγενών κατοίκων της χώρας, ο αντισημιτισμός ακολουθεί στενά.

Ότι αυτή – ενάντια στη θέληση των κυβερνήσεων των κρατών που ελέγχονται από το εβραϊκό χρηματιστήριο, – η κατάσταση θα μπορούσε να αναζωπυρωθεί ενεργά, έπρεπε να αναμένεται, ειδικά στην Πολωνία, τη Ρωσία και τη Ρουμανία. Και στην Αμερική, ειδικά στη Νέα Υόρκη με το γκέτο της με πάνω από 2 εκατομμύρια Εβραίους, ήταν απαραίτητο να ληφθούν προφυλάξεις. Ήταν λοιπόν πολύ κατανοητό ότι οι Εβραίοι πολυεκατομμυριούχοι αναζητούσαν νέα επικράτεια για τα αδέρφια τους από την Ανατολή. Έγιναν προτάσεις για την απόκτηση γης στη Νότια Αμερική, στην Αφρική. Είναι κατανοητό ότι η «γη των πατέρων» κέρδισε. Ο στόχος δεν μπορεί να αμφισβητηθεί: τα γλωσσικά και πολιτικά προνόμια που επιβάλλει η «Αγγλία» θα πρέπει να κάνουν εξαρχής κυρίαρχη τη μικρή εβραϊκή μειονότητα και να προσελκύουν Εβραίους από όλες τις χώρες να εγκαταστήσουν αυτό το νέο εβραϊκό κέντρο σύμφωνα με την παλιά μέθοδο, τους πραγματικούς κατοίκους που έχουν ζήσει εδώ για χιλιάδες χρόνια να πολλαπλασιάζονται με «νόμιμους» τρόπους, να καταστείλουν και να δημιουργήσουν μια καθαρά εβραϊκή δεξαμενή για μια μακρόπνοη ανατολίτικη πολιτική, πολύ μακριά από τα γκοίμ της Ευρώπης.

Ένα μέρος του σμήνους των ακρίδων που τρώει τις σάρκες της Ευρώπης εδώ και αιώνες επιστρέφει στη γη της επαγγελίας για να αναζητήσει νέα καταπράσινα λιβάδια.

Όταν οι Εβραίοι πολιτικοί μιλούν για το μελλοντικό πρότυπο κράτος της Παλαιστίνης, όλοι γνωρίζουν ότι αυτό δεν θα συμβεί ποτέ. Γιατί ο Εβραίος δεν ήταν πραγματικά δημιουργικός σε κανέναν τομέα της γνώσης, της τέχνης ή της ζωής. Το «κράτος» του θα διαρκέσει όσο θα διαρκέσουν τα εκατομμύρια χρήματα που έχουν κλαπεί από τους λαούς του κόσμου και προσδίδουν μια τεχνητή ζωντανία σε αυτό. Την ημέρα που θα λυθεί το εβραϊκό ζήτημα όσον αφορά τους λαούς που λεηλατήθηκαν από τους Εβραίους (αυτή η μέρα δεν είναι πολύ μακριά), εκείνη την ημέρα η Παλαιστίνη σαν εβραϊκό κράτος θα καταρρεύσει. Μόνο το παλιό πολυφυλετικό (δηλαδή διεθνές) έθνος θα παραμείνει.

Ο σιωνισμός είναι, στην καλύτερη περίπτωση, μια τελευταία προσπάθεια ανίκανων ανθρώπων για παραγωγικά επιτεύγματα, κυρίως ένα μέσο για τους φιλόδοξους κερδοσκόπους να δημιουργήσουν ένα περιοχή προετοιμασίας για την παγκόσμια τοκογλυφία.

Τα γεγονότα που αναφέρθηκαν σε αυτές τις εφημερίδες πρέπει να τα γνωρίζει κάθε Γερμανός.

Αντίθετα με άλλες εβραϊκές οργανώσεις θα μπορούσαμε να έχουμε μια συμπάθεια στην αναγνωρισμένη εθνική βάση του Σιωνισμού και την ομολογία του λαού. Κανένας Γερμανός δεν ενόχλησε τους Εβραίους στην ανάπτυξη του εθνικού τους πολιτισμού. Το ότι έχουν ελάχιστα ή καθόλου εβραϊκά σχολεία και πανεπιστήμια δεν είναι δικό μας λάθος.

Αλλά η εθνική ελευθερία που τους παραχωρήθηκε έχει εξελιχθεί σε τερατώδη αναίδεια από την πλευρά των Εβραίων. Έτσι, όπως είδαμε, κάθε προσπάθεια προστασίας του γερμανικού λαού, που αγωνίζεται για την ύπαρξή του από την πλημμύρα των Εβραίων μπολσεβίκων από την Πολωνία, από τους Εβραίους που ρυπαίνουν την ζωή μας, από τους Εβραίους καταστροφείς του κράτους μας, από τους ίδιους Εβραίους που θεωρούν τη διατήρηση της εθνικότητάς τους σαν τη μόνη οργανική βάση κάθε πολιτισμού, και παραμένουν ατιμώρητοι, χαρακτηρίζεται σαν «ύπουλο μέσο», «αντιδραστική υποκίνηση» κ.λπ. Εκεί που ο γερμανικός λαός, μετά από πολύ καιρό υπομονής, θέλει επιτέλους να διαμορφώσει τη ζωή του χωρίς ξένους – που επιδιώκουν να εκπληρώνουν μόνο τα δικά τους συμφέροντα, και όχι τα γερμανικά– ο εβραίος σοβινιστής «Εβραϊκή Επιθεώρηση» τολμά να μιλάει για «εθνικές και φυλετικές προκαταλήψεις».

Εδώ – αν αφήσουμε στην άκρη όλες τις ανθρώπινες συμπάθειες και αντιπάθειες – αμφισβητείται μόνο το συμφέρον του γερμανικού πολιτισμού και του γερμανικού κράτους. Εάν μια οργάνωση μέσα στο γερμανικό κράτος, δηλώσει ότι τα συμφέροντα του γερμανικού Ράιχ δεν υπάρχουν γι' αυτήν – πράγμα που όπως είδαμε έχει συμβεί εκατοντάδες φορές – τότε τουλάχιστον δεν πρέπει να έχει κανένα πολιτικό δικαίωμα. Αν κάνει αυτή τη δήλωση και ενεργήσει τη στιγμή που συμπεριλαμβάνει Γερμανούς πολίτες, αυτό είναι πρόσκληση για εσχάτη προδοσία. Αυτή είναι ίσως η μόνη ξεκάθαρη άποψη, δεν υπάρχει άλλο συμπέρασμα.

Και όλες οι ενώσεις που δηλώνουν την αλληλεγγύη τους με την εν λόγω πρόταση πρέπει να είναι προετοιμασμένες να δεχτούν τις συνέπειες της συνενοχής σε αυτή την άκρως προδοτική προτροπή.

Σχεδόν όλες οι εβραϊκές οργανώσεις το έκαναν αυτό στις 13 Ιανουαρίου 1921 και ο Σιωνισμός δημόσια με τη διακήρυξη Μπάλφουρ της 2ας Νοεμβρίου 1917.

Όπως είναι γνωστό, ο στρατηγός Λούντεντορφ επιτέθηκε δριμύτατα στις πολιτικές δραστηριότητες των Εβραίων στη Γερμανία στο τελευταίο του έργο, «Πόλεμος και Πολιτική», και τόνισε ότι η ανώτατη ηγεσία του εβραϊκού λαού εργαζόταν για την ήττα της Γερμανίας. Σχετικά με αυτό γράφει ο δρ. Πάουλ Νάθαν στο τεύχος Δεκεμβρίου 1921 του «Στο γερμανικό Ράιχ» (Im deutsche Reich) (το όργανο της «Κεντρικής Ένωσης Γερμανών Πολιτών Εβραϊκής Πίστεως»):

«Μια κατηγορία όπως αυτή, αν είναι βάσιμη, είναι συντριπτική. Οι Γερμανοί Εβραίοι ανήκαν στους πιο διεφθαρμένους εγκληματίες στον κόσμο, ακόμα κι αν αυτή η δήλωση ήταν σωστή από οποιαδήποτε άποψη. Από την ηθική πλευρά δηλαδή... Το θέμα πρέπει να εξεταστεί και από την εγκληματολογική πλευρά.»

«Εάν αυτή η δήλωση του στρατηγού Λούντεντορφ είναι αληθινή, τότε ισχύουν εκείνες οι παράγραφοι του ποινικού κώδικα που αναφέρονται στην εσχάτη προδοσία και την προδοσία κατά της πατρίδας.» (σελ. 360).

Ζητώ από τον εισαγγελέα να συγκρίνει τις αναφερόμενες σιωνιστικές ομιλίες και παραδοχές πράξεων και στη συνέχεια να αναρωτηθεί μήπως

είναι καιρός να ανταποκριθεί στο αίτημα του δρ. Πάουλ Νάθαν.

Μέρος του υλικού των κατηγοριών του δίνεται σε αυτά τα φύλλα.

Γνωρίζουμε τη δύναμη και την κατεύθυνση δράσης όλων των αντιπάλων μας. Γνωρίζουμε πόσα θωρηκτά έχει η Μεγάλη Βρετανία, πόσους στρατιώτες έχει η Γαλλία, πόσο μεγάλες και ισχυρές είναι οι οικονομίες και οι βιομηχανίες όλων των χωρών. Όλα αυτά πρέπει να τα βάλουμε στους πολιτικούς μας υπολογισμούς. Αλλά ο Τύπος, ο οποίος δεν είναι ακόμη εξ ολοκλήρου στα χέρια των Εβραίων, είναι δειλός και πρόστυχα σιωπηλός για τα τερατώδη πράγματα που έπρεπε να ειπωθούν εδώ.

Η γερμανική εθνική θέληση σφίγγει. Ανεξάρτητα από τη δύναμη των δυνάμεων της Αντάντ, σταδιακά φουντώνει μια φλόγα που δεν θα σβήσει. Αλλά το να κατευθύνουμε αυτή τη γερμανική δύναμη σε μια λάθος κατεύθυνση, σημαίνει αδικαιολόγητη παραβίαση των συμφερόντων του γερμανισμού και του γερμανικού Ράιχ, εάν τα κόμματα που τολμούν να χρησιμοποιούν τη λέξη «Γερμανός» στο όνομά τους, απευθύνονται στο εβραϊκό ζήτημα και ειδικά στον ξεκάθαρα αντιγερμανικό Σιωνισμό με δειλία και δουλοπρέπεια σαν να ήταν όλα στάχτη στα μάτια!

Θα ήταν ακόμα κατανοητό εάν κάποιος, αφού περιέγραφε τα πράγματα όπως είναι, αξιολογούσε την πραγματική παγκόσμια κατάσταση και εκτιμούσε ότι δεν μπορούσε να γίνει τίποτα γι' αυτήν αυτή τη στιγμή: Αλλά η αλήθεια, που όλοι οι κομματικοί μας μεγαλομανείς γνωρίζουν πολύ καλά, πρέπει να ειπωθεί.

(Μέχρι τώρα υπάρχει μόνο ένα κόμμα στη Γερμανία που το κάνει, το Εθνικοσοσιαλιστικό Γερμανικό Εργατικό Κόμμα, στο Μόναχο.)

Ζούμε σε μια εποχή που οι απόψεις δίστανται. Αν κάποιος παλεύει για το γερμανικό Ράιχ και τα συμφέροντά του, πρέπει να καταδικάσει μέσα του όλα όσα δεν αναγνωρίζει. Είναι θέμα του ενός ή του άλλου, που σημαίνει ή εμείς ή αυτοί. Όποιος σήμερα δεν ανοίγει τα χαρτιά του, δεν μπορεί να αποκαλεί τον εαυτό του Γερμανό.

οι διεθνείς
μεγάλοι χρηματοδότες
είναι οι τύραννοι του
εργατικού κινήματος
σε όλες τις χώρες

